

20.11.1988

Değerli arkadaşlar,

1- Ekte size Kürt ulusal sorunu ile ilgili bir metin iletiyoruz.

Bu metin ile ilgili olarak ülke komitelerinin görüş, öneri ve eleştirilerini en kısa zamanda yazı olarak Batı Avrupa Yürütme Komitesine göndermenizi rica ederiz.

2- Türkiyeden gelen yayınlar (Yeni Açılım, Dünyaya Bakış) bundan böyle doğrudan ülkelere gelecektir. Bu nedenle ay sonuna kadar her ülke dağıtım sorumlusunu belirleyerek, adını, adres ve Telefonunu yayınların geleceği adresi ve yayın miktarını belirleyip adresime bildirmenizi rica ederim. 15 günlük Politik Yayında ülkemizde 15 Aralıkta çıkıyor. Bu yayında Dünyaya Bakış ve Yeni Açılım gibi dağıtıma girecek. Bu yayın güncel politik yayın (Partinin Merkez Organ niteliğinde) olacağı için daha çok sayıda Avrupa da dağıtımını hedeflemeliyiz. Yayın konusunda (içeriği, politikası) bilgi için ekteki metni gönderiyorum.

a) 15 günlük yayınla ilgili olarak Türkiye ile doğrudan bağ kurulması için gerekli bilgiyi Türkiyeden aldıktan sonra size ileteceğim. (Türkiye de dağıtım yapan şirket sorumlunun adı, adres, Banka hesap Nr. vb.)

Yukardaki konular hakkındaki bilgileri ay sonuna kadar adresime iletmenizi rica ederim.

Selamlar.

Not: 30 Kasım 1988 tarihine kadar ülkelerdeki saptanan sorumlu kişilerin doğrudan Türkiye ile bağ kurması yayınların zamanında elinize geçmesi için zorunludur.

Adresim: Ferudun

Gürgöz

*Hoffeldstr 45
4000 Düsseldorf 1*

KÜRT ULUSAL SORUNU ÜZERİNE

Programımızda Kürt ulusal sorunu, "Kürt halkının varlığının ve ulusal haklarının tanınmamasından kaynaklanan politik bir sorun" olarak nitelendirilmektedir. Bu politik sorun, Kürt halkının özgür iradesini temel alacak, Türk ve Kürt ulusunun ortak çıkarlarına dayanacak, demokrasi ve barışa hizmet edecek adil, demokratik ve barışçı bir çözüme kavuşturulmalıdır. "Kürt ulusal sorununu baskı ve zorbalıkla, askeri yöntemlerle çözmeye olanak yoktur.

TBKP Programında Kürt sorununun demokratik çözümünün ancak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, ayrılma hakkının tanınmasıyla gerçekleşebileceği, Kürt ulusunun özgürlüğü için bu hakkın onaylanmasının zorunlu olduğu belirtilmektedir.

Yine programımızda, Kürt ulusunun kendi özgür iradesini ortaya koyabileceği koşulları yaratmak için bugünden uğrunda mücadele edilmesi gerekli hedeflere yer verilmişti. Partimizin Kürt ulusal güçleriyle diyalog ve işbirliğini güçlendirmesi, Kürt ulusal hareketinin kendi içinde oluşan birlik süreçlerinin gelişmesine katkı sağlayacak bir tutum içine girmesi esas alınmıştı.

Kürt ulusal sorununa yaklaşımımızı genel çizgileriyle ortaya koyan bu belirlemelerimiz, açıktır ki, Kürt ulusal sorununa giden yolda bize klavuz olmaktadır.

Şimdi artık, Kürt ulusal sorununa ilişkin ilkesel konumlarımızı, yürümeye kararlı olduğumuz yolun amaca giden sağlam ve güvenilir yol olduğunu iş içinde, mücadele alanında somutlamak durumundayız. Bunun için çözüldüğünde sonuçları açıkça görülebilen, çözümü somut olarak olanaklı sorunlardan işe koyulmalıyız. X X X

1967 yılının Ağustos-Kasım ayları arasında Silvan, Diyarbakır, Siverek, Batman, Tunceli, Ağrı, Ankara'da "Doğu Mitingleri" yapıldı. Bu mitinglerin Kürt ulusal mücadelesindeki yeri önemlidir. Bu eylemler, ulusal demokratik mücadeleyi yaygınlaştırmış, mücadeleye katılan yığınların kendine güvenini arttırmıştır.

Onbirlerce Kürt aydını ve emekçisi, "Doğu'lu kanuni hakların için çalış, didin. Hak istemekle birlik bozulmaz", "Jandarma değil öğretmen, karakol değil okul istiyoruz", "Doğu Batı yoktur diye diye uyutulduk", "Doğu'nun kaderi açlık, işsizlik, hor görülme. Batı vatan ya Doğu ne?", "Anayasa ilerde, onu geri itemezsin", "Doğu sürgünlerin yatağı değildir", bir bölümü belirtilen bu istemler etrafında miting alanına indiler. Tüm ulusal baskıya karşı mücadeleyi ifade eden bu talepler, bu talepler etrafında oluşan hareket Kürt halkını derinden etkiledi.

Kürt egemen sınıflar ve onların politik temsilcileri, mitingler konusunda başlangıçta gösterdikleri uzak durma, kayıtsız kalma tutumlarından, kısa sürede vazgeçtiler. Özellikle mitinglerin etkisinin daha çok yaygınlaştığı yerlerdeki burjuva parti örgütlerinin önemli bir bölümü, ya mitinge, fiilen de olsa destek verdiler, ya da kendi parti merkezlerini ve milletvekillerinin desteğini sağlamak için yoğun bir çaba gösterdiler. Mitinglerde dile getirilen istemler, Türkiye demokratik kamuoyunda ağırlıklı bir yer yer tuttu.

Bu durum, ulusal demokratik taleplere yenilerinin eklenmesini sağladı ve Kürt ulusal mücadelesinin etkinleşmesine ve yükselmesine zengin olanaklar hazırladı.

Mitingleri izleyen dönemde Kürt halkının tarihi üzerinde, Kürt dili ve kültürü üzerinde yoğun olarak duruldu, araştırmalar yapıldı, yazılar yazıldı. Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin değişik aşamalarında, Kürt halkının dayanışmaya en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda başta komünist hareket olmak üzere çeşitli politik güçlerin tutumları üzerinde duruldu.

Yine "Doğu mitinglerini" izleyen dönemde Doğu Devrimci Kültür Ocakları (DDKO) kuruldu. TİP 4. Büyük Kongresi'nde. Kürt ulusal sorununa ilişkin karar alındı. Kürtçe yayınlar çıktı. Daha önceden kurulu olan S.Elçi'nin başkanlığındaki T-KDP faaliyetlerine hız verdi. Dr.Şivan'ın genel sekreterliğinde Kürt yurtseverleri yeni bir parti kurdular ve çalışmalarını sürdürdüler.

Bütün bunlar, ulusal baskıya karşı açılan mücadelenin kazandığı, ortaya çıkardığı somut, görülebilen sonuçlardı. X X X

Kürt halkının ulusal demokratik hak istemlerine, çıkarlarını dile getiren politik çıkışlarına her seferinde ağır saldırı ve cezalarla karşılık verildi. Ancak 12 Mart'la Kürt halkına ve onun yurtsever güçlerine ağır

darbeler indirildi. Ne var ki, Kürt devrimcileri ve ilericileri 12 Mart'tan sindirilememiş olmanın moral gücüyle çıktılar.

12 Mart sonrasında da, tıpkı 1967'lerdeki gibi en geniş Kürt ulusalcı çevrelerini Türkiye demokratik kamuoyunu dikkate alacak, harekete geçirecek bir anlayışa sahip olmak gerekiyordu. Böyle olsaydı, Kürt ulusal hareketinin yığınsallaşma sürecini derinleştirmek olanaklı olurdu. Bu, ne yazık ki, becerilemedi. Öyle bir zaman oldu ki, Kürt ulusal sorunu, adeta solcuların kendi aralarında "halletmek" durumunda oldukları bir soruna indirgendi. Kürt ulusal hareketinin bir tarafından birileri tutarsa, sanki diğerlerine tutacak yer bırakılmayacakmışcasına bir rekabet ortamı oluştu. 12 Eylül'e bu ortamda gelindi. X X X

12 Eylül'ün Kürt halkı üzerindeki bütün baskı ve zorbalığına rağmen, halkın ulusal bilinci geriye itilemedi. Kürt ulusal güçlerinin "Kökü" kazınmadı. Tersine, Kürt halkının haklı mücadelesi, ulusal demokratik talepleri hem Türkiye demokratik kamuoyunda ve hem de uluslararası kamuoyunda yeni ve ileri bir boyut kazanmıştır. Artık hiç kimse Kürt halkı üzerindeki baskılara, varlığını red ve inkar eden görüşlerin tutarsızlığına ve gerçekdışılığına gözünü yumamıyor. Hiç kimse Kürt halkının kendi dilinde okuma, kültürünü geliştirme isteklerine kulak kapatamıyor. Günlük basın ve öteki basın organları yıllardır devletin resmi ideolojisi, politikası ve şoven propagandasının ördüğü duvarları aşabilmekte, hemen her güç Kürtlerden sözeden haber ve yazılar yayınlamaktadır.

Özellikle de Irak Kürdistanı'ndan Türkiye'ye göç etmek zorunda kalanların durumu ve buna ilişkin gelişmeler, Kürt ulusal sorununa politik çözüm bulma yönündeki girişimler için uygun koşullar yaratmıştır. Baskı ve zor kullanarak, askeri yöntemleri uygulayarak "çözüm" bulmanın olanaksız olduğu ortaya çıkmıştır. Yeni bir durum oluşmuştur. Bu yeni durumda, hem Kürt ulusal hareketinin gelişip etkinleşmesini ve hem de Kürt sorununun çözümü yönündeki mücadelenin ülkenin demokratikleşmesi mücadelesine hız vermesini ve derinlik kazandırmasını sağlamak olanaklıdır.

Bunun için en başta bizim ve öteki devrimci sol güçlerin Kürt ulusal güçlerinin ve politik çevrelerinin güçler yelpazesinde dikkate alınır duruma gelmesi, sorunun tartışılmasında bir taraf olması gerekmektedir. Bu nedenle politik güçler oranında hesaba katılan, sorunun tartışılmasında taraf olan konumlara nasıl ulaşabileceğimiz üzerinde durmalı, yeni politikalar düşünmeli, yeni olanaklar yaratmanın yollarını aramalıyız.

Bu bağlamda, Kürt halkının varlığını red ve inkar eden görüşleri değiştirecek, bu görüşleri temel alan politikaları zayıflatacak ve ortadan kaldıracak ve Kürt halkının ulusal demokratik haklarını kazanmasına olanak verecek bir mücadele doğrultusu, Kürt ulusal sorununun çözümü yönünde şimdiki aşamanın bütünsel amacını oluşturmalıdır. Kürt ulusal sorununun çözümü için yürütülecek çalışmaların tümü bu amaca yakınlaşmayı ve ulaşmayı esas almalıdır. Bunun için:

-Devletin Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı -herkesçe bilinen- ayrımlı politikalarının iç yüzünü açığa çıkaracak, bu politikaların değiştirilmesi gerektiğini ortaya koyacak aktif ve yoğun bir mücadeleyürütülmelidir. Onmilyonu aşkın Kürt halkının, kendi dilini özgürce konuşamaması, okuyup yazamaması, kültürünü, folklorunu geliştirememesi bir yana, kendi öz ülkesinde düşman muamelesi gördüğü gözler önüne serilmelidir. Bu amaçla, örneğin hemen bugünden, özellikle 12 Eylül'den beri Kürdistan'daki uygulamaları, tutuklama, işkence ve Kürt yurtseverlerini öldürme, Kürt köy ve kasabalarına baskın düzenleme v.b. konuları ayrıntılı olmasa da, toparlayıp bir broşür (kitapçık) haline getirecek çalışmalara girilmelidir. Hazırlanarak yayınlanıp dağıtılacak böyle bir broşür etrafında tartışmaları yoğunlaştırmak olanaklı olacaktır.

-Yasaların ve anayasanın Kürdistan'daki her farklı uygulamasının karşısına çıkacak, karşı çıkmanın somut olarak olanaklı olduğunu gösterecek, nerede ne kadar yapılabilirse, örnekler yaratılmalı ve ortaya konmalıdır.

-Kürt aydınlarının Türt milliyetçiliği tezlerini benimsedikleri kanıtlanmadıkça memur olamadıklarına ilişkin onlarca örnek verilebilir. Bu örneklerle iktidarların "Kürtler de Türkler gibi Ankara'da önemli devlet görevlerinin başındadır" şeklindeki iki yüzlü politikalarını etkisizleştirmek mümkündür.

-Kürtçe okumak-yazmak,Kürtçe müzik çalışması yapmak,Kürtçe kaset basmak yasaktır.Kürtçe yazılmış bir yayın bulundurmak ağır cezalı suç sayılmaktadır.Kürt çocuklarına Kürtçe isim vermek,Türk ve müslüman isimleri dışında adlar takmak yasaktır.Hiçbir Kürt ailesi,kendi gerçek aile adını kullanamaz. Kürtleri Türk saymada soyadları önemli bir öge olduğundan,Kürtlere verilen soyadları genellikle "Türk" sözcüğü ya da "Türk boyları"nın adlarıyla yapılmıştır. Yüzyıllardır adı Kürtçe olan köylerin isimleri değiştirilmiştir.

Bu uygulamaların tümünü ortadan kaldırmayı esas alan,programlı ve kararlı bir mücadele yürütülmelidir.Bu yönde,Kürtçe alfabe yayınlanarak başlanabilir.Kabul etmesi halinde,M.E.Bozarslan'ın Alfabe kitabı hemen yayınlanmalıdır. Celadet Bedirxan'ın ya da Qanade Kurdo'nun veya her ikisinin de Kürtçe gramer kitaplarının,Cigerxun'un Divanları daha önce de Kürtçe-Türkçe basılmış olan Mem u Zin adlı şiir kitabı (Ahmede Xane-M.E.Bozarslan) ve daha önerilebilecek birçok Kürtçe ve Kürtleri konu alan kitabın legal olarak ardı arkasına basılması planlanmalı ve gerçekleştirilmelidir.

- Kürt müziği ,Kürt folkloru onyıllardır Türk halk müziği,Türk folkloru gibi propaganda edilmekte,gösterilmektedir. Kürt stranları ve kamları,uydurulmuş Türkçe sözlerle aynı makamlarda radyo ve TV'de ,her yerde söylenilmekte,ama bunlar Kürtçe orijinalleriyle söylendiğinde yasaklar başlamakta,söyleyen ve söyletenler hapishaneleri boylamaktadır.

Bu yasakları kırmayı göze almalıyız.Gecelerde Kürtçe müziğe yer verilmesi,Kürtçe müzik şölenleri planlamalı ve yapmalıyız. Nevroz,hem Kürt halkının yaşamındaki yeri bakımından,ve hem de Kürt müziği ve folklorünü sergilemek açısından mutlaka değerlendirilmelidir.

- Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yarısı T. Kürdistan'ına konuşlandırılmıştır.Kürdistan'da her yıl,bölge bölge askeri manevralar yapılmaktadır.Bu manevraların önemli bir bölümü "iç düşman"a karşı,ve halka açık olarak yapılmaktadır.Bu manevralarda,geleneksel giysileriyle Kürtler mavi düşman kuvvetlerini temsil etmekte,mavi düşman güçlerinin yerleşim bölgelerinin nasıl yerle bir edilip imha edildiği gösterilerek gözdağı verilmektedir.Yapılmış bu tür manevraların belirtilen özellikleri,kısa bir basın taramasıyla saptanabilir,böylece yapılacak manevraların gerçek yüzünü önceden açıklama olanakları yaratılabilir.

Kısaca,bu alanlarda atacağımız her adım,sadece ulusal baskı politikalarını geriletmele,Kürt halkının varlığını bir gerçeklik olarak ortaya çıkarmakla,Kürtlerin Türkçeden tamamen ayrı bir dile,kültüre sahip olduğunu gözler önüne sermekle kalmayacaktır. Aynı zamanda daha ileri ve yeni hedefler uğruna mücadele etmek için de koşulları olgunlaştıracaktır.Küçük-büyük ayırımı yapmadan her bir hedef için verilecek mücadele,hem koparıp alınacak hakların,kazanımların korunmasının olanaklarını artıracak; hem de yeni adımlar atmaya,örneğin ana dille özgürce konuşma,ana dilde yayın yapmayı,ana dilde eğitim görmeyi,devlet dairelerinde ana dilde iş takip etmeyi,kendi demokratik ve politik haklarını savunma temelinde açıkça örgütlü bir çalışma sürdürmeyi de mümkün kılacaktır.

Bu süreç,Kürt halkının ve onun ulusal politik güçlerinin legal olanaklarına susamışlıklarıyla birleştikçe,giderek derinleşecektir.Ve bu süreç derinleştikçe,kaçınılmazlıkla Kürt ulusal hareketinin kendi içinde Türkiye demokrasi güçleriyle yakınlaşmasını isteyen olumlu yöndeki eğilimleri meydana çıkaracak,geliştirip etkinleştirecektir.

Kürt ulusal hareketiyle,onun örgütlü güçleriyle,politik çevreleriyle ilişkilerimizin durumu da sürecin gelişmesini doğrudan etkileyecektir. O halde,varolan ilişkilerimizi daha işlevli kılmak,daha da iyileştirmek,yeni ilişkiler kurmak,ilişkilerimizin gelişmesinin önünü tıkayan engelleri kaldırmak için neler yapmalıyız sorusu üzerinde durmalıyız.

- En başta bir bütün olarak geçmişini gelecekteki mücadelesi için irdelemekten,değerlendirmekten ve dersler çıkartmaktan kaçınmayacağımızı,başka alanlara ilişkin olarak birlikte,özellikle de Kürt halkının savaşına bakış açımızdaki,bu alana ilişkin politikalarımızdaki hataları açıklıkla ve cesaretle ortaya koyabilmeliyiz. Ayırimsız bütün Kürt politik çevrelerinin (solcu olmayanlar da içinde) komünist hareketin geçmişine ilişkin değerlendirmeler yaptıkları bilinmelidir.Önce,daha fazla susarak durmanın hiçbir yararının olmayacağı açıktır.İkincisi,Kürt ulusal sorununun

partimizin bütününün eylemine bağlanmasını sağlamak için geçmişe özeleştirel bir yaklaşım olmalıdır. Üçüncü olarak da, Kürt halkının mücadelesine yeni yaklaşımlarımız ışığında, Kürt ulusal güçleriyle kardeşçe ve dostça ilişkileri sürdürmek zorunludur. Kürt halkının mücadelesinde isyanlar olmuş, binlerce Kürt katledilmiştir. Bu isyanlara ve katliamlara ilişkin komünist hareketimizin o zamanki tutumunu onaylayıp onaylamadığımızı belirlememiz ve açık yüreklilikle oluşturacağımız görüşleri ortaya koymamız gereklidir. "Yabancıların mağası" olarak ele alınan Kürt halkının mücadelesinin bugün de resmi ideolojiye kan verdiğini görmekte gecikmememiz lazımdır.

Ancak böyle yaparsak, kuşkuları gidermeye yönelebiliriz. Çünkü Kürt ulusal güçleriyle, sol güçlerle ilişkileri yeni bir politik kültüre oturtma da bu yoldan geçerek sağlanacaktır. Sadece iyi niyet, üslup ve birliğin işbirliğinin önemli oluşunu anlatmak yeterli olmamaktadır. Asıl yeninin kendimize yansıyan yanlarını göstererek, tarihimizde ilişkileri kötüleştiren ne varsa hepsini açıkça reddeden yaklaşımlarımızla, yani tarihte görülen yanlışlıkların tekrarlanmasına bir daha asla izin verilmeyeceğinin ikna edici bir şekilde öne konabilmesiyle yeni politik kültürü sağlam temeller üzerine kurabilir. Böylece ilişkileri geliştirmeyi ideolojik bir sorun, ilkesel bir durum olarak ortaklaşa ele alınabilir. Bu, aynı zamanda açıklık, geçmişine özeleştirel yaklaşabilen yeni ve evrensel değerdeki görüşlerimizle de bizi tutarlı hale getirecektir. Amaç elbette doğruları aramak ve ortaya çıkarmaktır, kendimizi affettirmek gibi bir kaygı asla söz konusu olamaz.

Ayrıca, bir zamanlar Kürt ulusal hareketinin bir kısım örgütleriyle, kimi sorunlar etrafında yürütülmüş olan sert tartışmaların, ya da karşılıklı ilişkileri olumsuz etkileyen üslup ve tavırların artık geçmişte kalan sorunlar olarak görülüp geçilmemesi de gereklidir. Şu ya da bu tarafın öznelci yaklaşımları, her türlü peşin karalamacı tutumları, ya da tek yönlü değerlendirmeleri nedeniyle yapılan yanlışlıklar ve sonuçları, dostça ilişkileri geliştirme sürecine önemli ölçüde zarar vermiştir. Dolayısıyla, bu sürecin geçmişteki-bazıları düzeltilmiş olsa bile- sorunların kolayca unutulacağı da düşünülmemelidir.

Bu yaklaşım temelinde;

- Kürt ulusal hareketinin örgütlerine yaklaşım noktasında işaretlenecek ana halka, birbütün olarak bu hareketin demokratik bir öz taşıyan ulusallık, yurtseverlik özelliğidir. Kürt hareketleriyle ilişkiler bu anlayışa oturmalıdır. Bu nedenle Kürt ulusal hareketinin bütün örgütleriyle, politik çevreleri ve ileri gelen insanlarıyla ilişkiler kurulmalı ve sürekliliğe kavuşturulmalıdır. Onun için en yakınlarımızdan başlayarak ilişkilerimizi geliştirmeliyiz. Sol devrimci Kürt örgütleri ve politik çevrelerle merkezi veya yerel düzeydeki ilişki durumumuzu saptamalıyız. Esas olarak ikili ilişkileri kurmayı ve geliştirmeyi öngörmeliyiz.

Diğer yandan ülke içinde ve dışında yaşayan ve Kürt halkının mücadelesine, dilinin, kültürünün gelişmesine katkı veren bağımsız Kürt aydınlarıyla ilişki kurmak için yoğun bir çaba gösterilmelidir. Gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışındaki bu isimlere ulaşmanın yolu bulunmalıdır: Ortadoğu'da, Sovyetler'de, öteki sosyalist ülkelerdeki ve Avrupa'daki Kürt aydınlarıyla temas aranmalıdır. Her iki yılda bir, ya da başka periyodlarla toplanan (Sovyetler'de) Kürdologlar Konferansı, Kürtlere ilişkin yapılan diğer araştırmalar, Kürt halkının mücadelesini araştıran doktora tezleri, oluşan Kürt akademileri bunların hepsi yoğun ilgi alanımız haline gelmelidir. İlişkilerimiz çoğalırsa, bilinmelidir ki, biz iş yapan konumlara çekileceğiz. Her ilişki önümüze yeni bir iş alanı yaratacaktır.

Elbette, solcu olmayan Kürt politik çevrelerle ortak iş yapmanın olanaklarını da yaratabilmeliyiz. SHP, DYP ve ANAP içinde Kürt sorunu temelinde gruplar oluşturabilmektir. Dün yapılamayan, hatta yapılması dahi düşünülemeyen işler yapılabilmektedir. Ve bu M. Ali Eren'den Nurettin Yılmaz'a kadar uzanmaktadır. Bütün bunları öngördüğümüz hedefler için mücadeleye katmamız, beraber olmamız olanaklıdır. Bütün yolları denemeli, onlarla ortak iş yapmayı becermeliyiz.

Avrupa'da ve uluslararası öteki platformlarda da Kürt halkının varlığı-

nın tanınmasını ve ulusal demokratik haklarına kavuşturulması amacına hizmet edecek bir çalışmayı örgütlemeliyiz. Her ülkede, Avrupa ülkelerinin tek tek kentlerinde (nerede varsak) Kürt halkının varlığını konu alan onun ayrı bir dili, kültürü ve tarihi olduğunu gösteren bir kampanya açmalıyız. Her yerde, kim varsa, neyi doğru buluyorsa, kiminle iş yapabiliyorsa, toplantılar, açık oturumlar düzenlemeliyiz. Bu çalışmanın yanı sıra merkezi düzeyde, aynı konu ile bağlı, uluslararası bir konferansın ortaklaşa gerçekleştirilmesi için de görüşmeler başlatılmalıdır.

Gerçekleştirilebilecek böyle bir uluslararası konferansta, amaç, Kürt halkının varlığını, dili ve kültürünü, tarihini konu alan; bunları belgeleyen bir çalışmayla bağlanabilir. Bu konferansa Avrupa ve Sovyetler'deki Kürt aydınları, Avrupalı ve Sovyet bilim adamları (Kürt tarihi, dili, edebiyatı üzerine çalışmış) çağrılmalıdır. Konferans ve belgelerinin hem ülkede ve hem de başka dillerde dış ülkelerde propaganda edilmeli, yayınlanmalıdır.

Partimizi bir bütün olarak Kürt ulusal mücadelesinde aktif bir taraf haline getirebilmek, Kürt halkına ilişkin gelişmeler karşısında basit tepkiler, anında gösterilmesi gerekli politik refleksler göstermek için soruna belirtilen kapsamda yaklaşmak zorunludur. Ancak böylece, mücadeleyi geliştirmek için nasıl bir doğrultu, nasıl bir politik girişim üzerinde canlı olarak düşünebilir. Hem bizi, hem dostlarımızı ileriye götürecek, yenileyecek çeşitlendirilmiş mücadele biçimleri ve yöntemler bulmaya olanak bulunabilir. Kürt ulusal sorunu konusunda politik tartışma gündemini belirlemede, neyin tartışılacağını saptamada bizi de söz sahibi haline getirebilir.

X X X

Kürt ulusal bürosunun oluşumu zaman alacaktır. Bunun çeşitli nedenleri vardır. İş yapan ve iş içinde tanınacak yoldaşlarla çalışma, ancak işlev görecektir. O nedenle, bir yandan bu büronun oluşumu için çalışmalar sürmelidir. Diğer yandan da örgüt birimleri ve her kademedeki parti birimleri uygun görülmesi halinde, yukardaki anlayış ve mücadele hedefleri yönünde çalışmaya girmeleri sağlanmalıdır.

DEĞİŞİM ve REJİM

Dipten gelen dalğanın ilk titreşimleriyle durgun sınılan göl kıpırdamıştır. Bu yalnızca bir başlangıçtır, gerisi gelecektir. Burada anlatmak istediğim yalnızca yerel seçimlerin sonuçları değildir; özellikle son bir yıldır genişleyen ve derinleşen, birikimini 12 Eylül'ün daha ilk günlerindeki direnişlerle sağlamış olan toplumsal muhalefetten söz ediyoruz. Yerel seçimler toplumsal muhalefetin yükselişini kısmen ama önemli, anlamlı ölçülerde yansıtmıştır.

Yerel seçimler ve ortaya koyduğu sonuçlar üzerinde çok şey yazılıp söylenecektir. Bizim için önemli olan nesnel değ işim zorunluğunun atardamarını somut ve canlı yakalayabilmektir. Ne yalnızca görüntü ile, oy dağılımı ile yetinmek nede bunu tamamen dışlayan çok dolaylı sınıfsal analizler bu damarı yakalamaya elvermez.

Halkımız demokrasi, iş, ekmek, özgürlük yönünde değişim istemini açık bir dille ortaya koymuştur. Yani neye karşı olduğunu söylemiş ancak "nasılını " ortada bırakmış, hiçbir parti tek başına çoğunluk elde edecek güce ulaşamamıştır.

Halkımız ABD kontrollü vesayet demokrasisini reddetmiştir. Ve çoğulcu demokrasi isteğini dile getirmiştir.

Bunlar ANAP ile birlikte 12 Eylül rejiminin çözülmesinin hızlandığının açık işaretleridir. Hükümet oy desteğinden önce, politik güç odaklarının (basın, Anayasa Mahkemesi, yargıtay gibi) desteğini yitirmiştir.

Özal'ın halkın desteğini yitirmesini n nedenini enflasyon, hayat pahalılığı ile açıklamak mümkün. Ancak sözkonusu çevrelerin muhalefetini bununla açıklamak yetersiz kalır.

Durumu açıklayabilmek için son bir yıl içinde en fazla tartışılan, basına en fazla yansımış olan konulara dikkat vermek gerek. Bunlar hukuk devleti ilkeleri, hükümetin uygulamalarının hukuk devleti ilke leri ile ne ölçüde uyduğu, hukuk

sisteminin bunalımı, insan hakları, düşünce, örgütlenme özgürlüğü, baskı, işkence örnekleri, kültürel alanda bunalım, eğitim, sağlık, çevre sorunları, YÖK, türban, laisizm, yeraltı mafyasının devleti ele geçirme örnekleri, yolsuzluklar vs.

Kısaca yakıcı olarak tartışılan tüm bu sorunlar tek bir şeye işaret ediyordu; son bir yıldır ülke yoğun biçimde rejim sorununu tartışmıştır. Giderek "Adım adım demokrasiye geçiyoruz" görüşüne samimiyetle inananlar dahi görmüşlerdir ki Özal hükümeti demokrasi **yönünde** hiçbir ciddi adım atmış değildir. Avrupa kamuoyu, AT çevreleride son bir yıldır önceki açıklamalarının tersine demokrasi konusunda daha fazla kuşku açıklamaya başlamışlardır.

ANAP hükümetinin konumunu ve açmazlarını daha iyi teşhis edebilmek için faşist rejimlerden çıkış hükümetlerini incelemek yararlı olur. Biz burada kısaca bazı yanlara işaret etmekle yetineceğiz; Böylesi hükümetler iki ata birden oynamak, iki sandalyeye birden oturmak zorunda kalmaktadırlar. Yanlızca zorunda kalmak değil dahası bu ikili politikayı kendi çıkarlarına en fazla yardım eden olarak görmekteler. Zira sırtlarına ken dilerince sağlam sandıkları bir duvara, militarizme, faşist rejimin yarattığı özel baskı aygıtına, polis rejimine dayıyorlar. Böylece, muhalefetsiz iktidar olmanın eşsiz nimetlerinden yararlanıyorlar. Fakat aynı zamanda halkın desteğini elde tutmak, etkili muhalefet odaklarını karşısına almamak zorunluğuylla karşı karşıyadırlar. Başlangıçtaki suskunluk ortamında bu bir-biriyle çelişen iki politikayı bir arada sürdürmede fazla zorlanmıyorlar, ancak demokratik muhalefet yükseldikçe giderek makas ağzı açılıyor, iki sandalyede birden oturmak imkansızlaşıyor. Bu durumda bu hükümet politik bunalımın kaynağı haline geliyor, politik istikrarsızlık doğuruyor. Zira olağan döneme geçişi engelliyor, kendi varlığını korumayı ön plana alıyor. Oysa sermaye çevreleri bile faşist rejimden çıkış noktasında politik **krizi** kendi çıkarlarına bulmuyorlar. Faşist rejim boyunca kasalarını dolduran sermaye çevreleri olağan parlamenter sistemi, istikrarsızlık ortamına tercih edebilecek duruma gelmiş oluyorlar. Aynı zamanda işçilerin tepkisinden korkuyorlar. Baskı rejimi boyunca faturayı işçiler, emekçiler ödemişlerdir.

Şimdi ise polis baskısına aynı derecede koruyucu kalkanına sahip olmayan işverenler işçilerle karşı karşıya kalmaktan korkuyorlar.Devletin hükümet eliyle,kendilerine pek yük binmeyecek biçimde sosyal politika izlemesini tercih eder duruma geliyorlar.Yani geçiş hükümeti belirli bir noktada sermaye çevrelerindende eski desteği bulamaz oluyor.

Bu söylediklerimizi Özal hükümeti deneyinde görmek, en azından önemli benzerlikler yakalamak zor değildir.

İşte son bir yılda yükselen işçi eylemleri,gençlerin,kadınların,aydınların demokrasi,iş,ekmek,özgürlük istemleri hükümeti iki politikayı birden sürdüremez duruma getirmiş,gelişen yayılan toplumsal muhalefet,artan hayat pahalılığında etkisi ile halkın tepkisinin sandığa yansımaları sağlamıştır.

Yerel seçim sonuçlarıyla halkın ^{birinci sırasına} değişim istemi ve rejim sorunu çıplak biçimde Türkiye gündeminin ^{birinci sırasına} oturmuştur.Önce ekonomi sonra demokrasi politikasının sonunu ilan etmiştir.Aynı zamanda ihracata dayalı dışa açılma şeklinde özetlenebilir olan izlenen iktisat politikası da bunalıma girmiş bulunuyor.Bu politikanın sonucu olarak iç pazar daralmış beklenen dış pazar açılımı ve yabancı sermayede patlama gerçekleşmemiştir.Yani sermaye pirince giderken eldeki darıdan olmuş tur.

Kısaca ANAP hükümeti hem içten hemde belirli güç merkezlerinin desteği ortamında dıştan çözülmeye girmiştir.Ancak uluslararası finans çevreleri desteklerini azaltmadan sürdürmüşlerdir.

27 Mart sabahı Türkiye yeni bir gelişmenin köprü başında bulmuştur kendini.Ya sonu belirsiz bir politik istikrarsızlık ya demokratik bir değişim.

Ne hükümet nede muhalefet bu sonuçları beklemiyordu ve buna göre hazırlanmış değillerdi.

Oyların dağılımı bu seçim bir genel seçim olsaydı hiçbir partinin tek başına çoğunluğu kazanamayacağını gösteriyor.Gelecekte,bir erken seçim halinde bu tablonun değişme olasılığı çok güçlü değil.SHP birinci parti olmuş yerel yönetimlerde önemli bir güç kazanmıştır.Bu nedenle bu sonuç SHP için elbette bir başarıdır.Ancak gelecek seçimlerde,tek başına iktidara gelmeye yetecek hazır bir oy potansiyeline SHP sahip değildir.Seçim yasa-sı değiştirildiğinde,nispi temsil esasına geçildiği durumda so-

nuş aleyhine bile olabilir.DYP ise,ANAP'ın oyları gibi hazır bir potansiyele sahiptir.Ancak ANAP bütünüyle dağılma sürecine girmediği durumda ne ölçüde yeni oy kopması olacağı kesin olarak söylenemez.Fakat yinede oylarını arttırma açısından DYP daha şanslı görünüyor.Bu sonuç bizi bir politik krizin doğmasının ne ölçüde ciddi olduğu açısından ilgilendiriyor.Zira sorun yalnızca bir partinin tek başına iktidara gelmesi ile bitmiyor,ülkenin karşı karşıya olduğu temel sorunları çözecek güce sahip olup olamayacağıdır esas sorun.

Daha 27 Mart sabahı,sonuçlar üzerine ilk yorumları yapanlar,çözümü kendini hemen dayatmış olan şu temel sorunları dile getirdiler : Seçim yasası,Cumhurbaşkanlığı seçimi, Anayasa ve Türk Ceza Yasasının değiştirilmesi.Bunlar politik rejimi belirleyen temel unsurlardır,zira devletin hangi biçimde yönetileceğini belirlerler.Devletin yönetim biçimi ise politik rejim demektir.

Yerel seçimlerin ortaya koyduğu en önemli sonuca gelmiş oluyoruz.Seçimler alttan demokratikleşme sürecini belirginleştirmiş ve onu hızlandırmıştır.Yerel yönetimler merkez dışı (yada çevre) güçleridir.Demokratikleşmenin çevreden içe alttan üste gelişme yönü daha açıklık kazanmıştır.Yerel yönetimler önemli ölçüde demokrasi güçlerinin eline geçmiş oluyor.Bu çok önemli bir sonuçtur,eğer akıllı kullanılabilirse.

Sonuç olarak,beklediğimiz gelişmeler hızlanarak ortaya çıkmıştır.Demokrasiyi kazanma süreci hızlanmış ve güçlenmiştir.Demokrasi güçleri yeni ve çok önemli mevziler elde etmişlerdir.Ancak ciddi tehlikelerde beraberinde gelmektedir.Tehlikeler,muhalefet partilerinin dikkatini rejim sorunundan kaydırıp birbirleriyle kavgaya çevirmeleriyle,demokrasi için mutabakat gereğini gözardı etmeleriyle,demokrasi güçlerinin ise dikkatlerini bu partilerle,parlamento ile sınırlamaları ile,marksist solun kendini ,olağan rejime geçildiği,herkesin kendi yerini alması gerektiği,sol oylarda patlama olacağı hayallerine kaptırmasıyla ortaya çıkar.Asıl şimdi tüm dikkatimizi demokrasiyi kavramaya vermemiz gerekiyor.Bütün demokrasi güçlerinin nasıl bir demokrasi istediğimizi ortaya koyan kam-

panyaları bugün çok daha sonuç alıcı olacaktır. Zira artık bu konu gündeme somut olarak yerleşmiştir. Ve bu yön-
deki her çıkış rejimi belirleyen bileşen olacaktır. Bu a-
maçla birleşik demokratik yığinsal hareketin yaratılması
ivedidir. Marksist sol ülkenin geleceğinde rol oynama şan-
sını elde etmiştir. Bu şansı akıllıca, soğukkanlı ve cesa-
retle kullanmalıyız.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

2

Oraklar
Halkın desteğini göstermenin nedelemi arzlayon -
hıyat pahalılığı ile açıklamak mümkün. Faikate.
gösteren cerevelerin meşalelerini. Cenevra arık -
lamak yeteriz kaler.
açıklayabilmek için son bir yıl içinde.

[illegible]

Kısaca ifade olarak Türkiye'den tüm bu sorun-
lar tek bir yere isabet ediyordur, bir yıldı ülke-
yogen biçimde rejim sorununu tartışıyor. Bideret
adını olan demokrasinin getirdiği görüşüne samimiyetle
inanırlar daha görüşleridir ki Özal hükümeti demok-
rasi yönünde bir bir adım atması değildir. Avrupa
komisi üye, AT secretarı de. son bir yıldır ~~te~~ önceki
açıklamalarının tartışma demokrasinin konusunda daha
fazla keskin açıklamaya bağlanırlar.
2-1-1982 tarihinde konusuna ve açıklamaları daha
hükümet-

Anap hükümetinin konumunu ve amaçlarını daha iyi tesbit edebilmek için Jüret, refimlerden çıkıp hükümet-
lerini incelemek yararlı olur. Paris buradan kuşaca kuru
yağlara Jüret etmekte geleceğiz! Tazyken hükümetler
iki ata binden oynamak, iki sandalyeye binden otur-
mak zorunda kalmaktadırlar. Yalnızca zorunda kalmak
değil dahası bu ikili politikaya kendi çıkarlarına
en fazla yardım eden olarak görülmektedir. Zira

(3)

Sırtlarına kendilerini sağımları sandıkları bir duvara, mihnetime, faşist rejimin yarattığı özel ~~polis~~ bankı aygıtına, polis rejimine dayıyorlar. Bu-
lece, mehalifetle iktidar olmanın essie nimetle-
rinden yararlanıyorlar. Fakat aynı zamanda
kendi desteklerini elde tutmak, etkili mehalifet
odaklarına karşı olmaksızın zorunluyla bu karşı
konusu olan T. Devleti'nin süskunluk ortamında bu
birbirine gelip iki politikaya bir arada sürdürmede
farklı zorlanıyorlar, ayrıca ^{denetimlik mehalifet} ~~gözetimlik~~ mehalifet
alıyor, iki sandalyede birden oturmak imkânı veriyor.
Bu durumda bu hükümet ~~gözetimlik~~ politik bunalımın
kaynağı haline geliyor, politik istikrarlılık değişiyor.
Zira olağan düzene geçiş engelleniyor, kendi varlığını
korumayı orplama alıyor. Uyarı vermeye çabaları
bula faşist rejimden çıkarılma noktasında politik kırı-
kendi çıkarlarına bakıyorlar. Faşist rejim ko-
yuncu kasalarını daldırıyor, sermaye çevreleri ola-
ğan parlamenter sistemi ^{istikrarlılık} ~~gözetimlik~~ ortama terebi ede-
bilecek duruma gelmiş oluyorlar. Aynı zamanda işçi-
lerin tepkilerinden korkuyorlar. Faşist rejimi boyunca
faturayı işçilerle yükletmişlerdir. Şimdi ise polis
hükümeti aynı şekilde koruyucu katkımına
satıp alınmayan devanter işçilerle karşı karşıya kal-
maktan korkuyorlar. T. Devleti'nin hükümet eliyle, kendi
lenine pek yığılarmayacak birinde sosyal politika
izlenimini taşıyor eder duruma geliyorlar. Yani geçiş
hükümeti ~~belirli~~ bir noktada sermaye çevreleri-
den de eski desteği bulamıyor alıyor.

(4)

Bu söylediklerimizi Öcal hükümeti deneyinde-
görmek, en azından önemli benzerlikler yakalamak.

zor değildir.

İzile son bir yıldıa yükselen işçi eylemleri, gençlerin, kadınların, aydınların demokrasi, iş, ekmele. özgürlük istemleri hükümeti iki politikaya bindirir sürdürmez deneme getirmiş, gelişen, yavaşlayan toplumsal muhalefet, artan hayat pahalılığının da etkisiyle halkın tepkisinin samiyetle yansımaları görülmüştür.

Yerel seçim sonuçları ile halkın değişim istemi ve reform sorunu çıptaki durumda Türkiye gündeminin birinci sorunu olmuştur. Kısaca ekonomi sonra demokrasi politikasının sorunu ilân etmiştir. Aynı zamanda ihracata dayalı dış açılma şeklinde özetlenebilir olan mevcut iktisat politikası da beklentileri geride bırakmıştır. Bu politikanın sonucu olarak iç pazar daralması beklenen dış pazar açılması ve yabancı sermayeye patlama gerçekleştirilmiştir Yeni sermayeye primler giderken edilek dandem almıştır.

Kısaca ANAP hükümeti bir isten bir de belirlenmiş gör mekteklerin de bir ortamında dıştan gözetilmeye başlamıştır. Ancak uluslararası finans kuruluşları desteklerini uzattıktan sonra başlamışlardır.

27 Mart 1989'da Türkiye yeni bir gelişmenin köprübaşında bulmaktadır kendisi. Ya sonra belirsiz bir politika istikrarı ile ya demokratik bir değişim.

Ne hükümet ne de muhalefet bu sonuçları beklemiyordu ve bunun göre hareketlenmiş değillerdi.

Oylama değışim bir seçim bir genel seçim olsaydı
bir bir partinin tek başına çoğunluğa kavranmayaca-
ğını gösterir. Olanakla, bir erken seçim halinde bir
tabloları değışim olarak çok güçlü değil. SHP birinci
parti olarak yerel seçimlerde önemli bir bir kuvvet
mıdır. Bu nedenle bu seçim SHP için elbette bir ka-
rardır. Ancak gelecek seçimlerde, tek başına iktidara
gelmeye gelecek kadar bir oy potansiyeline SHP sahip
değildir. Seçim yarası değıştikçisinde, nishi farklı
anayasa gerektirir. Demek ki seçim, aleyhine bile olabilir.
DTP ve, ANAP'ın oyları gibi daha bir potansiyeli
sahiptir. Ancak ANAP bütünüyle değışim sürecine
girmeyeceği demektir ki öbürde yeni oy potansiyeli
çok daha olumsuz olacaktır. Fakat bu da oyların
birbirine karşından DTP daha sonra değıştikçisi. Bu
seçim için bir politik kriz değışim süreci ne öbürde
çok daha olumsuz olacaktır. Zira yeni yat-
tırma bir partinin tek başına iktidara gelmesi ile-
bitirir, ilkerin kurucu kuvvetiyle temel sorunları
çözecek güçte sahip bir partiye olup olmayacağı-
dır. Erken seçim.

Daha 27 Mart sabahı, ilk yasa seansları devam-
ında, yasa meclisi yapılıyor. ^{Yeni} seçim süreci kordini' denet-
miş, olan 30 temel sorunları dile getirdiler: Seçim yasa-
ları, Anayasa ve Türk Ceza Kanunu
değıştirilmesi. Bununla birlikte, Anayasa ve Türk Ceza Kanunu
kuvvetlendirme, yeni devletin korgi kurumu görevlerini
belirletti. Devletin yönetim biçimi politik refah demektir.

(6)

Yeni seçimlerin ortaya koyduğu en önemli sonuç
gelir. Seçimler altın demokratikleşme-
sürecini belirginleştirmiş ve en büyük başarıdır. Yerel
yönetimler meclisleri (yönetim) gösterir. Demok-
ratikleşme sürecinden ise, altın üstü gelişme. Yeni devlet
politik kurumu. Yerel yönetimlerin önemli bir
işlevi, seçimin olası gelişimi. Bu seçimin

bir sonuçtur, eğer doğru ise...

Serac olarak, beklediğimiz gelişmeler her zaman
ortaya çıkmıştır. Demokrasinin kasırlama süreci bir
lanma ve gösterimdir. Demokrasinin gösteleri yeni
ve çok önemli revizler elde etmiştir. Tarihçiler
tehlükeler de her zaman gelmektedir. Tehlikeler
muhalefet, partilerin dikkatlerini refah ve emeklilik
kaybı, birbiriyle kavgaya geçmeleridir, demokrasinin
gösteleri ise dikkatlerini bu noktaya, siyasetçilerin
ile, parlantı olan, diğer refah ve emeklilik, her zaman
kend yemeye olmanı getirmiştir. Ortaya çıkar. Bu
örneğin karşıt olarak karşıt, ortaya çıkar. Bu
sında bir dikkatini demokrasinin her zaman ve emeklilik
gösteleri. Partinin demokrasinin gösteleri, her zaman
caz istediğini ortaya çıkar. Karşıt olarak karşıt
çok daha sonra, diğer karşıt. Zira artık, güdeme
bu her zaman olacak karşıt, ve bu karşıt
her gün refah ve emeklilik karşıt, ve bu karşıt
muhalefet karşıt karşıt karşıt karşıt karşıt karşıt
tehlükeler vardır. Parlantı olan, diğer refah ve emeklilik
oyuncu karşıt karşıt karşıt karşıt karşıt karşıt
kale ve cesaretle her zaman karşıt.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

serac olarak
gösteleri

Parti girişim için
Çarşak ile Uzun
etfale taslağı

Bugün ülkemizdeki sosyalist birikimin derlenip toparlanması, emekçi halk dinamiklerinin siyasal yaşamda ağırlığını hissettirmesi, böylece mevcut güçler dengesinin ileriye doğru değişmeye başlaması soldaki boşluğun giderilmesine, solun düşünsel temelde ve prensiplerde bir araya gelebilecek en geniş kesimlerinin birliğine bağlıdır. Böyle bir birlik ise en yetkin ifadesini sosyalist dünya görüşünü benimsemiş, onun ideallerini hedef olarak önüne koymuş öğretiyi ülke koşullarına yaratıcı olarak uygulayabilmiş, programatik öngürülerini, temel politikalarını ve güncel görevlerini toplumumuza en uygun biçimde saptamış, emekçi halkın en ivedi sorunlarına somut çözümler önererek onların güvenini kazanmaya yetenekli, kendi içinde sosyalist çoğulculuğu ve etkin bir demokratik işleyişi uygulayabilecek yasal bir partide bulabilir.

Böyle bir partiye ulaşılabilmesi için, gerek nasıl bir sosyalizm, nasıl bir sosyalist demokrasi, nasıl bir sosyalist ekonomi, nasıl bir sosyalist toplumsal yapılanma vb. gibi evrensel teorik sorunların, gerekse ülkemizin özgül koşullarının, kısa ve orta vadeli hedeflerin ne şekilde biçimlenebileceğinin ve nasıl bir parti konusunun demokratik, özgür ve katılımcı bir tartışma sürecinden geçilerek aydınlatılması gerekir. Bu nedenle, yalnızca kadroların değil, böyle bir partiyi birlikte yaratacak herkesin düzenli ve yaygın katkısına açık bir tartışma süreci, güçlü ve geniş bir kolektif iradenin oluşması açısından zorunludur.

Bugün solun çeşitli kesimlerince "marksist parti" "komünist parti" ya da bu niteliği ifade eden benzeri sözcüklerle dile getirilen yasal parti amacının, gerçekte böyle bir birlik partisi olduğu, aynı kuramsal bazı, aynı temel yaklaşımları taşıdığı, iç işleyişi demokratik, görüş farklılıklarının ve çeşitliliklerinin uyumunu ve geniş bir parti demokrasisini öngören bir siyasal kuruluş olduğu kanısındayız.

Şüphesiz fikir ve örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan ceza kanunu maddelerinin ortadan kalktığı veya cebir unsuru eklenerek değiştirildiği bir durum, Parti'nin kendini ifade etmesinde siyasal hakları alınmış, hapiste veya hapis tehdidi altında bulunan kadroların deney birikimlerinden layıkıyla yararlanabilmesinde ve demokrasinin kazanılması süreci için ifade ettiği anlam bakımından büyük bir öneme sahiptir.

Bugün yasal haklara sahip bulunmayan partilerden bazıları "en geniş marksist çevrelerle birlikte gerçekleştirilecek yasal ve yığınsal bir partiden" yana olduklarını deklare etmişlerdir. Böyle bir partiye üye olabilme hakkı şu anda yasal olarak ellerinden alınmış olan pek çok kişinin o birliğe aktif olarak katılabilmeleri açısından da yasal engellerin aşılması büyük önem taşımaktadır. Birliğin gerçekleşmesi için çaba gösterirken, aynı zamanda onun en gelişkin bir şekilde gerçekleşmesini de amaçlamak şarttır. Bu nedenle, sözkonusu fiili engelleri aşmak için etkili bir mücadeleyi ortaklaşa yürütmek birliğin temel gereklerinden birisidir. Devleti

idare edenlerin, şu ya da bu şekilde 141-142. maddelerin kalkması gereğinden söz etme zorunluluğunda kalmaları, maddelerin kalkması veya değiştirilmesi için olanakların bulunduğunu işaret etmektedir.

Ancak tarihsel oluşum biçimiyle Türkiye burjuvazisinin temel demokratik normlardan yoksunluğu, ürkekliği, temel haklar konusundaki samimiyetsizliği ve kendi iç uyumunu sağlama güdüsü, tüm yasal engellerin kalkmasından çıkarı bulunan geniş halk kitlelerini bu çıkarın bilinci içinde davranan bir örgütlülük ve direnç konusunda bulunmamasıyla birleşince, istenen sonucun ortaya çıkmaması ihtimalinin de hafifsenmemesigerektiğini gösteriyor. Elbet böyle bir durum, ülkemizde tekellerin egemenliğine karşı yasal bir emekçi alternatifinin sonu belirsiz bir şekilde ertelemesine yol açmamalıdır. Bugün parti'nin yasalda oluşturulması için asgari şartların mevcut olduğu tesbitinden hareketle, böyle bir belirsizlik durumunun oluşması halinde daha fazla beklenilmeksizin parti'nin kuruluşuna geçilmesi gerekir.

Özlenen birlik partisine ulaşma sürecini yığinsal ve demokratik bir tartışmayı gerektirmesi ve bunun bir zaman süreci içinde mümkün olabilmesi, fiili kuruluş aşamasına girmeden önce 141-142. maddelerin ve diğer yasal engellerin kaldırılması için yürütülen çabaların istenilen meyvayı verip vermeyeceğini de ortaya çıkaracaktır. O halde bugün, birleşmenin programatik temelini oluşturma çabasına girişmek için harekete geçmemize engel olacak bir durum mevcut değildir. Bu tartışma sürecinden yasal hakların tam olarak elde edilmesi amacıyla da yararlanmak mümkündür.

Solda adeta gelenekselleşmiş bölünme alışkanlığına son vermek, görüş farklılıklarının, sorunların hoşgörü, özgür tartışma ve müşterek amacın kavranması temelinde giderilebileceği, uyumlaşabileceği bir anlayışı yerleştirerek birlik fikrinin kuvveden fiile geçirilmesi sürecini başlatmak, bu nedenle de birlik hoktalarını çoğaltmaya, güçlendirmeye yoğunlaşmak, çıkış yolumuzun bölük pörçük ve münferit yapıların girişimleriyle değil birlikte bulunabileceğini göstermek ve hareketi böyle bir olgunluğa ulaştırmak için hepimize son derece hayati görevler düşmektedir. Bu görevlerin yerine getirilmesi şu veya bu partinin ya da çevrenin veya kişinin değil hepimizin ortak düşüncesiyle, davranmasıyla mümkün olacaktır.

- * Bizler, Marxistlerin ve işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi alanında bu güne kadarki birlik girişimlerini (T.B.K.P., S.P. vb.) programatik ve ideolojik bakımdan yetersiz bulan, soruna çözüm arama amacıyla bir araya gelmiş ve birkaç tartışma oturumu düzenlemiş bir grup sosyalistiz.
- * Kapitalizmin yarattığı global sorunlardan burjuvazi ve mülk sahibi müttefikleri sorumludur; bu sorunların çözüm yolu, işçi sınıfı önderliğinde yürütülecek bir sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinde yatar.
- * Bu mücadelenin başarıya doğru ilerlemesinin ön koşulu, işçi sınıfı ve çalışan kitlelerin mülk sahibi sınıfların siyasal partilerinden ideolojik, politik ve örgütsel bağımsızlığının sağlanmasından geçer.
- * Evrensel ve sınıflar üstü bir demokrasi yanlısamasına karşı burjuva demokrasisinden niteliğe farklı, demokratik hak ve özgürlüklerin daha geniş olduğu, çalışanların öz örgütlenme ve öz yönetim organlarına dayalı bir sosyalist demokrasinin savunulması gerekir.
- * Global sorunların çözümü için olsun demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ya da genişletilmesi için olsun hâkim sınıflarla ya da hâkim sınıfların belirli kesimleriyle iş birliği olanakları arayarak değil, bu sorunların çözümünü sosyalizm perspektifine tâbi kılarak mücadele etmek gerekir.
- * Bu ilkeler doğrultusunda, ama bu ilkelere katılmayan sosyalistleri dışlamaksızın çalışmalarımızı örgütlü sosyalist kesimlere, örgütler arası mekânda yer alan sosyalistlere ve en geniş sosyalist kamu oyuna açılarak sürdürmeliyiz.
- * U.K.T.H. mülkleri bir ilke
- * Toplumsal devrim
- * enternasyonalizm
- * bir örgütleniş devrimi ve gelişmesiyle olmaz

TBKP Merkez Komitesine

Değerli yoldaşlar,

Bildiğiniz gibi, 16 kasım kararına, o nun zamanlamasının doğru olmadığı, parti içi durum ve politik koşullar bağlamında karşı çıkmıştım.

A.Kardam, Yeni Yol'un 30. sayısında, 16 kasım kararının "doğruluğundan kuşkusu olan varsa" bunların konuyu tartışmak zorunda olduklarını ifade eden bir yazı yayınladı.

ne mu
MK, bu vesileyle, 16 kasım kararı ile ilgili tutumu, daha sonra kısaca yeniden ~~de~~teceğim.

Acilen aşağıdaki soruların aydınlatılmasını rica ediyorum:

1. Bu tartışma çağrısı, parti MK'nin ya da PB'nun kararına dayanılarak mı yapılmıştır?

2. Eğer öyle ise, MK bu kararını açıkça kamu oyu önünde açıklamalı ve bu tartışmanın politik sonuçlarının sorumluluğunu yüklenmelidir.

3. Eğer, MK böyle bir tartışmanın partimizin çıkarlarıyla bağdaşmadığı kanısındaysa, bu kanısını da kamu oyuna açıklamalı ve Kardam'ın böyle bir tartışmanın politik sorumluluğunu yüklenmesini sağlamalıdır.

4. Bu yazıdan sonra tartışmanın fiilen başlaması istenmiyorsa, MK, kendi tutumunu en kısa zamanda, Yeni Yol'un ilk sayısında partiye duyurmalıdır.

Komünist selâmlarımla...

7 Ağustos 1989

Veysi Sarısözen

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde TBKP Başkan ve Genel Sekreteri N. Sargın ve H. Kutlu'yla 57 politik tutuklunun 1 Mart'ta başlattıkları açlık grevinin desteklemek için Yunanistan'da 6 Türkiyeli örgüt 9 Martta sembolik açlık grevine başladılar. Atina'nın en işlek caddesi, aynı zamanda tüm politik eylem ve gösterilerin yapıldığı Atina Üniversitesi önündeki Propolis meydanında açlık grevine başlayan TBKP (Yunanistan), TSİP, TEVGER, TKRP, TKP-B ve DEM-YOL taraftarları, Ankara Merkez Cezaevindeki saldırıyı, antidemokratik uygulamaları anlatan ve politik tutukluların temel insan haklarından yoksun kötü yaşam koşulları içindeki bu nakıl direnişlerini destekleyen ortak bildiriyi eylem süresince Yunan halkına dağıtıyorlar.

10 Mart günü 6 örgüt açlık grevinin yapıldığı cadının önünde bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısında PASOK milletvekili ve eski Milli Eğitim Bakan yardımcısı Rula Kakiamanakis, YKP milletvekili Stratis Korakas, Yunan Köylü Partisi Genel Sekreteri ve milletvekili Kostas Nasas, YSEİ (Yunanistan Genel İşçi Federasyonu) Yürütme Kurulu Üyesi Yannis Kokinellis, Atina İşçi Merkezi Başkan yardımcısı, YKP sendikası hareketi ESİK-B'den Grigoris Kumiellotis, ANSİAT İşçileri Federasyonu Genel Sekreteri Kostas Flahuras, Yunanistan Komünist Gençliği (AKG) Merkez Komitesi Üyesi Manolis Yakuniasakis, ilerici Anneler (PAME) Y.K. Üyesi Dayan Kuki ve Y. Köylü Partisi Gençliği Genel Sekreteri hazır bulundular ve açlık grevindeki politik tutuklularla dayanışmalarını ifade ettiler. Yunan Televizyonu 1. kanalı ve Yunanistan'ın en yüksek tirajlı gazetelerinden TA NEA, Rizospastis, Proti, Elefterotipia, Avgi, Kathimerini'den muhabirler basın toplantısına katıldılar. Yunanistan Uluslararası Demokratik Dayanışma Komitesi temsilcisi de basın toplantısına daydı.

Yunan Parlamentosundaki tüm partilerden 51 milletvekili, Ankara Merkez Cezaevinde politik tutuklulara yönelik insanlık dışı saldırıyı protesto eden ve açlık grevindeki TBKP liderleri ve 57 politik tutukluyla dayanışmalarını ifade eden ortak bir bildiri imzaladı.

10 Martta düzenlenen basın toplantısında sembolik açlık grevinin düzenleyen 6 örgüt adına bir temsilci, basın mensuplarına politik tutukluların açlık greviyle ilgili gelişmeler, ülke içinde ve uluslararası düzeyde olası protesto eden girişimler ve dayanışma üzerine ayrıntılı bilgi verdi. PASOK milletvekili ve Kutlu-Sargın'a Özgürlük ve Türkiye'de İnsan Hakları Komitesi Üyesi Rula Kakiamanakis gazetemize şunları söyledi:

"Türkiye'de insan haklarının ihlali, işkenceler ve tutuklanmalara karşı her zaman Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışma içinde olduk. Bu konuda Yunan kamuoyunu da duyarlı kılmaya çalışıyoruz. Aynı dönemden geçmiş, aynı sorunları yaşamış Yunan halkının Türkiye halkıyla dayanışması bir görevdir, yükümlülüktür. Ülkemizdeki demokrasi güçlerinin, aydınların mücadelesini yarıdan isliyoruz. Yunan halkının demokrasi ve insan hakları için politik

gösteriler, eylemler gerçekleştirdiği Propilia meydanında bugün, açlık grevindeki N. Sargın, H. Kutlu ve diğer politik tutuklularla dayanışmasını göstermek, işkencelerin, insan haklarına yönelik saldırıların son bulması, tüm politik tutukluların özgürlüğü, insan haklarının kazanılması için Yunan kamuoyunu duyarlı kılmaya çalışıyoruz. Bizlerin dayanışmasıyla Türkiye halkının mücadelesi başarıya ulaşacaktır."

YKP milletvekili Stratis Korakas da ADIMLAR için şunları söyledi:

"YKP Meclis Grubu adına şu anda açlık grevinde bulunan TBKP liderleri ve 57 politik tutukluyla ve genelde bugünkü antidemokratik rejimin kurbanı olan tüm politik tutuklularla tam dayanışma içinde olduğumuzu ifade etmek isterim. İnsan haklarına saygı gösterilmesi için bu haklı eylemde yanınızda bulunuyor, tüm gücümüzle sizlerle birlikte mücadele ediyoruz. Sürdürmemiz gereken tek yol mücadeleye yoldur, uluslararası dayanışmadır. Mücadelenizin başarıya ulaşmasını diler, demokrasi ve toplumsal ilerleme mücadelesinin nihai utkusuna kadar halklarımız arasındaki dostluk bağlarının güçlenmesini dileriz."

YSEE Yürütme Kurulu Üyesi Y. Kokinellis, Yunan işçi sınıfının politik tutukluların haklı direnişleriyle, insan hakları için mücadelesiyle; Türkiye işçi sınıfının politik ve sendikal özgürlükleri için mücadelesiyle dayanışma içinde olduğunu belirtti.

Basın toplantısına katılan tüm milletvekilleri, sendika ve yığın örgütleri temsilcileri olayı protesto ederek dayanışmalarını dile getirdiler.

Gülenay Öztürkçü

Not: Eylemler ilgili fotoğrafları postayla gönderiyorum.

SORUŞTURMA :

— NASIL BİR PROGRAM —

Sol kamuoya, marksist çevreler, 1980 ortalarından bu yana, "yasal parti", "blok partisi" ve nihayet "en geniş marksist çevreleri sıralarında birleştirecek olan marksist ya da komünist partisi" sorununun tartıştı.

Bu tartışmalar, şu ana kadar bir dizi marksist ya da komünist parti ve çevrenin, tek tek kişiliklerin, farklı teorik, politik ve örgütsel pozisyonlarına karşın, gerçekten güçlü bir biçimde, tek bir parti çatısı altında birlik eğilimine sahip olduklarına açıkça gösterdi. Aynı zamanda bu çevreler, ülkenin geleceğinde kendi yapıcı rollerini oynamak için yasal örgütlenme konusunda, ikircimsiz bir irade birliği ortaya koymışlardır. Ve nihayet tüm çevrelerde, iç yaşamı demokratik, farklı görüşleri sıralarında koruyabilen, kitlesel bir parti anlayışı da tartışmalar boyunca güç kazanmıştır.

Marksist çevrelerin görmeye çalıştıkları birlik ve yasalılık sorusunda, bugün ulaşılan aşama açısından asıl belirleyici nokta nedir?

Bunun, program ve program çerçevesine girdiği ölçüde, parti ilkeleri üzerine ortak bir arayışın başlatılması olduğunu düşünüyoruz. Çünkü ilerici işçiler, aydınlar, gençler ve kadınlar, marksistlerin oluşturmak istedikleri partinin nasıl bir parti olduğunu öğrenmek ve sözkonusu ortak arayışa aktif olarak katılmak istiyorlar.

Öte yandan, marksist hareket içinde gün ışığına çıkması bir dizi programatik belgenin, dünyada ve Türkiye'de son on yıl içinde meydana gelen yeni gelişmelerin, eğilimlerin, biriktirilen olumlu, olumsuz deneyimlerin ve edinilen yeni bilgilerin ışığında ne ölçüde geçerliliğini koruduğu da sol kamuoya açısından ilgi uyandıran bir konudur. Adımlar gazetesi, hemen hemen her marksist çevrede ortaya çıkan, kendi konularına eleştirel yaklaşımın ve yeni teorik, politik arayışların programatik belgelere nasıl yansıdığını ya da yansıyacağını okurlarına duyurmak istiyor.

Fakat daha da önemlisi, birlik düşüncesindeki kararlılık ortak bir parti programına ulaşılmasını sağlayabilecek midir? Farklı teorik, politik, örgütsel yaklaşımları yeni tartışma kültürüne uygun bir ortak arayış içinde aşmak, gerçeği birlikte kavramak mümkün olabilecek midir? Kamucyu açısından herhalde kilit sorular bunlardır.

O nedenle Adımlar gazetesi, ilgi duyan bütün marksist parti, çevre ve kişilerin programatik sorunlarda ortak bir arayış içinde karşılıklı görüş değiş tokuşu yapmalarına, kendi olanakları ölçüsünde katkıda bulunmayı kendi öz görevi saymış, sayfalarına açmıytır. Adımlar, bu amaçla, aşağıdaki sorular çerçevesinde, dileyen herkesin katılabileceği bir tartışma önermektedir.

Kuşkusuz bu sorular ancak ilk tartışma aşaması için geçerli olabilir. Üstelik ilk tartışma aşaması için bile daha onlarca soru aklı gelebilir ve her sorunun yanıtı başlıbaşına bir makale konusudur da.

Başka dergilerin de katkısıyla ve sol kamuoyunun önünde, çeşitli araçlarla sürecekt tartışmalarla, birçok konuya daha derinlemesine eğilmek mümkün olacaktır. Adımlar, öne çıkan sorunlar çerçevesinde, daha sonra yeni bir soruşturma da başlatabilir. O zaman yine Adımlar ve konuyla ilgilenecek dergilerde programın içeriğine ilişkin somut sorunlar ele alınabilir.

Marksist ya da komünist partilerin, çevrelerin ve kişilerin konuya ilgi duyacaklarını umuyor, katkıda bulunanlara şimdiden teşekkür ediyoruz.

ADIMLAR

1. Dünyada ve Türkiye'de son 15-20 yıl içinde (Türkiye'de özellikle 12 Eylül darbesinden sonra), ne gibi yeni olguların ve eğilimlerin ortaya çıktığını söyleyebiliriz? Bunları ne ölçüde parti programında hesaba katmak gerekiyor?
2. 1930'lerden günümüze kadar, uluslararası komünist hareketin, sosyalizm koruculuğunun ve ülkemizdeki komünist hareketin olumlu ve olumsuz deneylerinden, programı ilgilendiren ne gibi genel sonuçlar çıkartabiliriz?

ULUSLARARASI KONFERANS "KÜRDİSTAN 'DA İNSAN HAKLARI"

Değerli yoldaşlar,

Konferans hakkında sizleri bilgilendirmek için aşağıdaki değerlendirmeyi sizlere gönderiyoruz.İsminde de anlaşılacağı gibiK Konferans uluslararası ve üç gün boyunca devam etti. Konferansa katılan bilim adamları,politikacılar ve diğer şahsiyetlerin kısaca isimleri adresleri ve hangi konularda görüş belirttikleri yazılıyor.Ancak bröşürde isimleri belirtilen katılımcıların hepsi katılmadı.

Katılmıyanların gerekçeleri hakkında konferansta duyurucu bilgi verilmedi,ancak bir kaç kişinin hesta olduğu söylendi.

Bröşürden de anlaşılacağı gibi konferans dört ayrı konuda çalışmalarını yürütü.

I.çalışma gurubu,Kürt Kültürü Ve İnsan Hakları.

II.çalışma gurubu,Yaşam Hakkı Ve İnsan Olmak.

III.çalışma gurubu,Uluslararası Anlaşmalar veKürt Sorunu.

IV.çalışma gurubu,İraktan Türkiye ye sığınan Kürt Mülteciler.

Her çalışma gurubu değişik salonlarda toplandı,toplantılar aralıksız gün boyu devam etti.Konferansın son günü toplantıları yöneten gurup başkanları kendi salonlarındaki seminer ve sunulan çalışmaların birer özetini toplu olarak anlatılar.Bu özet çalışmalar daha sonra derlenip kitap haline getirilecek ve konferansa katılanlara gönderilecek.

Konferansın hazırlık süreci hakkında bazı bilgiler:konferansın organizasyonu TKSP lı arkadaşlar tarafından sağlanmıştı.Salonlara giriş ve çıkışlar,misafirlerle ilgilenme onlar tarafından yapıldı.Belirtmekte yarar vardır konferans"BREMEN YÜKSEK OKULUNDA" gerçekleşti.

Okulun Rektörü Prof. Ronald Mönch aynı zamanda Kürt Sorunuyla yakından ilgilenen bir bilim adamıdır. Konferansın ikinci günü Mönch ~~bir~~ akşam yemeği verdi. Yemekte yaptığı kısa konuşmasında Uluslararası konferansın önemine değindi. Toplantıda yerlerini alan davetli Kürt örgütlerinin temsilcilerini selamladı ve tanıttı. Konferans hazırlık komitesi tarafından davet edilen belli başlı Kürt örgütleri şunlardı. İrandan İ-KDP, Irak'tan İ-KDP Irak Yurtseveler Birliği Celal Talabani'nin örgütü. Saddam rejimine karşı oluşturulan cephenin temsilcileri. Türkiye Kürdistanından TKSP ve TEVGER'in temsilcisi. Suriyeyi temsilen kimse tanıtılmadı.

Prof. Ronald Mönch Kürt Ulusal Örgütlerinin birlikteliğinin önemine değindikten sonra özellikle PKK'nın salonda olmayışını konferans açısından bir eksiklik olarak değerlendirdi.

Toplantının ilk günü PKK'lı olduklarını söyleyen bir bayan ve bir erkek konferans yerine gelmişler ancak içeri alınmadan itişme ve boğuşmalardan sonra geri dönmüşler. Aynı zamanda konferansa davet edilen bir avukat onlara eşlik etmiş PKK'lılar içeri alınmayınca avukatta geri dönmüş. (avukat RAF örgütünün mahkemelerine giriyormuş) konferans komitesi PKK'yı davet etmemişti.

Konferansın kapanış konuşmasını Bremen Belediye Başkanı yapıyor. Kısa konuşmasında Kürt örgütlerinin birlikteliklerini sağlamaları üzerinde durdu. Kürt örgütlerinin ulusal konferansların yama önerisini getirdi. Konferansın hazırlığını SPD ve Yeşiller yaptı. Belediye Başkanı ve yüksek okul rektörü Prof. Ronald Mönch SPD'nin aktif yönetici politikacıdır.

Biz ancak iki grubun belli konuşmacılarını dinledik. Sabah-tan akşama kadar yapılan tartışmaları bir kaç cümlede sıralamak mümkün olmadığını takdir edersiniz. Altına çizebildiğimiz öneri ve tartışma konularını şu başlıklar altında sıralayabiliriz.

- Belli bir alfabe üzerinde zaman geçirmeden anlaşmak (Latin alfabesi temel alınmak şartı ile)
 - Bugünkü dilinin Türkiye Kürdistanında yasaklanması Lozan antlaşması ile çelişiyor.
 - Federal Almanyanın Dış il ilişkilerini ve dış politikasını Kürt sorunu konusunda olumlu tavır almaya zorlamak.
 - FAC'ni içinde Kürt isimlerinin Kürt çocuklarına verilmesini sağlamak için çabaların arttırılmasını verimli hale getirmek
 - Kürt sorununa çözüm getirilmediği sürece Türkiye'ye ekonomik ve askeri yardımların durdurulması,
 - ABD'de açık yardımın dışında Kürtlere sempati ve ilgi büyüktür (ABD'de katılan bir gazetecinin yorumu)
 - Avrupa parlamentosunun bütün gruplarını Kürt sorunu konusunda bilgilendirmek.
 - Ulusal azınlıkların kendi dillerini ve kültürlerini geliştirme konusunda destek görmelidirler.
 - Partiler üstü Kürdistan İnsan Hakları Komitesi oluşturulmalıdır.
 - BM ve bütün üye ülkeler bilgilendirmeli.
 - Viyana işbirliği konferansını imzalayan ülkeler onun gereklerini yerine getirmeli ve uygulamalıdır.
- Bu yıl Paris, Kopenhag ve Moskova'da toplanacak olan insan hakları konferanslarının Kürt sorunu konusunda gündem maddesi oluşturmak için çalışmalar yapılmalıdır
- Irak hükümetinin sürgünleri durdurması için baskı yapılmalıdır.
 - Türkiye'ye sığınan Kürtlere mültecilik hakkı verilmelidir.

Ayrıyeten ilişikte konferans sonucunda yayınlanan sonuç bildirgesini ve konferansın programını anlatan broşürünü gönderiyoruz. Bir konuya değinmeden geçemeyeceğiz

Değerli yoldaşlar,

bildiğiniz gibi böyle bir uluslar arası konferanslar iyi bir olanak ve bu olanakları gereğince değerlendirmek gerekir. Konferanslara ne götürüyoruz ne ile dönüyoruz sorusunu kendimize sormalıyız. Bu konferansa Almanca ve İngilizce bilen bir yoldaşımız katılacaktı ancak konferans zamanı geldiğinde yoldaşımızın katılmayacağı bize bildirildi. Konferansın dili almanca ve ingilizce idi. Bu tür çalışmalara ilkesel yaklaşmalıyız ve konferanstan daha fazla bilgi edinebilecek yoldaşlar gitmeli. Utku Savaş yoldaşın Almancası vardı ben Y.Özgür işe zaten dilim yetersiz değildi. Konferansın ilk günü de çalıştığımızdan dolayı gideemedik. Bu tür konferanslara ilişkilerimiz açısından daha fazla önem verilmesi gerekir diye düşünüyoruz. Onun için dil bilen ve deneyimli yoldaşların katılımını sağlamak gerekir.

Kürdistan ve Kürtlerin tarihinde ilk defa bu kadar geniş çaplı uluslararası ^{bir} toplantı yapıldı. Bu toplantıya kimlerin çağrıldığı veya kimlerin çağrılmadığı tartışması olacaktır. Bunun yanında FAC'deki SPD'nin, Yeşillerin ve Sosyalist Enternasyonalin kendilerine göre hesapları mutlaka vardır. Bu güçlerin birbirinden bağımsız böyle bir girişimi örgütlemeleri mümkün değildir. Kürt halkı üzerindeki hesaplar bunlar tarafından daha derli toplu gündeme getirilmek isteniyor.

TKSP'nin rolünü mutlaka konferansın hazırlanmasında yerliyerine koymak gerekir çünkü konferansı herşeyiyle onlar örgütledi.

Kürt halkının sorunlarını, bu ve benzeri formlarda
düñe getiren çalışmaları desteklemek bunun içinde yer al-
mak bizim ana ilkemiz olmalıdır.

Not: Bremen Yüksek Okulu Rektörü Prof. Ronald Mönch
Sertaç Bucak'ın ablası ile evli. Mönch aynı zamanda
eski aktif Mao'cu çizgiden gelme. Geçen yaz Türkiye'ye
Bremen Eyaletind en bir heyet T ürkiye'ye gidecekti
bunun içindede DKP' yakınlığıyla tanınan bir Profe
oldu gu için Mönch eğer o giderse ben gitmeyeceğim gerek-
cesi i le DKP'li arkadaşın gitmesine engel olmuştur.

Yoldaşça selamlar.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
VAKFI

HANGİ GELECEĞE YÜRÜYORUZ ?

mehmet karaca

Yeni Açılım için

Bir parti yöneticisi, partiyaşamı üzerine yazdığı bir yazıda sorunları 5 konu etrafında toplamış. Bunlar bizce diyor yöneticimiz, "En başta politik çalışmamızdaki zayıflıktır, Söz ile işin uyumunun her düzeyde gerçekleştirilememesidir. Bugünkü politik görevlerimize bağlı olarak parti örgütlenmesinin gerçekleştirilememesi ve buna bağlı olarak kadro politikasının yürütülememesidir. Bunların toplamı olarak.... en başta her düzeyde yönetici kadrolarımızın eksikliğidir. Parti anlayışı konusunda hala eski düşüncelerin egemen olması ve öne konan görevlerde her düzeyde yönetici yoldaşın iradeci yaklaşımının sürmesidir"

YENİ AÇILIM'ın mayıs (13) sayısında E.KARASOY imzalı "Düğüm ve Anahtar" başlıklı yazıda ise, "şimdi hareketimiz içindeki çoğunluğun bilinci, mevcut politikamız ile işleyiş arasındaki çelişki diyor ve kadrolar kastedilerek, "hem mevcut politikaya, hem mevcut işleyişe evet dediği için çıkış yolu bulamıyor ve kilitleniyor. Durum bir isteksizlik, şevksizlik ve içinde yer alınan yapı ve süreçlere yabancılaşma olarak dışa vuruyor. Öyleki kilitlenme ne emirle ne telkinle açılabilir. İnsanlar pratik faaliyetlere katılsalarda, kendilerini tam olarak veremiyorlar. Ve sonuçta, kendisini tatmin etmeyen işler üretiyor.

Şimdi kanımca bizim yalnızca politik stratejimizi değil, onun yeniden üretilmesi ve yaşama geçirilmesi sırasında yaşanan sorunları ve yaşamın sorduğu soruları da tartışmamız gerekiyor."

Yukarıdaki alıntılar sorunlara yanıt aranırken anahtar olabilir diye düşünüyorum.

Partimizde geçmişte hiç yaşanmamış bir durum var. Kimileri buna durgunluk diyor, kimileri bunalıma benzetiyor, kimileride kadrolardaki hoşnutsuzluğu daha çok yeninin doğum sancısı olarak görüyor. Epeydir bu durumu aşmaya çalışıyoruz. Ama henüz daha başaramadık.

En genel tanımlama olarak şunu söyleyebiliriz. Bir geçiş dönemindeyiz. Geçiş döneminin altüslüğünü yaşıyoruz. Eğer nereden nereye geçtiğimiz, neyi yıkıp neyi yapacağımız konusunda net bir görüşümüz olursa, sorunu çözebiliriz. Bu olmadan çözüm bulamayız.

Partimiz önümüzdeki süreci BİRLİK- YASALLIK - YENİLENME olarak tanımladı. Bunlar aslında önümüzdeki görevler açısından bir bütün oluşturuyor. Biri diğerinin üstünde veya önünde değil. Ancak şurasıda açık ki yenilenme, yeniden yapılanma olmadan sorunları aşmak olası değil. Yenilenmeyi, yeniden yapılanmayı teori-den pratiğe indirmeden, pratikte sınımadan da başaramayız. O halde var olan sorunların üzerine, sorunları çözmek için cesaretle gitmek gerekiyor.

Yenilenme doğrultumuzun iki temel özelliğini, "darlıktan genişliğe, idealleştirmeden gerçekliliğe geçiş", diye belirttik. Anlayışımızdaki genişliği pratikte sınamak gerekiyor.

Bugüne kadar kutsal bilip idealize ettiklerimizdeki yanlışlarımızı, eksiklerimizi de kabul etmek gerekiyor. Kendimizden korkuyoruz. Bunları kabul etmekle bağlandığımız değerlerin hepten yok olacağından korkuyoruz. Uğruna mücadele edilecek ne kalıyor geriye diye düşünüyoruz.

Ama gerçekleri kabul etmeden nasıl politika yapacağız? Eğer bu olgular sana rağmen gerçekse, sen onu gizliyerek, hatta susarak değiştiremezsin.

Bugün ortaya çıkan sorunların önce kimi nesnel temelleri üzerinde durmak gerekiyor. Bunun başında ise marksist ideolojinin pratiğindeki gelişmelerdir. Bunu parti olarak, tek tek bütün partililer olarak düşünce planında çözemezsek, bu durum her birimizin parti eylemini de etkileyecektir. İdeoloji adına doğmalardan kurtulmak istiyoruz. Ama geride belirsizlikler bırakarak değil. Yalnız bunun bir süreç olduğunu bilerek...

Bizim kutsal bildiğimiz değerler ne oldu? Kapitalist ülkelerdeki komünist ve işçi partilerindeki marjinalleşme nedir? Sosyalist ülkelerdeki gelişmeleri nasıl izah edeceğiz?, Polonya ve Macaristan'daki gelişmeler neyin işaretidir? Çok uluslu Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeler, Ekim Devrimi'nin mimarı Lenin'in ülkesindeki bu gelişmeler her birimizi nasıl etkiliyor, ne düşündürüyor? Komünist hareketin tarihi üzerine, SBKP tarihi üzerine, bizim tarihimiz üzerine yazılanlar, söylenenler insanları nasıl etkiliyor, nasıl düşünmeye sevk ediyor?

Çin'de gençlerin daha geniş demokrasi için başlattıkları barışçıl toplu direniş, onun bastırılışı, bastırılış biçimi, diğer taraftan komşumuz Bulgaristan'ın Türk azınlığa karşı uyguladığı yöntem ne ölçüde bizim sosyalist düşüncelerimizle, sosyalizm anlayışımızla bağdaşıyor?

Bu gelişmeleri toptancı bir anlayışla ele alıp olumsuz sonuç çıkaranlar "marksizm öldü" diyor, öylemi?

Eğer bunlarda netlik olunamazsa, kadrolar nezdinde Marksist ideolojide bulanıklık kaçınılmazdır. İdeolojide bulanıklık parti yaşamında durağanlıktır, parti kadrolarını likide eder.

Açık ki Marksizm kendisini bir gözden geçirmeye tabi tutuyor. Bugüne kadar marksizm adına ortaya sürülen görüşleri, onun pratiğini bir süzgeçten geçiriyor. Bunun sağlıklı olabilmesi için ise bugüne kadar kutsal bilinenlerden sıyrılma gerekiyor. Doğmatizmden, şablonculuktan kurtulmak gerekiyor. Marksist ve Leninci teorilerin ortaya çıktığı verili koşulların yaklaşımları ile günümüz sorunlarına ne ölçüde yanıtlar getirebileceği ayrı birer tartışma konusu olmakla birlikte, bir de tarihsel süreç içerisinde Marksizm-Leninizm adına ortaya konulan kimi uygulamaların deformasyona uğratıldığı ortaya çıkıyor.

İşte bu süreçler bize marksizmde yenilenmeyi kendiliğinden dayatıyor. Bu yenilenme tekbaşına bir parti yönetiminin işi değildir, bütün partililerin işidir. Partinin yakın sempatizan çevresinin işidir. Kendisini komünist gören marksist sayan bütün devrimci solun işidir. Günümüzde komünistler bir bütün olarak toplumu barış, demokratizm ve humanizm doğrultusunda etkilemelidirler.

Elbette bu süreçte parti yönetiminin görev ve sorumluluğu vardır. Ama tartışmanın sınırlarını çizen, buyrukculukla yenilenmeyi empoze eden değil, partililere, parti örgütlerine, hatta genel olarak marksist sola tartışma platformları yaratan, partililerin cesaretle, kendilerini sınırlamadan tartışmalara girebilmelelerine olanak sağlayan, onların önünü açan bir yönetim olmalıdır.

Son iki yılın pratiği deney olabilecek kimi sonuçlar çıkardığı, yenilenme teorisinden pratiğe inmeden, indirilmeden, pratikte sınamaya girmeden "yeni" ve "yenilenme" olup olmadığı fark edilemiyor. Yenilenmede yeni fikirlerde başı çeker gözüken yoldaşlar, partinin önündeki sorunları çözmede, partinin öne koyduğu hedeflere varmada, parti eylemine katılmada rol oynamadıklarında (tabi herkes kendi alanında iş temelinde) yeninin taşıyıcısı olduklarına ilişkin inandırıcılığıda olmuyor. Halbuki bu tür kadrolar parti eylemi içinde olmalı, partinin önündeki politik hedeflere varmada bu düşüncelerini yaratıcılıkla kullanmalı. "YENİLENME KENDİN İÇİN DEĞİL, BAŞKASI İÇİN OLMALI!" Bütün partililer böyle düşünmeye başladıklarında ve pratiğe uyarladıklarında yepyeni bir durum çıkacaktır ortaya.

GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYAN BİR GEÇİŞ DÖNEMİNDEYİZ

Geri dönüşü olmayan bir geçiş dönemindeyiz. Bunun ne kadar bilincindeyiz? Eğer bunun iyi bilincinde değilsek, köklü önlemler alma, büyük adımlar atmada da tutuk davranırız. Gemileri yakamıyoruz. Bizi geçiş döneminin gereklerini yerine getirmeden alıkoyan asıl neden budur. Eskiye terketmede, bir dönemi geçmişe gömmekte, alışkanlıkların ataletini yenmede yeterince hızlı, köktenci ve cesur değiliz. Kafamız geçiş dönemi ve geçiş konusunda ikircimsiz net, açık değil tam.

Nereden nereye geçiyoruz? Nereye geri dönemeyiz? Mutlaka ulaşmamız gereken yan neresidir? Korkmadan gözümüzü kırpmadan yöneleceğimiz gelecek nasıldır? Hangi geleceğe yürüyoruz?

1) İllegal bir partiden legal bir partiye geçiyoruz. Hiçbir illegal politik eylemi olmayacak, herkes tarafından eylemleri hesaplanabilir olan, kabul edilen, bu anlamda toplumun güvenini kazanmış, açıklık yanlısı, yasal bir komünist partisine gidiyoruz.

Açıklığı benimsemeye, hazır mıyız? Yığınların önüne çıkabilme cesaretine sahip miyiz? Artık illegal politik faaliyet olamayacağını, yeterince görebiliyor muyuz. Bu konularda yeterli netlik olmadığı için legaliteyi kazanmak konusunda etkili mücadele veremiyoruz. Demokrasi için her türlü özveri göstermeyi hayatımızı ortaya koymayı göze alabiliyor muyuz? Demokrasinin, bu bağlamda legalitenin, politik belirleyiciliği, stratejik önemi günlük politikamızda tam ifadesini bulmuyor, kadrolar bu konuda aydınlanmış değil. Bir sorun kaynağında budur.

Kitlelerle kucaklaşmaya gitmek demektir, legaliteye gitmek. Kitlelerle kucaklaşabilmek için bugünkünden bambaşka bir parti olmak gerekir. İllegalite koşullarında belirlenmiş partimiz ilk seçimlerde kitlelerin önünde onların güvenini kazanacak bir politik profil, bir liderler profili, ne kadar çizebilir, ne kadar oy alabilir? Popüler bir politika, yüksük bir oy oranı sağlamanın koşulları ile bizim illegal alışkanlıklarımız oldukça çelişiyor. Bu çelişki bilinçlere yansıyor. Demek ki, bunu çözmenin yollarını araştırmalıyız.

İkinci olarak da tek parti (grup)den, geniş KP ye geçiş dönemindeyiz. TİP ve TKP olarak TBKP'yi oluşturduk, şimdi çok daha geniş bir KP oluşturma olasılığı var.

Kendi içinde kapalı, dar, homojen bir parti (grup)den, topluma, öteki politik güçlere açık, çeşitlilik arzeden, geniş bir partiye geçiş çok problemlili bir iş. Grup bencilliğinden kurtulmanın sorunlarını yaşıyor TBKP şu anda. Gelecek için, geniş partiyi hazırlama açısından birçok deney kazanıyoruz. Güven sorunu çok problem yaratıyor. Birliğin bir çırpıda sağlanamaması moral bozuyor. Dar parti üyesinin mevcut biçimlenmesi ile geniş parti üyesinden beklenenler çok zıt. Bu çelişkiyi yaşıyoruz şimdi. TBKP den daha geniş, onun yalnızca bir bileşeni olacağı bir KP fikrini tam bilince çıkaramadık.

Üçüncü olarak eski anlayıştan yeni anlayışa geçiyoruz. En zoru da budur. Ama bütün öteki sorunları çözecek olan da bu geçişin başarılması olacaktır.

YENİLENMENİN BİLEŞENLERİ:

Yenilenme bir amaçtır, amaca ulaşmanın araçları vardır. Komünist partisinde bu araçlar politikada, ideolojide, teoride örgütsel yapı-işleyiş ve alışışta kendisini göstermelidir.

- Politik alanda: Yeni politika olarak negatif, karşıtlık temelinde, yıkıcı, kışkırtıcı bir politikanın yerine, olumlu birleştirici, mutabakata dayalı bir politikanın geçirilmesi, bugün ivedi sosyalizmin, sınıfsalın yerine demokrasinin başa alınması, öncülük anlayışının değişmesi...Haytattan kopuk seyirci bir "politika" yerine, hayatla bağlı, müdahaleci bir politikanın geçmesi.. Eski politik eylem hattının tam tersi bir hattın benimsenmesi, bunların hepsi problemlidir. Kafa karıştırılmaktadır.
- İdeolojik alanda: Karşıtlıkların sivriltilmesine dayalı, kendi kampımızı karşı tarafa karşı kemikleştirici, gerginlik yaratıcı bir ideolojik yaklaşım yerine, çıkarları, genelin çıkarına, toplumsal gelişmenin, insanlığın çıkarına tabi kılmayı, ayrılıkları ve ve ayrılıkları ayırtedebilmeyi gerektiren bir ideolojik yaklaşım, düşman imajından vazgeçen bir anlayış. Düşman imajına varolabilmek için ihtiyacı kalmayan bir yaklaşım. Bunun benimsenmesi sorun yaratıyor.

Teorik alanda: Mutlak hakikat, hakikatın tekelinden vazgeçmek, marksizmin teori ve pratiğinde geri kalmışlığını kabul etmek, marksizm dışı teorilerin de doğru yanları olduğunu kabul etmek, bütün teorik görüşlerimizi gözden geçirmek, hazır şemalara alışmış kafalarımızı zorluyor.

- Örgütsel alanda: merkez putlaştırılmasının egemen olduğu bir örgütten, demokratik bir örgüte geçiş aşamasındayız. İnsanlar kendi rollerini oynamak istiyor, kendi sözlerini (doğru-yanlış) söylemek istiyorlar. Yönetim düzeylerindeki iş ile söz arasındaki uyumsuzlukları artık affetmek istemiyorlar. Parti içi tartışma, kimine parti yaşamını sulandırmak, laçkalaştırmak gibi görünüyorsa, kimisi için de kişisel intikam alma, yada "šov" yapma aracı oluyor. Fantaziler de oluyor. Bunun ayrımına partiler kendi, pratikleri, kendi deneyleri ile varmalı.

Kadrolar kafalarındaki yanıtsız sorularla birlikte, sürekli arayış içinde olmayı, aynı zamanda iş yapmayı henüz benimseyemedi. Eski şablon ve şemaların, denenin yapmanın, cevapları yukarıdan istemenin, terk edilip geniş düşünebilmenin, çelişkilerle birlikte yaşayabilmenin, çok boyutlu cevaplar arayabilmenin, bireysel ürtekenliğini, kollektif üretkenliğe geçire bilmenin bu bağlamda kendi bildiğini yapabilmenin ortamında geçemedi.

Partinin attığı adım ve fiili mücadeleside sorunlarda bir başka kaynağı oluştu. Partinin yasallaşma mücadelesinin gündeme gelişi ile bunun gereği olarak iki liderimizin ani olarak göçmenlikten ülkeye dönüşü; açıkki bir çok ön hazırlığı yapılamadan tarihsel olan böyle bir adımı atma ile yüz yüze geliştik...Kadrolar da ve bütün partililerde bunun yarattığı şok, bir çok alanda olayın özünü anlaya-

mama; izlemekle yetinmeyi getirdi. Eşi görülmedik bir eylem tarzının yarattığı politik etki örgütsel etkiyi kat kat aştı. Sonuçta örgütsel gereklerin nasıl yerine getirileceğinin bilinmemesinin şaşkınlığı yaşandı. Birlik sürecinin bu süreçle eş zamanlı oluşu ve onun kimi görevlerinin bu süreç içerisinde çözülmesi de eklendi.

Ancak şuda görüldüki, legale çıkma da, çünkü örgütsel yapılanmalarımızdaki anlayışımızla bugünkü politik görevlerimiz uyumlu olmadı. Kadroların serbest faaliyeti ile eski dar örgüt anlayışı çelişti. Bu darlıktan çıkılmanın zorlu sıkıntıları yaşandı.

Herşeyin planlı birbirinden haberli olmasını istemek, politik görevlerde gecikmelere ve hareketsizliğe yol açtı. Legale çıkma politik perspektifine uygun dışa açılma politikasına uygun, örgütsel ademi merkeziyetçilik geliştirilemedi. Politik hedef tam bilince çıkmamıştı. Buna uygun örgütsel yapılanma geliştirilememişti. (Hala stabil yapılar peşindeydik) Bu bezginlik yarattı. Solda yeni politikanın ve ülkeye dönüşün yanlış anlaşılması, üzerimize aşırı bir sağcılık suçlaması getirdi. Bu da ağır moral bozucu bir rol oynadı.

Eski anlayışımızdaki değerler sistemimiz parçalanmıştır. Dün yeteri kadar politik görevlerimize bağlı olarak bilince çıkaramadığımız, genel insani değerler herşeyin üstündedir. Sınıf, parti, liderler bu değerlerin içinde vardır.

Genel olarak marksist hareketin tartışarak yaşadığı bu süreç, kadrolar bağlamında bir ahlaki süreç olarakta yaşanıyor.

Yeni politika ve yeni değerler sisteminde, farkımız nedir? sorusu kafaları meşgul ediyor. Komünistliğimiz nereden belli olacak, diye soruyoruz. Farkımızın her bir yazıda, her bir eylemde hemen belli olmasını isteyen eski ayrılıkçı anlayışın yerine, farkımızın uzun bir dönem sonucu yığınların pratik deneyleriyle görecekları birşey olarak, bizim dürüstlüğümüz, fedakarlığımız, karşılık aramayışımız, bilimsel olma tutkumuz, katılımcılığımız, birleştiriciliğimiz ve yapıcılığımız vb. sonucu halk tarafından teslim edilecek birşey olarak tanımlanmasına geçmek gerekiyor.

Partinin örgütsel faaliyetinin yanında ideolojik çalışma propaganda ve yayın faaliyetinde yakınmalar ve istemler var. Bu alanda örgütlenmemizin zayıflığı ve içeriği hemen kendini gösteriyor. Bu alanda kadro potansiyelimizi örgütleyip değerlendiremediğimiz açık. Politik amaçlarımızla uyumlu bir yayın politikamız olacak, ama genel olarak örgütün ihtiyaçları partililerin nabzıda bu yayın politikasının içinde olmalı.

Başta Merkez Komitemizin her bir üyesinin ve her kademedeki yöneticilerimizin politikaların geliştirilmesine ve tartışmalara kendi görüşleri ile yayınlarda açık yeteri kadar katılmayışları da bir eksikliktir. Süratle bu eksiklik giderilmedir. Partinin buna ihtiyacı vardır.

Sorunların çözüm yolu yeni politikalar üretmekten, yeni yanıtlar bulmaktan geçiyor. Bu ise artık katılımsız olmaz. Parti yöneticilerinin tek başlarına, yada parti organlarının kendi başlarına aldıkları kararlarla (Bunlar ne kadar doğru olursa olsun) artık sorunlara çözülemez.

Bunun için politikaların oluşturulmasına, kararların oluşturulmasına geniş katılım gereklidir. Bunun mekanizmaları ise henüz yoktur. Pratik çalışmalar formel olmayan bu katılım mekanizmalarınıda oluşturmalıdır.

ÇIKIŞ YOLU:

- Parti içinde daha çok temiz hava... açıklık.... tartışma!! Ama partinin önündeki diğer politik görevleride ertelemeye, beklemeye almadan...

Ayrıca bu yaklaşım yeni fikirlerin pratik içersinde sınanmasınada olanak verecektir.

- Herkesin katıldığı bir yayın faaliyeti: yalnız yazarların yayın yaptığı değil, her okuyucunun aynı zamanda yayın yaptığı bir yayın faaliyeti:

Bunun için bütün partililer gayret göstermeli; ayrıca yazılanların içeriğini daha derinlemesine kavramak için kollektif tartışmalılar.

- Yönetimin işlevli olması, ademi merkeziyetçi, esnek hareketli, dinamik örgüt yapılarının desteklenmesi. İnisiyatif, dışa açılma...

Partililer politikamızın yaşam bulması için, yüzlerini dışa dönmek durumundadırlar. Ancak burada sorun dışa açılmada dar politik çıkar ve faydacılık anlayışı olamaz. Komünistlerin, toplumun genel çıkarlarının ötesinde özel çıkarları yoktur. Halkın ve genel olarak toplumun çıkarları komünistlerinde yararınadır. Bu, komünistlerin yaşam felsefesidir. Parti darlıktan çıktığı ölçüde, halkın çıkarları uğruna savaştığı ölçüde toplumda yerini alacaktır.

- Demokrasi bilincini, onun bir araç değil, amaç olduğunu kavramak, bunun için toplumun her kesiminin demokratikleşmesini hedeflemek, uğrunda her fedakarlığı, özveriye göze alabilmek... Parti içinde ve parti yaşamımızda bunu en iyi şekilde uygulamaya çalışmak.
- Bütün bunların sonucu olarak gelişmelere müdahale edebilecek politikalar üretip uygulayabilmek!!

TÜRKİYEDEKİ DİKTATÖRLÜĞÜN F.AL MAYA'DA TEŞHİRİ
VE YALITLANMASI YOLUNDAKİ ÇABALARIN GÜÇLENDİRİL-
MESİNDE BARIŞ SAVAŞIMI AÇISINDAN GÖREVLER

A

Göz Önüne Alınan

Genel Gerekler

Türkiye'nin, özellikle 12 Eylül'den sonra, başta ABD olmak üzere emperyalizme bağımlılığının kölece bir uyduluk düzeyine yükselmiş olması, ulusal egemenlik haklarının kullanılamaz duruma getirilmesi, ülkemizi bölgede barışı tehdit eden bir öge haline getirirken, ulusal güvenliğimizi de tehlikeye düşürmüştür.

Ayrıca, ulusal ^{iradenin} barış için ve ulusal çıkarlar için kullanılmasının araçlarından olan Parlatentonun işlevini yerine getiremediği, diğer demokratik kurumların üzerindeki baskıların devam ettiği bir ortamda, Türkiye'deki barış hareketi kısıtlama, hatta yasak altında tutulmaktadır.

Bu koşullar altında Türkiye'deki barış savaşımının ^(desteklenmesi ve) işlevlerinin, Batı Avrupa'da varolan olanaklardan yararlanılarak farklı koşullar altında da olsa sürdürülmesi gereği bir kat daha önem kazanmaktadır.

Bu yoldaki çabalar aynı zamanda Türkiye'deki demokrasi savaşımının da ayrılmaz bir parçası olmak özelliğini taşımaktadır.

Bu Bağlamda Kullanılabilecek Araçlar

Çalışmalarımızı, Türkiye'de faşizmden zarar görmüş herkesi ve tüm anti-faşistleri içinde barındırabilecek nitelikte legal dayanışma örgütü ya da örgütleri oluşuncaya kadar, "varolan" örgütler aracılığıyla yürütmek durumundayız.

B

Çalışma Alanları

Diktatörlüğün teşhiri ve yalıtlanması çalışmaları çerçeve-

sinde, birimimiz genelinde saptanmış olan olan:

a) uluslararası barış eylemlerinin desteklenmesine yönelik,

b) F.Almanya kamu oyunun etkilenmesine yönelik,

b) F.Almanyadaki Türkiyeli göçmenlerin etkilenmesine yönelik,

c) Türkiyedeki savaşın çeşitli alanlarına yönelik

çalışmalar bütünü içinde, barış savaşımına ilişkin ve Uluslararası Barış Yılı boyunca, olanaklı görünen eylem biçimlerini aşağıdaki hedefler bağlamında belirtmek istiyoruz.

Hedefler

C-1) F.Almanya

C-2) Ev sahibi ülke kamuoyunun dikkatini,

-Ev sahibi ülke ile Türkiye arasındaki özel askersel karakterli ilişkilere,

-Türkiye'de militarizmin desteklenmesine,

-Bölgemizde güvenlik ve işbirliğinin tehlikeye düşmesine,

-Bölgemizde savaş tehlikesinin yükselmesine yol açan gelişmelere

çekerek ve bunların:

-bulunduğumuz batı ülkesinde ekonominin askerselleştirilmesiyle,

-mevcut askersel gücün saldırgan özelliğinin artırılmasıyla yakından bağlantılı olduğunu vurgulayarak, diktatörlüğün bu bağlam içinde teşhiri ve yalıtılması (Örneğin, Türkiye'de silah sanayiinin geliştirilmesi, ortak silah yapımı, Türkiye topraklarının askersel manevra ve atış talim alanı olarak kullanılması girişimleri).

Bu yaklaşım, açıktır ki, aynı zamanda F.Almanya'daki ev sahibi ülkedeki silahlanma yanlısı gerici güçlere karşı savaşımında da eylem birliğini güçlendirme özelliği taşımaktadır.

Özellikle ABD Emperyalizminin, dünyada ve bölgemizde askersel üstünlük sağlama yeltenişlerinin yol açtığı bunulımlı koşullarda Türkiye'de barış savaşımının kısıtlı, hatta yasaklı tutulması Türkiye halkının çıkarlarına aykırı olduğu kadar, Avrupa'da barışa, güvenliğe ve işbirliğine ket vurarak F. Almanya

halkının çıkarlarını da olumsuz etkilemektedir.

Ayrıca, Türkiyedeki Diktatörlüğün karşısında güçlü bir barış hareketinin engellenmesi, F.Almanya kaynaklarının barışçıl amaçlarla emekçi yığınlar yararına kullanılması yerine, askersel amaçlarla tekeller yararına kullanılmasına da yardımcı olmaktır.

D

Önerilen Eylemler

1. uluslararası çapta Barış eylemlerinin katılımı için çaba gösterilmesi

2- F.Almanya kamuoyunun etkilenmesine yönelik olarak:

a) "Türkiye Barış Derneği" üzerindeki yasağın kaldırılması için çeşitli yöntemlerin ve araçların kullanılacağı, Avrupa çapında olanaklar ölçüsünde daha da yaygın- bir kampanyanın örgütlenmesi.

a-1) Bu kampanyanın, Avrupa'da yaşayan "Türkiye Barış Derneği" yönetici ve üyelerinin, ev sahibi ülkelerin etkili kurumlarına, kişilerine ve uluslararası kuruluşlara çağrısıyla başlatılması. (x)

a-2) Bu çağrının gerçekleştirilmesi için örgütleyici ilk adımın Ruhr Bölgesindeki T.B.Derneği yönetici ve üyeleri tarafından atılması. (Bu amaçla, F.Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde yaşayan T.B.Derneği yönetici ve üyelerine ortak bir mektupla başvurulması.)

a-3) Bu kampanya çağrısının Avrupadaki Türkiyeli örgütlerce de desteklenmesinin sağlanması.

b) F.Almanya kamuoyuna yönelik bilgilendirme ve tanıtma amacıyla kimi yayınların ve toplantıların örgütlenmesi.

tanıtılması ve yaygınlaşması
~~a-1)~~ Bu konudaki haberlerin ve belgelerin basım ve yayımı başta F.Almanya kitle iletişim araçları (günlük gazeteler, dergiler, Radyo ve TV) için öncelikle "Türkiye Demokrasi Güçleriyle Dayanışma Girişimi"nin ve "Avrupa Türkiyeli Aydınlarla Dayanışma Girişimi"nin bültenlerinden ve yayın olanaklarından yararlanılması.

(x) Çağrı, bu çalışmanın "Hedefler" Bölümünde işaret edilen türden somut ogu ve gereksinimlerde temellendirilebilir.

C-5 b-2) Aynı amaca yönelik olarak açık oturumlar, konferanslar, ^{bu amaçla,} seminerler vb. düzenlenmesinde, ^{önemli gelişmeler söz konusu olduğunda,} adı geçen girişimlerle ve F.Almanya Barış Girişimleriyle işbirliği yapılması.

C-4 b-3) Barışa ilişkin konularda ^{özellikle basın ve medya aracılığıyla,} F.Almanya genelinde basına açık-
yapma, basın toplantısı düzenleme vb. aydınlatma gereksinimi
doğduğunda, ortak adım atmak üzere, F.Almanyadaki T.B.Derneği
yönetici ve üyeleri arasında eşgüdüm sağlanması.

✓ b-4) Bölgesel olarak adım atmaya haklı gösterecek koşullarda
(T.Barış Hareketinin bütünüyle çelişki, hatta farklılık yarat-
mayacak biçimde) Ruhr Bölgesinde yaşayan T.B.Derneği üyelerin-
ce yerel basına topluca açıklama gönderilebilmesi, basın top-
lantısı yapılabilmesi.

C-6 2- F.Almanyadaki Türkiyeli göçmenlerin etkilenmesine yönelik olarak:

F.Almanyadaki Türkiyeli göçmenlerin barış sorunları ve savaşımı
konusunda bilgilendirilmeleri, ^{duyarlıklarının artırılması ve barış savaşımına} ve bilinçlendirilmeleri ^{çabaları} ağırlıklı
olarak F.Almanyadaki Türkiyeli ^{göçmen} yığın örgütlerinin çalışma alanı
içinde görünmektedir.

^{Komiteler, göçmen örgütlerinin bu tür faaliyetlerini tüm dâvâlarıyla desteklenmektedir.}
Oysa, "Uluslararası Barış Yılı"nın yarısına gelindiği bir sırada
barışın savunulması konusunda duyarlığı olan bizlere kadar yansı-
mış ciddi bir girişim farkedilmemektedir. Yığın örgütleriyle,
özellikle de FİDEF'le bu yolda kurulmuş somut bir ilişkimiz
bulunmadığından, barış konusunda yığınsal açılımlı eylem biçim-
lerini gerçekçi olarak öngörmek bizim için henüz olanaklı de-
ğildir. Bu durumda öncelikle yığın örgütleriyle ilgili perspektifi-
mizin açılması gerektiği görüşündeyiz.

C-7 3- Türkiyedeki Barış Savaşımının desteklenmesine yönelik olarak:

Varolan koşullarda ortaya çıkabilecek kimi gereksinimler konusun-
da ^{F.Almanya'daki} ev-sahibi ülkedeki, yukarda adı geçen dayanışma örgütleriyle
kurulacak ilişkilerimiz çerçevesinde çözümler aranabileceği
görüşündeyiz.

Aslında, Türkiyedeki barış savaşımına doğrudan yönelik.

olası çalışmalar, varolan koşullarda ngrlen diğeri iki çalışma alanı çerçevesinde yer alabilecektir kanısındaız.

15.Mayıs.1986

Erol Bulgurcu

Sevil Kilci

Not:

Bu alışmamızda, genellikle Partimizin programatik belgelerinde ve özellikle "Mustafa Suphi 100.Yıl Tezleri"nde, 6., 7., 28., 29., 30., 37. Tezler (ve Partimizin 5.MK Plenumu'nda (Kasım 1985) onaylanan, "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi"ndeki verilerde temellenmeye çalıştık.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAşTIRMA VAKFI

M. KARACA
162, Rue Du Dr. Bauer
93400 ST. DENIS

15. Ocak 1987
Paris

Değerli Arkadaşlar ;

Eylül 86 ESSEN toplantısından sonra, "dayanış-
mada EŞGÜDÜM ve YÖNLENDİRME" toplantımızın ilki,
20-21 Aralık 86 tarihlerinde HAMBURG'da yapıldı.

Toplantımızın sonuçlarına ilişkin kararlarımızı size
iletiyorum. Her ülke dayanışma birimi kararlarda
kendi birimini ilgilendiren konularda ve genelde
kararların tümünün pratikte yaşama geçirilmesinde
aktif çalışma yürütmeye inanıyorum.

Bu duygularda tüm arkadaşların yeni yılını
kutlar, sağlık, mutluluk ve başarılar dilerim.

Dostça selamlarımla...

M. KARACA

Ek: KARARLAR VE EKLERİ

DAYANIŞMA
« EŞGÜDÜM VE YÖNLENDİRME KURULU »
20-21 Aralık 1986 / HAMBURG

Toplantı No 1

1. Eşgüdüm toplantısı 11-12 Eylül 1986 Essen genel toplantısından bu yana gelişmeler üzerinde durdu, genel bir değerlendirme yaptı. Genel değerlendirmenin ağırlık merkezini karar aşamasına gelmiş olan DISK davası oluşturdu.

Essen toplantısı kararlarının yaşama geçmesinde bazı eksiklikleri de saptayan 1. eşgüdüm toplantısı, çözüm getirici pratik öneriler yaptı.

1) Essen ve Hamburg toplantılarına hiç temsilci göndermeyen Hollanda ve Danimarka dayanışma komitelerinin eleştirilmesi ve dikkatlerinin çekilmesine ;

2) Merkezi ve dört dilden yayınlanacak haber bülteninin 1987'nin ilk aylarında yayına başlaması, Paris'de kurulacak bir ajans tarafından yayınlanması, içeriğinin ;

a- Ayın yorumu,

b- Türkiye'den haberler,

c- Türkiye ile ilgili dış dünyadan haberler, olmasına.

(2.i. - Merkezi haber bülteninin yayınlanma ve dağıtımı konusunda bkz. Essen kararları No 3)

3) Avrupa Konseyi ve Avrupa Parlamentosu'na yönelik çalışmalara tek tek ülkelerde süreklilik...

lilik kazandırabilmek için ülkelerde önce bu kuruluşların bize bugüne kadar yakınlık göstermiş üyeleriyle, kısa sürede ilişki kurulmasına başlanmasına ;

(3.i. - Bu kuruluşların üyelerinin listeleri Türkiye'de ki rejime bakiş aqlarını da belirten notlarla, ülkelere dağıtılacak.)

4) Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun 1987 yılı (43. dönem) oturumuna daha etkin katılabilmek için, BM. nezninde danışman statüsü olan ve öncelikle bize yakın olan kuruluşlarla, daha sonra da insan hakları temelinde işler gören diğer önemli kuruluşlar ile ilişkiye geçilmesine ; bu kuruluşlardan kendi ilgi alanlarına giren konularda Türkiye'deki durum üzerine konuşma yapmalarının istenmesine ;

(4.i. - BM. İnsan Hakları Komisyonu oturumları her yıl genellikle 15 Şubat - 15 Mart tarihleri arasında, bir ay süreyle "Cenevre"de yapılıyor.)

(4.ii. - BM nezninde danışman statüsü olan önemli kuruluşların listesi ve adresleri ektedir. Her kuruluşun karşısınada "hangi arkadaşlarımızın ilişki kurması" düşüncesiyle görev verilmek istenen arkadaşlarımızın ve kuruluşların isimleri de yazılmıştır.)

(4.iii. - Aynı dünya görüşünü paylaştığımız kuruluşlardan delegasyonlarına kendi Türkiye'li kardeş kuruluşlardan bir temsilci ninde dahil olması istenmelidir.)

(Örneğin : 1986 yılı 42. dönem oturumuna DBK delegasyonu içinde Enis Coşkun katılmıştı.)

5) 6 yıllık çalışmalarımızı belirleyecek (belgeleyecek) bir katalogun hazırlanmasında eksik olan Danimarka, Hollanda, İngiltere ve Batı Berlin dayanışma komitelerinin dokümanlarının en kısa sürede merkez dayanışma adresine iletmelerinin hatırlatılmasına;

6) "TÜRKİYE'NİN DOSTLARI" girişimi çalışmalarının hızlandırılması ve her ülkeden Ocak 1987 sonuna kadar en az bir-iki önemli şahsın "TÜRKİYE'NİN DOSTLARI" çağrısına imza vermelerinin gerçekleştirilmesine ;

(6.i.- Bu konuda düşünülen çalışma takvimi şöyledir :

a) Ocak 1987 sonuna kadar her ülkeden en az bir "girişimci" şahıs bulunmalıdır.

b) Şubat 1987 ayı içinde bu girişimci şahıs kendi isminide ortaya koyarak, ülkesinde birkaç diğer önemli şahısta "TÜRKİYE'NİN DOSTLARI" çağrısına katılmaya çekmelidir.

c) Avrupa İnsan Hakları Komisyonunun Türkiye ile ilgili son raporu açıklandıktan sonra, (bu rapor Şubat 87 başında açıklanacak) 10 güne dek tek tek imza vermiş çeşitli ülkelerden şahıslar ortak imzaları ile bu çağrıyı basına açıklamalıdır.

d) Mart 87 başında her ülke "girişimcisinin" katılacağı bir toplantı düzenlenmelidir. Bu toplantı 1987 sonbaharı için bir "TÜRKİYE'DE İNSAN HAKLARI DÜNYA KONGRESİ" çağrısı yapılmalıdır.

e) 1987 Mart başındaki toplantıda bu girişimlerden bir grubun ilkbaharda Türkiye'ye inceleme gezisine gitmeleri istenmelidir.

Bu geziye katılanlar, sonbahardaki kongrede gözlemlerine ilişkin bir rapor sunmalıdırlar.

f) 1987 Mart toplantısında sonbahardaki kongrenin gündemide belirlenip, kongrenin gerçekleşmesini sağlayacak sekreteryası ve kongrenin yapılacağı yer saptanmalıdır.

g) 1987 sonbaharında, 0 güne kadar "TÜRKİYE'NİN DOSTLARINA" sonradan katılmış olanlarında gerçekleştirilecek "TÜRKİYE'DE İNSAN HAKLARI DÜNYA KONGRESİ" toplanır. Böylece "TÜRKİYE'NİN DOSTLARI" Uluslararası bir kuruluş (niteliği alır.

7) "AYDINLAR GİRİŞİMİ"nin çalışmaları ile çakışan çalışmalarımızda ortak hareket edilmesinin hedeflenmesine ;

8) "DISK" davası kararı açıklandıktan sonra yurt dışındaki sendikaların yapmayı düşündükleri ortak açıklamanın desteklenmesine ve DISK'in 1987'de 20. kuruluş yıldönümünün ülkelerde kutlanmasına destek olunmasına ; Disk davası ile ilgili propagandif amaçlı "Uluslararası bir mahkemenin" örgütlenmesinin olasılığının araştırılmasına ve bu konuda araştırma yapmak üzere Av. E. COŞKUN, Av. T. ARINIR ve Av. D. YENEN'e görev verilmesine ;

9) Türkiye Barış Demegi (Komitesi) ile dayanışmada davanın bitme aşamasına yaklaştığının dikkate alınmasına, ayrıca 1987'de Barış Komitesi'nin 10. kuruluş yıldönümünün (3 Nisan 1987) göz önüne alınarak çeşitli etkinlikler düşünülmesi ; bu konuda TBK genel sekreteri E. Coşkun'un yurt dışındaki girişimlerine destek olunmasına ;

(9.i. - Bu konuda ülkelerde kutlama toplantıları ve benzer girişimler düşünüldüğünde M. DIKERDEM ve E. COŞKUN mektupla bilgilendirilip davet edilmelidirler.

10) 12 Eylül 1980'den sonra ülkede etkin grevlerden olan NETAŞ grevcileriyle maddi ve moral dayanışma örgütlenmesine ; bu konuda bulunduğumuz ülkelerdeki göçmen işçi kuruluşlarından ve sendikalarından da maddi ve moral dayanışma istenmesine ;

(10.i. - Grevi yürüten bağımsız OTOMOBİL-İŞ sendikasının genel merkez adresi ve grevin bulunduğu şubenin adresi aşağıdadır :

— OTOMOBİL-İŞ SENDİKASI

Kırtasiyeci Sokak, No 21

Kadıköy - İstanbul

Tel : (1) 3454972 / 3454704

— OTOMOBİL-İŞ SENDİKASI / Ümraniye Şubesi

Alemdağ Cad. No 131 Kat 3

Ümraniye / Üsküdar - İstanbul

Tel : (1) 3352514

VI

(10.ii.- Netas grevçileri ile maddi dayama-
nışma için açılan hesap numarası aşağıda-
dır : (Hesap numarası sendikanın açıklamasıdır).

İBRAHİM ÖREN —adına—

ANADOLU BANKASI / ÜSKÜDAR ŞUBESİ

Hesap No : 17757

İstanbul / TÜRKİYE

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Değerli konuklar hoş geldiniz.

Sözlerime "SORGU" da geçen bir vargı ile başlamak istiyorum.

"Çağı ve geleceği kavramak, evreni ve insanı tanıyıp çözümlemek, karanlığı yarıp aydınlığı yakalamak, doğruyu ve güzeli kurmak, özgürce düşünmeden olanaksızdır."

Buradan hareketle özgür düşüncenin, özgür düşünebilmenin birçok olayın gerçekleştirilebilmesinde, ileriye yönelik atılacak her adımda ön koşul olduğunu söyleyebiliriz.

Ancak, özgür düşünebilmenin bu denli önemli olmasına rağmen yaşamda karşılığını bulmadığını görüyoruz. Örnek mi?

- Bir ülke düşünün, insanların yaşama hakları yok ediliyor. Cezaevlerinde 2000 tutuklu, insanca yaşam koşulları için canlarını ortaya koymuş onurlu bir direniş sergiliyor.

- Bir ülke düşünün, insanlar düşüncelerinden ötürü cezaevlerine tıkılıyor. Ülkesinin sorunlarına yönelik, bu sorunları gidermeye yönelik programlarıyla ortaya çıkan H.Kutlu ve N.Sargın tutuklanıyor, parti kurmaları ve politika yapmaları engelleniyor.

- Bir iktidar düşünün, toplumsal iletişim araçlarını kendi yararına kullanan en azından denetleyen, denetleyemediklerini de soruşturmalarla, toplatılmalarla, kapatılmalarla yok etmeye çalışan.

- Terör ve şiddetin devlet eliyle perçinlendiği bir ülke düşünün.

İnsanları birbirine düşüren, yan yana yaşayan kardeş ulusları koruculuk uygulaması gibi akıldışı politikalarla birbirine düşman eden bir devlet.

- İnsanların ana dilini konuşmadığı, yazamadığı, bir annenin bebesine kendi dilinden ninni söylemesinin yasak olduğu bir ülke düşünün.

- Hastane masraflarını karşılayamadığı için, çocuğu hastanede rehin tutulan anaların, babaların yaşadığı bir ülke düşünün. Sosyal devlet anlayışını baltalayan hükümet politikasının kurbanı, yakınının ölüsünü parası olmadığı için hastaneden alamayan insanların yaşadığı bir ülke.

- Toplumsal gelişmenin koşulu olan yaygın ve nitelikli eğitimden çok uzak, bu anlayışa ters düşen eğitim politikalarının yürürlükte olduğu bir ülke düşünün. Sınavları kazandığı halde okul harcı adı altında toplanan harafları karşılayacak ekonomik gücü olmadığı için, yurda giremediği için Üniversiteye gidemeyen önemli sayıda gençlerin yaşadığı bir ülke.

- Bir iktidar düşünün, özerk ve demokratik üniversitelere düşman.

Bir çok bilim adamı, profesör, doçent ve öğretim görevlilerini görevden alan, öğrencilerin akademik ve demokratik haklarına yönelik kurulan öğrenci derneklerine düşman bir iktidar.

- Bir toplum düşünün, uyuşturucu ve alkolün çocukların yaşamına kadar girdiği, intiharı düşünen, intihara teşebbüs eden çocukların yaşadığı bir toplum.

- Bir iktidar düşünün, toplumdaki tepkileri baskı, korku ve tehditle sindirmeye çalışan, olmadı farklı alanlara kanalizasyon eden. Toplumun geleceği açısından önemli olayların gündemde olduğu dönemlerde insanların bir takım eğilimlerinden yararlanarak -Futbola düşkünlük gibi- dikkatleri suni müdahalelerle başka konularda toplayan bir iktidar.

- Bir aile saltanatı düşünün, televizyon yarışmalarında ilgi ve sevgi toplayan kör bir kızcağızı siyasal açıdan sövmeye çalışan, devlet parasıyla ona yapacağı yardımları kendi siyasal propagandası için kullanan bir aile saltanatı.

- Bir ülke düşünün, yedi kat yerin altında kazma sallayıp, en ilkel yöntemlerle, ölümü başuçlarında hissederek çalışan maden işçilerinin yaşadığı ve müessese zarar ediyor gerekçesiyle ücretlerine zam yapılmasından kaçınılan bir ülke.

- Bir ülke düşünün, pastanın büyük dilimini bir avuç azınlığın paylaştığı, geri kalan milyonların kırıntılarla yetinmesinin beklendiği, milyonların hak arama yollarının tıkaandığı bir ülke.

- Bir anayasa düşünün, çağ dışı zihniyetlerle oluşturulmuş, antidemokratik yasaların yürürlükte olduğu, tüm emekçileri, işçileri, memurları, köylüleri, aydınları, gençleri, kadınları karar mekanizmalarının dışında tutmaya çalışan bir anayasa.

- Yüzde yüzlere varan enflasyonların yaşandığı, insanların her yeni gün yeni zam haberleriyle uyandığı bir ülke düşünün.

- 150 milyara ulaşan dış borç yükü nedeniyle bağımsızlığı tehlikeye düşen bir ülke düşünün. Yeni doğan bebelerin, henüz yaşamadıkları dünyaya borçlu olarak gözlerini açtıkları bir ülke.

- Bir toplum düşünün, korku ve yıldırma politikalarıyla gelecekte güvensiz kılınan, yaşama sevinci yok edilen, bireyci, fırsatçı, tüccar kafalı insanların yaratılmaya çalışıldığı, halk kültürünün baskı altında tutularak Amerikan yaşam felsefesinin verildiği bir toplum.

- İstanbul'u düşünün, Sarıyer'i, Hisarüstü'nü, Kağıthane'yi. Kış günü sokaklarda çocuk açıkta kalacağı düşünülmeyen, gözünün yaşına bakılmadan sokakları başına yıkılan insanların yaşadığı uygarlık şehri İstanbul'u.

- Bir başbakan düşünün, sürekli halkı tasarrufa zorlarken, kendisi dünyanın en çok makam arabasına sahip olma özelliğini taşıyan bir başbakan.

Tasarruf amacıyla özel uçak almaktan vaz geçip iki tanecik özel helikopter ve iki yeni makam arabası daha alan, ülkedeki toplumsal sorunlara kulaklarını tıkayan, bir ayı geçkin süredir açlık grevinde olan insanların yaşam haklarını hiçe sayan bir başbakan.

- Bir toplum düşünün, kız çocuklarının satıldığı, fuhuşun devlet eliyle desteklendiği bir toplum. Yaşayabilmek için etini satan kadınların yaşadığı bir toplum.

- Bir anne düşünün, içerdeki oğlunu görebilmek için kilometrelerce yol katetmiş, soğuktan titreyen, oğlu kendisine gösterilmeyince de üzerine gaz döküp kendini yakmaya kalkan, saçlarına aklar karışmış bir anne.

- Kadınlarımızı düşünün, korkunç ve mübarek elli, ince küçük çeneli kadınlarımızı. Kimi fabrikalarda, kimi cezaevi önlerinde, kimi evinde doğal hapishanesinde, kimi tarlada, kimi işkencehanelerde, kimi okulda kimi hastanelerde ve kimi yurt dışında kadınlarımızı düşünün. Ve deminden beri saymakla bitiremediğimiz sorunların kadınlar üzerinde oluşturduğu iki kat yükü.

Değerli konuklar, burada sözlerini biraz açmak istiyorum.

Kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar çok söylendi, çok konuşuldu.

Burada yeniden bu sorunları sıralamıyacağız.

İnsanlığın ve Türkiye toplumunun yarısını oluşturan, kapitalist toplumda çifte sömürü altında ezilen kadınları, sömürüden kurtaracak olanlar, onları aşağı bir cins olarak gören binlerce yıllık olumsuz kültürel, ahlaki değer yargılarını değiştirecek olanlar, toplumsal yaşamın her alanında kadınlara karşı uygulanan her tür ayrımcılığa karşı çıkacak olanlar başta ilerici, demokrat, sosyalist insanlar olmalıdır.

Kadınlara yönelik olumsuz, cinsiyetçi değer yargılarının binlerce yıllık etkisini gözönüne alarak, bu yargıların ilerici insanları da etkilediğinin bilinciyle özellikle erkek arkadaşlarda bu hastalığın giderilmesi için ayrıca uğraşmak gerekmektedir.

Kadın arkadaşların ise, kendi sorunları için daha aktif hale gelebilmeleri ve demokrasi mücadelesinde üstlerine düşen rolü etkili bir şekilde yerine getirebilmeleri için bu günden, yaşamın her alanında, tüm toplumsal ve politik yapılanmalarda aktif olmaları için gerekli koşulların sağlanması ve konumlarının güçlendirilmesi gerekmektedir.

Bütün bunlar için, Feministler de içinde olmak üzere tüm kadın çevre, grup ve örgütleriyle kurtuluş mücadelesinde birlikte olmak olanaklı ve gereklidir. Bu bağlamda bağımsız bir kadın hareketinin yaratılması, kadın hareketinin politik ve sınıfsal olarak farklı birimlerinin birlikte, ortak hedefler için bir arada yürümeleri, kadınların kendi hakları ve çıkarları için örgütlenmeleri, aktif olmaları, kendilerini ve çevrelerini geliştirerek toplumsal mücadeleye bağımsız bir güç olarak katılmaları sonuna kadar desteklenmelidir.

Kadın haklarının eksiksiz kazanılması, fiili hak eşitliğinin sağlanması, bunun yanı sıra ailede cinsler ve kuşaklar arası ilişkilerin demokratikleştirilmesi için, cins ayrırımının her türünü mahkum eden yeni bir demokrasi kültürünün oluşturulması gereklidir.

Emekçi kadınların durumunun iyileştirilmesi, kadınlara karşı dayak ve cinsel şiddetin ortadan kaldırılması için, gerekli yasal, toplumsal ve kültürel önlemler alınmalıdır. Bu amaçla feminislerin, değişik kadın

çevre ve örgütlerinin bu doğrultudaki girişimleri desteklenmelidir.

Sayın Kutlu'nun da dediği gibi, ülkemizde kadınların ezilmesi katmerleşmiştir. Toplumun her alanında kadınların artan eşitsizliği toplumumuzun önemli sorunlarından biridir. Kadın hakları için, fiili hak eşitliği için, toplumsal politik yaşamda rollerin artması için mücadele, toplumun demokratikleşmesi mücadelesi ile ilerlemenin vazgeçilmez ön koşuludur.

Değerli konuklar, şimdi başa dönüp sıraladığımız sorunların ve sıralayamadığımız daha bir çok sorunların çözümünün bu devlet yapısı, bu anayasa ve bu iktidarla mümkün olmadığını birkez daha yineliyoruz ve

Diyoruz ki,

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki -başta 141 ve 142. maddeler olmak üzere- tüm engeller kaldırılmadan, alternatif, farklı görüşler politika sahnesinde ve parlamentoda ifadesini bulmadan, Barış ve demokratik yenilenme programının yaşama geçmesi sağlanmadan -ya da yaklaşım olarak bu çerçevede bir yaklaşım geliştirilmeden- bu sorunlar çözülemeyecek, böyle devam etmesi halinde önemli toplumsal buhran ve patlamalara dönüşebilecektir.

Oysa tüm bu sorunların çözümü için demokrasiye ihtiyacımız var. Sorunların çözümü için önce demokrasiyi kazanmak hayati önem taşıyor. Geniş kesimleri derinden sarsan düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne kavuşma, insanlık onurunu koruma, ulusal kimliğine kavuşma, insanların yaşama hakkını koruma ve geliştirme demokrasi mücadelesinin ne denli hayati önem taşıdığını anlamak için yeterli olsa gerek.

Rejimin yarattığı korku havasının kırılması, yalnızlaştırma politikasının etkisizleştirilmesi insanların örgütlü davranışlara çekilmesiyle, gösterilen tepkilerin örgütlü hale getirilmesiyle sağlanabilir. Tepkilerin örgütlü hale getirilmesi ise demokrasi anlayış ve bilinciyle yakından ilgilidir. Tüm bunlar için sağlam bir demokrasi bilincinin oluşturulması ve gelişmesi sağlanmalıdır. Bu da yığınların toplumsal yaşamın her alanında aktif katılımının sağlanmasıyla, kitlelerde dayanışma, dostluk, birlik-telak duygularının geliştirilmesiyle sağlanabilir.

Bu bağlamda TBKP üzerindeki yasağın kalkması, özgürce politika yapabilmemizin kendimizi kitlelere anlatma ve onların tepkilerini örgütlü hale getirebilmede nedenli önemli olduğu ortaya çıkıyor.

Bu çerçevede atılacak her adımın yararlı ve başarılı olacağı inancıyla hepinize saygılar sunarım.

Rotterdam, 12.06.1989

Sayın Karaca,

Bildiğiniz gibi fotokopi olanağı
bulamadığımızdan "geridönüş"
konusundaki "Hazırlık Taslak Planı"
üzerine HBK olarak verdiğimiz
"Rapor"un "ek"ini vermemiştik.
Onu gönderiyorduk.
Yolda selamlarımızla.

HBK

VTKVN Yürütme Kurulu'nun Açıklamasıdır

9 Nisan 1989 Pazar günü, adları Celal Güney ve Vehbi Üzer olan iki politik mülteci Hollanda'dan Türkiye'ye geri döndüler. Avrupa Parlamentosu eski başkanı PvdA'lı Parlamenter Pieter Dankert, FNV Dış İlişkiler Sekreteri Tom Etty, Kiliseler Birliğinden bir temsilci, CPN Dış İlişkiler sorumlusu, Zaanstad Belediyesinden bir yetkili ve bir TV ekibi onlara refakat ettiler. Böylece reklamı bol bir geri dönüş eylemi daha gerçekleştirildi. DİSK Avrupa Temsilcisi Yücel Top ve DİSK'e bağlı diğer bazı sendika yöneticileri böylece bir geri dönüşü desteklemediklerini belirttikleri halde DİSK adı sahlekarlığa alet edildi.

VTKVN (Vereniging van Turkse en Koerdische Vluchtelingen in Nederland)'in bu dönüş eylemi hakkında söyleyecek çok sözü var. Bu yalnızca eyleme ilişkin değil, aynı zamanda eylemi destekleyenlere de yönelik olacak.

TBKP'nin Genel Sekreteri Haydar Kutlu ve Genel Başkanı Nihat Sargın tarafından yolu açılan bu tür geri dönüşlerin politik gerekçesi hep aynı: Türkiye'de yer alan "demokrasiye geçiş" sürecine, vb. katkıda bulunmak. Ne var ki, Türkiye'de böylesi bir süreç yaşanmıyor. Politik mültecilik olgusunun kitlesel ölçekte ortaya çıkmasına neden olan politik koşullar, bir takım değişikliklerle birlikte, sürüyor. Amnesty International'ın Kasım 1988 Raporu ile Ocak 1989 tarihli ek raporu ve İnsan Hakları Derneği'nin son raporu, Türkiye'deki rejimin sözde demokratik gerçekte ise tepeden tırnağa anti demokratik olduğunun kanıtları ile doludur. 1983 Kasım'ından sonra gerçekleşen politik değişiklikler ile devlet demokratik bir devlet sistemine dönüşmedi ve dönüşmezdi de. Bırakalım dönüşmeyi, yaşanan bir dönüşme süreci değil, makyaj tazeleme sürecidir. Ne var ki, politik özgürlüklere düşman çirkin yüzü gizleyecek makyaj malzemesi yoktur.

"T.C" sınırları içinde komünist ve devrimci partilerin kurulmaları yasak. Türk Ceza Kanunu'nun 125,140,141,142,146,vb. maddeleri hala yürürlükte. Sendikaların, gençlik örgütlerinin, meslek kuruluşlarının -tabii kapitalistlerin kuruluşları dışında- politika ile uğraşmaları yasak. Grev hakkı genel olarak sınırlı. Bazı işkollarında ise yasak. Özgürce gösteri hakkı yok. Sosyalist ve demokratik basın için özgürlük toplatılma "özgürlüğü" dür. Onlarca yazı işleri müdürü, binlerce yıla varan hapis cezaları ile demir parmaklıklar arkasında. Hapishaneler onbinlerce politik tutuklu ve hükümlü ile, özgürlük tutsakları ile dolu. İşkence fiili devlet politikası olmaya devam ediyor. Kürt ulusu üzerindeki azgın, şöven ulusal baskı sürüyor. Kürt ulusu bütün ulusal demokratik haklarından yoksun. Kürtçe konuşmak ve özellikle yazmak yasak. "Olağanüstü Bölge Valiliği", Kürt işçilerinin, köylülerinin aydınlarının katili olmaya devam ediyor...İşte,"T.C."nin tam olmaktan uzak politik tablosu. Bu tablo, hiçbir zaman var olmamış demokrasiye "geri dönüş" nün ya da "geri dönüş süreci"nin tablosu olabilir mi? Dünyada böylesi bir "demokrasi" tablosu çizecek namuslu bir ressam bulunabilir mi?

Bu durumda, yukarıda belirtilen türden geri dönüşler, gerçekte,Türk Devleti'nin ve ANAP Hükümeti'nin, Türkiye'de var olan toplumsal ve politik sistemin ne denli "demokratik" olduğunu kanıtlama amacı güden senaryolarına hizmet ediyor. Senarist ve rejisör Türk Devleti olurken, sözde onurlu geri dönüş yapanlar da figüran oluyorlar. Ama bu durum, onların da politik amaçlarına uygun düşüyor. Böylesi geri dönüşler, hem ülkede,hem de dünyada, özellikle de Avrupa'da, "T.C."nin demokratik bir devlet sistemi olduğu yansımalarına yol açıyor. Bu nedenle de, Türkiye ve Türkiye-Kürdistanı'nda onca güçlükler içinde yürütülen demokrasi mücadelesine zarar veriyor.Faşizm ile işbirliği ya da zımni anlaşma ile gerçekleşen geri dönüşler, "T.C."nin demokrasi maskesi takmasına ve Avrupa Topluluğu'na katılma politikasına yardımcı oluyorlar. Binlerce insanın politik sürgün olmasına neden olan, suçlu olan aynı devlet, bir avuç politik mültecinin oportunist politikalarından politik mültecilerin aleyhine olmak üzere yararlanıyor. "T.C."nin politik mülteciler arasındaki gelişmelerden ve anlaşmazlıklardan yararlanma taktiği bizler için kötü sonuçlar doğuruyor. Bir avuç politik mülteci, politik mülteci kitlesinin ezici çoğunluğunun zararına çıkar elde ediyor.

Bu tür geri dönüşler, yalnızca "T.C." sınırları içinde verilen anti-faşist mücadeleye, demokrasi mücadelesine zarar vermekle kalmıyorlar. Avrupa ülkelerinde, bu arada Hollanda da bulunan politik mültecilerin genel çıkarlarına da zarar veriyorlar. Türkiye'de demokrasiye "geçildiğinin" ölçütünü "T.C."nin kendilerine karşı takındığı tutumda gören ve hiç hakları olmadığı halde kendilerini demokrasi mücadelesinin merkezine koyan ve Avrupa'da bunu böyle tanıtan bir politika izleyen bir avuç mülteci, kendi bencil çıkarları uğruna, ilgili devletlerin ve hükümetlerin politik iltica hakkına yönelik eşgüdümü saldırılarına alet oluyor. Büyük bir çoğunluğu onlar karşısında zor durumda bırakıyor. "Bakınız başkaları dönüyor, sizler neden dönmüyorsunuz?" türünden sorularla karşılaşmak sürpriz olmuyor. Ya da "demokrasi mücadelesinin çıkarları için geri dönmekte yarar var" biçiminde "tavsiye"lerle de. Hollanda'dan gerçekleştirilen geri dönüş eylemi, ona ne kuşku ki, Lubbers Hükümeti'nden dolaysız ya da dolaylı olarak, destek gördü. Yalnız ondan değil. Böylesi geri dönüşlerin "Türkiye'de demokrasinin var olup olmadığına testi" olacağını açıklayan sayın Dankert'ın şahsında PvdA'dan da. Yalnızca Türk Devleti değil, Batı-Avrupa devletleri de bir avuç politik mültecinin oportünist politikasından yararlanmasını biliyor.

ANAP Hükümeti C.Güney ve V.Özer'i tutuklamayarak batılı dostları gözünde puan kazandı. Tutuklama bir yana, bir buçuk saat içinde "gözaltı"da sona erdi. Alınan bilgiye göre, C.Güney, DİSK davası ile ilgili değildir. Buna karşın, kendisine DİSK içinde önemli bir sendikacı olarak tanıtmaktan ve geri dönüşü için Zaandam kentinde DİSK adına hesap numarası açtırmaktan geri durmayan C.Güney, böylece politik sahtekarlık örnekleri sunmuştur. Zaten aynı gün İsviçre'den geri dönüş yapan kişinin dışında, diğer geri dönenlerin serbest bırakılacakları avukatlarına bildirilmişti. Ortada danışıklı bir döğüş olduğu açık. Ya geri dönenlerin tutuklanmaları için bir neden yoktu-öyleyse neden politik mülteci olundu?- ya da ufak tefek nedenlerle tutuklayıp da ANAP Hükümeti'nin "demokratik" görünümü bozulmak istenmedi. Kaldı ki tutuklanıp tutuklanmamak demokrasinin var olup olmadığına ölçütü de değildir. Nedeni ne olursa olsun zarar gören demokrasi mücadelesi ve gerçekten onurlu bir geri dönüşü gerçekleştirmek için örgütlenen ve mücadele eden politik mülteciler oldu.

C.Güney ve V.Özer VTKVN'nin kuruluş çalışmalarına katılmadıkları gibi, üyesi de değildiler. Geri dönüş kararları konusunda, Hollanda ölçeğinde görüş alışverişinde bile bulunmadılar. Politik mültecileri temsil etme yetkisinde olan VTKVN ve bölgesel de olsa VTKVN'den önce kurulmuş bulunan VTKVR, tüm politik mültecileri yakından ilgilendiren bir olayda muhatap bile alınmadılar.

Her bireyin terketmek zorunda kaldığı ülkeye, işkence görme ve yargılanma pahasına da olsa, geri dönme hakkı vardır. Eleştirilerimiz bu hakka karşı değildir. Binlerce politik mülteci politik koşulları oluştuğunda Türkiye'ye ve Türkiye Kürdistanı'na dönmek istiyor. Hollanda'da bulunan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan politik mültecilerin merkezi örgütü olan VTKVN, yasal geri dönüş hakkı için mücadeleyi programına aldı ve "Yasal Geri Dönüş Komisyonu" nu gerekli olan çalışmaları yapmakla görevlendirdi. Derneğimiz geri dönüşten, yalnızca yasal olarak geri dönüşü anlamıyor. Politik koşulların elverişsizliğine karşın yasadışı olarak, reklamsız, gürültüsüz, patırtısız geri dönüp mücadelelerini Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda sürdürenlerin varolduğu bir sır değildir. Peki VTKVN neye karşıdır? VTKVN bu hakkın demokrasi mücadelesine zarar verici biçimde zamansız ve yanlış kullanılmasına karşıdır. Bu hakkın politik mültecilerin genel çıkarlarına zarar verecek biçimde kullanılmasına karşıdır.

VTKVN Yürütme Kurulu olarak, adları geçen iki kişinin ve geri dönüşlerinin Hollanda'da bulunan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan gelen politik mülteciler ve onların merkezi örgütü olan VTKVN ile hiç bir ilişkisinin olmadığını açıklamayı bir görev biliyor ve politik mültecilerin genel çıkarlarına, Türkiye'deki demokrasi mücadelesine zarar veren bu geri dönüş eylemini şiddetle protesto ediyoruz.

19 Nisan 1989

Türkiye ve Türkiye Kürdistanlı Politik Mülteciler Derneği (Hollanda) Yürütme Kurulu
Postbus 21138, 3001 AC Rotterdam, Hollanda

benke k'v kasısa ben uuyupolar.

Hareketler k'v kasısa ben uuyupolar.

Herşeye kadir bir "burjuvazi" ile işi geçiştiriyorlar. Başkalarını "burjuva hayranlığı" ile suçlayanlar, önce eturup bir kendilerine baksalar iyi olur.

Daha yakından görelim. Emine Engin'in yazısındaki temel fikirlerden biri şu: "Burjuvazi hazırlık yapıyor". Okuyucu bütün yazı boyunca bunun ne "hazırlığı" olduğunu beşuna arayacaktır. Çünkü Emine Engin bunun ne hazırlığı olduğu konusunda bir söz söylemeye yanaşmıyor. İnsanlar, Emine Engin gibi, burjuvazi içindeki bölünmeleri ve çelişkileri "itmiş kakış" olarak niteleyip, her elup biteni "hazırlık" olarak görmesi doğaldır. Ne ki bu mantıkta olan birisinin "hazırlığı" ne hazırlığı olduğunu da söylemesi gerekiyor. Ama Engin bunu da yapmıyor, yapamaz da. Bir kez politik erkin yapısı, rejim gözden geçirilince, bunu yapabilmesinin elanağı yoktur. Bundan böyle gazete sütunlarındaki haberlerin peşinden sürüklenmekten, bir eraya bir buraya yalpayanaktan başka yolları yoktur. kurtlamalar.

Emine Engin'e göre "burjuva kesimler halka çokça çeşit sunmaya çalışıyorlar". "Sivil faşistler" den başlayıp, DSP'ye kadar uzanan bir yelpaze oluşturunuyor bu çeşitler. Bunların hepsi "halka sunuluyor". Sakın bu arada "halka sunulmayan" bir çeşitin elup olmadığını sormayın, örneğin bu gün erketeiler gibi. O bunlara, "ara dönem"dir, aldırmanın geçer diyecektir.

Emine Engin yazısında "erken seçim" ve "anayasa" kenularını da ele alıyor. Bu kenuları "içinde bulunduğu durumda burjuvazi için ölümlerden ölüm beğenmek gibidir" diye niteliyor. Böyle niteliyor da sonuçta ne diyor? İşçi sınıfı, demokrasi güçleri bundan ne gibi sonuçlar çıkarmalıdır? Ne gibi görevlerle karşı karşıya geliyor? Emine Engin'de bunun yanıtlarını da beşuna aramayın. Çünkü ona göre bu kenular "enların", evet, Emine Engin'in deyişiyle

"onların", yani burjuvazinin sorunudur.

Peki bu "ölümçül" kenulardan uzak tuttuğu işçi sınıfına ne öneriyor?

"İş yasaları, sendikâî sorunlar konusunda hiç durmayıp bastırmak gerâkiyer". Ona göre "hava" , "bazı istekleri burjuvaziye dayatmak açısından sen derece elverişlidir." Emine Engin bu kenularda

"burjuvaziye sıkıstırmaktan" söz ediyor. İşte Emine Engin'in

dönüp delaşıp geldiği yer burasıdır yazısında. Hem politik gelişmeler üzerine bir sürü laf edeceksin, sonra da gelip arabayı çektiğin yere bak! Herkes kendi işi ile uğraşacak: "Onlar", erken seçim gibi , anayasa gibi rejimi doğrudan ilgilendiren "ölümçül" kenularla ilgilenecekler, ititip kakışacaklar". İşçi sınıfımız ise

iş yasaları ve sendikâî sorunları" "bastıracak", "dayatacak", öyle ^{rejimle ilgili sorunlara dokunmayacağı,}

Bunun adına ne demir? Bu işçi sınıfını politik savaşımdan, rejime

karsı savaştan, ^{müdâ} calışmalarında taraf almaktan alakeymaktan

başka bir anlama gelebilir mi? Bu işçi sınıfını burjuvazinin kuyru-

ğuna takmak değil de nedir? Bunun adına açıkça menşevizm denir,

başka birşey değil. Komünistler"Her türlü demokrat ve liberal

pretestoyu proletaryaya açıklamak, onu genişletmek ve işçilerin

aktif katkısıyla desteklemek", komünistlerin "delaysız görevi"dir

diyen Lenin, bunu görmezlikten gelenler için şöyle diyor: "Böylesi

bir müdahaleden uzak duran, gerçekte, liberalizm önünde yelkenleri

suya indiriyor, işçilerin politik eğitimini ona bırakıyor, politik

savaşında hegemonyayı sen tahlilde burjuva demokrasisinin öğelerine

teslim ediyor demektir." (Koyuk!))

İşçi sınıfımızın izlediği çizgi ise açıktır. O hiçbir zaman ara

vermediği ^{halklar için} sendikâî savaşımını sürdürürken, rejimi güçten düşüren,

diktatörlük karsıtım ^{halkın yararına} güçlerini ise politik aktifliğini artıran,

rejim yanlıları ise buna karşı olanları saflaştıran "erken seçim"

ve "anayasa değişikliği" gibi istemlerin daha da güç kazanması ve

derinleştirilmesi için savaşıyor.

"Kapitalizmin daha az geliştiği yerlerde, genellikle emperyalardan
kurtuluş savaşının birinci aşamasındaki benzer önemli rol
oynanmış olduğu çok değildir. Oysa kapitalizmin geliştiği,
işçi sınıfının savaş çıktığı ülkelerde (ki az gelişmiş ülkelerin
çoğunluğu giderek bu aşamaya geçmektedir) ulusal-liberal burjuvazi
bu savaşa destek verilebilir şekilde hareket etmektedir."

(Yönükoğlu, 'İşçinin Sesi', 6. 12. 79, s. 72)

Yönükoğlunun çarpıtması:

"Ulusal burjuvazi udc'ye gelebilir" yazısından çıkarak,
"bu amaçla devrimci savaştan geri durduğum" örneğini verir.
Ancak, bunlarda birincisi doğru, ikincisi yanlıştır!

Can alınmakta, ^{proletarya} ikinci tezin tartışılmaktadır. Devrimci
savaştan hangi ölümler verilmektedir?

Devrimci savaştan ölümler verilecek ulusal burjuvazi de
udc'ye geçmeye çalışmıyor, kiise itiraz etmez.

Bunun bizzat örneği DGM'dir.

"Önümüzdeki devrim de burjuvazinin yarı yolda
denek, önümüzdeki devrim sosyalist devrimdir
denek olur. Yönükoğlu işte kapalı olarak bunu
yapıyor. "Ya burjuva diktatörlüğü, ya proleter
diktatörlüğü" denesi de bunu gösteriyor."

Trojanisches Pferd des Imperialismus (II)

Terroristen — Spießgesellen der Reaktion

Von Dr. sc. Norbert Madloch

In den letzten Jahren ist in vielen kapitalistischen Ländern eine nicht mehr abbrechende Kette von Gewalttaten des Terrorismus zu verzeichnen. 1978 wurden allein in Spanien 59 politische Morde verübt. In Italien erreichte die Eskalation des Terrorismus im gleichen Zeitraum mit 2365 Attentaten, bei denen 37 Menschen getötet und 412 zum Teil schwer verletzt wurden, einen neuen Höhepunkt. Und in der Türkei fielen 1978 dem Wüten der offen neofaschistischen „Grauen Wölfe“ und anderen Terrorbanden mehr als 800 Menschen zum Opfer. Noch größer sind die Zahlen der Toten und Verletzten infolge von Terrorakten reaktionärer Kräfte in Lateinamerika, der Rassisten im Süden Afrikas und der israelischen Aggressoren in den besetzten arabischen Gebieten und in Libanon. Eine Analyse der heutigen Erscheinungsformen des Terrorismus zeigt, daß gegenwärtig in den kapitalistischen Staaten vier Grundtypen terroristischer Aktivitäten existieren.

Erstens vollzieht sich ein Anwachsen des staatlich gelenkten und geförderten Terrorismus. Die augenscheinlichsten Beispiele dafür sind solche faschistischen Diktaturen wie in Chile und Paraguay oder das Regime von Somoza in Nicaragua. Zu dieser Art des Terrorismus gehört weiterhin das schon seit Jahren andauernde Wüten der reaktionären und antikommunistischen „Todesschwadronen“ in Brasilien, Guatemala und anderen Staaten Lateinamerikas, die von der CIA, von den internationalen Monopolen und der einheimischen Oligarchie ausgehalten werden und die bereits

Dutzender weiterer faschistischer Gruppen die Mehrzahl der Opfer des Terrorismus. Auch in der BRD formieren sich zunehmend neofaschistische Terrorvereinigungen. In steigender Zahl werden von solchen Banden, die sich „Freikorps Adolf Hitler“, „Aktionsfront Nationaler Sozialisten“ oder ähnlich bezeichnen, Überfälle auf Banken und Waffendepots verübt, Bombenanschläge wie im Januar 1979 auf den Fernsehturm bei Münster unternommen sowie andere kriminelle Gewalttaten vollführt. 1978 planten solche Kräfte bereits eine gewaltsame Entführung des SPD-Vorsitzenden Willy Brandt.

Drittens gibt es den Terrorismus von kleinbürgerlich-nationalistischen und separatistischen Kräften. Zu dieser Kategorie der Terroristen gehören der „Provisorische Flügel der IRA“ in Nordirland, die „ETA/militar“ in den spanischen Baskenprovinzen sowie einige bretonische und korsische Gruppierungen in Frankreich.

Viertens existieren in einigen imperialistischen Staaten Gruppen von Terroristen, die unter einer pseudolinken Maske operieren. Die imperialistischen Massenmedien widmen dieser Form des Terrorismus die größte Aufmerksamkeit. Es vergeht kaum ein Tag, an dem nicht über die kriminellen Aktivitäten dieser Kräfte mit ins Auge springenden Schlagzeilen berichtet wird. Ganz bewußt soll damit der manipulative Eindruck erweckt werden, daß in der Gegenwart der Terrorismus nicht mehr von rechts, sondern von „links“ komme. Antikommunistische Ideologen, Publizisten und Politiker möchten mit einer solchen Methode die erstarkende kommunistische

drahtzieher des internationalen Terrorismus sind. Diese imperialistischen Ideologen möchten verwischen, daß insbesondere die sich verschärfende allgemeine Krise des Kapitalismus, die wachsenden ökonomischen, sozialen und politischen Widersprüche des kapitalistischen Systems die eigentlichen Quellen des Terrorismus verkörpern.

Nicht ohne Grund mahnte deshalb im November 1977 der Kölner Politologe Graf Kielmannsegg auf einem mit großer Publizität aufgezogenen Kongreß der CDU über den Terrorismus alle ernsthaften Wissenschaftler und Politiker der BRD, mit ihren Analysen über den heutigen Terrorismus sehr vorsichtig zu sein. Um nicht die Karten der Reaktion aufzudecken, warnte Kielmannsegg, müßten „alle Thesen über ursächliche Zusammenhänge mit großer Zurückhaltung formuliert werden“, um ja nicht den Eindruck zu erwecken, „die innere Entwicklung in der Bundesrepublik Deutschland führe geradewegs und mit einer gewissen Zwangsläufigkeit in den politischen Terrorismus hinein“.²

In Anbetracht solcher imperialistischen Verschleierrungsmanöver und der äußerst reaktionären Rolle des angeblich „linken“ Terrorismus im System heutiger imperialistischer Machtausübung ist es erforderlich, gerade diese Form des Terrorismus näher zu untersuchen.

Anarcho-Terrorismus Anfang der siebziger Jahre

Die Vertiefung der allgemeinen Krise des Kapitalismus und die Verschärfung der Widersprüche des imperialistischen Systems hatten in den sechziger und siebziger Jah-

In der weltweiten Auseinandersetzung zwischen Sozialismus und Imperialismus haben die Ideologen und Medien der Bourgeoisie maoistischen, terroristischen, trotzkistischen und anarchistischen Gruppierungen eine wichtige Rolle zuge-dacht. Was ist diesen Gruppen gemeinsam, wodurch unterscheiden sie sich? Wie und wo wirken sie? Welche Entwicklung haben sie genommen, und welche Gefahren gehen von ihnen aus? Diese und andere Fragen beantwortet Dr. sc. Norbert Madloch in einer fünfteiligen, in loser Folge erscheinenden Serie. Der erste Beitrag erschien in Ausgabe Nr. 9/79, Seiten 8/9. Der zweite und dritte Beitrag der Serie in dieser und in der nächsten Ausgabe befassen sich anhand von konkreten Beispielen mit den heutigen Erscheinungsformen und Funktionen des Terrorismus sowie den Hintergründen seiner Entwicklung unter den aktuellen Existenzbedingungen der monopolkapitalistischen Gesellschaft.

— Die Red.

Lage, daraus die richtigen Lehren zu ziehen. Vor allem einige, zahlenmäßig sehr kleine Grüppchen, die besonders extremen Ansichten huldigten, beschlossen, mit brutaler Gewalt und Bomben den werktätigen Massen das ihrer Meinung nach fehlende revolutionäre Bewußtsein einzublenzen.

Zur Rechtfertigung ihrer abenteuerlichen Ideen griffen sie auf die äußerst negativen Seiten anarchistischer Theorien zurück und ergänzten diese mit Elementen des Maoismus und Trotzkismus. Allerdings hatten diese Gruppierungen nicht den Mut, sich offen als Anarchisten zu bekennen, sondern bezeichneten sich in den USA als „Weathermen“, in Großbritannien als „Brigade der Bösen“ oder in Italien, um noch ein Beispiel zu nennen, als „Ritter des Nichts“. Einige dieser Gruppen legten sich in dieser Zeit auch die bewußt irreführenden Namen „Rote-Armee-Fraktion“ (BRD) oder „Vereinigte Rote Armee“ (Japan) zu. In allen hier genannten Ländern hatte die Theorie und Praxis dieser vom Antikommunismus und Antisowjetismus durchdrungenen anarcho-terroristischen Gruppen von Anfang an nichts mit linker, revolutionärer Politik der Arbeiterklasse gemein. Typisch für alle Erklärungen dieser Gruppierungen war eine Negierung der Rolle der Arbeiterklasse als der revolutionären Hauptkraft unserer Epoche. In Übereinstimmung mit anarchistischen Ansichten proklamierten sie, daß die sozialen Randschichten der kapitalistischen Gesellschaft, die Jugend des ruinierten städtischen Mittelstandes, sozial entwurzelte Studenten, das Lumpenproletariat aus den Slums der kapitalistischen Großstädte und die psychisch Kranken das revolutionäre Subjekt unserer Tage

reaktionären und antikommunistischen „Todesschwadronen“ in Brasilien, Guatemala und anderen Staaten Lateinamerikas, die von der CIA, von den internationalen Monopolen und der einheimischen Oligarchie ausgehalten werden und die bereits Tausende fortschrittliche Menschen brutal ermordet haben. In diese Kategorie des Terrorismus ist aber auch die rassistische Unterdrückungspolitik der herrschenden Kreise der Republik Südafrika und von Südrhodesien gegenüber der Mehrheit der Bevölkerung dieser Länder einzuordnen. Eine barbarische Form staatlichen Terrors praktizieren auch die zionistischen Kräfte Israels gegenüber dem Volk von Palästina und Libanon.

Zweitens nimmt der Terrorismus offen faschistischer und neofaschistischer Kreise immer größere Ausmaße an. Die Vertiefung der allgemeinen Krise des Kapitalismus und die zunehmenden Versuche der reaktionären Kräfte des Monopolkapitals, einen antidemokratischen Ausweg aus den wachsenden Widersprüchen des imperialistischen Systems zu finden, führten in den letzten Jahren in vielen kapitalistischen Staaten zu einem Wiederaufleben bzw. zu einer Verstärkung vorhandener faschistischer Bestrebungen und zu einer Eskalation des offenen faschistischen Terrors. So verstärkten in den USA der Ku-Klux-Klan und die drei legal wirkenden Naziparteien, in Großbritannien die faschistische „Nationale Front“ und eine Vielzahl weiterer neofaschistischer Gruppen ihre Terroranschläge gegen die farbige Bevölkerung dieser Länder sowie gegen fortschrittliche Organisationen und Persönlichkeiten. In der Türkei und im westlichen Ausland entfachten die türkische „Partei der nationalen Bewegung“ und ihre Terrororganisation „Graue Wölfe“ einen terroristischen Mordfeldzug gegen Kommunisten, Gewerkschafter und andere fortschrittlich auftretende Kräfte. In Italien kommen auf das Konto der faschistischen „Italienischen Sozialen Bewegung“ („MSI“) und der von ihr gelenkten Terrorbanden „Ordine Nero“ („Schwarze Ordnung“), „Aktionstrupps Mussolinis“, „Brigate Adolf Hitler“ sowie

Eindrücke erweckt werden, daß in der Gegenwart der Terrorismus nicht mehr von rechts, sondern von „links“ komme. Antikommunistische Ideologen, Publizisten und Politiker möchten mit einer solchen Methode die erstarkende kommunistische Bewegung in die Nähe einer brutalen Gewaltkriminalität rücken und den Marxismus-Leninismus als eine Ideologie des Terrorismus verketzern. So erklärte z. B. der Generalsekretär der CDU in der BRD, H. Geißler, daß der Marxismus der „geistige Hintergrund des Terrorismus“ sei, und im Bonner CDU-Pressedienst vom 26. September 1977 war zu lesen, daß die „kommunistische Ideologie“ die „einzige Quelle des Terrorismus“ wäre. Bewußt wird von solchen Leuten unterschlagen, daß Marx, Engels und Lenin stets entschieden den individuellen Terror ablehnten. Hier sei nur an den Antrag W. I. Lenins an den II. Parteitag der SDAPR von 1903 erinnert, in dem es hieß: „Der Parteitag lehnt den Terror, d. h. das System individueller politischer Morde als Mittel des politischen Kampfes entschieden ab, da es ... sowohl bei den Revolutionären selbst als auch bei der Bevölkerung im allgemeinen völlig verkehrte Vorstellungen von den Aufgaben und Methoden des Kampfes gegen die Selbstherrschaft weckt.“¹ Auch in der Gegenwart gibt es keinerlei Belege für die Unterstellungen Geißlers und seiner Sinnesgefährten. Im Gegenteil, alle kommunistischen Parteien haben in den letzten Jahren in vielfältigen Erklärungen die Terrorakte aller rechten und pseudolinken Gruppierungen entschieden verurteilt und darauf verwiesen, daß dieser Terrorismus einzig und allein den Kräften der Reaktion dient.

Die Analysen und Urteile rechter Ideologen und Politiker über den Charakter des heutigen Terrorismus verfolgen aus klassenbedingten Ursachen nicht das Ziel der Wahrheitsfindung, sondern sie wollen dem Antikommunismus neue Argumente liefern und vor allem davon ablenken, daß die reaktionärsten Kreise des Monopolkapitals, die imperialistischen Geheimdienste und andere rechtsextreme Kräfte die Haupt-

der siebziger Jahre

Die Vertiefung der allgemeinen Krise des Kapitalismus und die Verschärfung der Widersprüche des imperialistischen Systems hatten in den sechziger und siebziger Jahren zur Folge, daß in allen kapitalistischen Staaten immer mehr Menschen in die politischen Auseinandersetzungen einbezogen wurden. Besonders der in dieser Zeit massiv einsetzende Proletarisierungsprozeß der Intelligenz und die anhaltende Ruinierung der städtischen Mittelschichten führten dazu, daß sich zunehmend Kräfte aus diesen Kreisen aus Protest gegen ihre „soziale Degradierung“ der Opposition gegen die Herrschaft der Monopole anschlossen. Immer deutlicher empfanden insbesondere auch viele junge Menschen in den imperialistischen Staaten den sich ausweitenden Widerspruch zwischen den Versprechungen der bürgerlichen Demokratie und Freiheit und der Wirklichkeit ihres Lebens. In allen diesen Ländern wuchs, wie es selbst viele bürgerliche Politiker formulieren, die „Parteien- und Staatsverdrossenheit“. Kennzeichnend für alle diese neu in die politischen Auseinandersetzungen einbezogenen sozial und politisch sehr heterogenen Kräfte war, daß sie nach neuen, sozial gerechteren gesellschaftlichen Alternativen suchten. Die fortschrittlichsten unter diesen Kräften wandten sich in diesem Prozeß der kommunistischen Bewegung zu.

Andere hingegen, vor allem aus den Kreisen der Studenten und der Intelligenz, glaubten, durch eine Rebellion unter ihrer Führung die sozialen und politischen Probleme in den kapitalistischen Staaten mit einem einzigen exemplarischen Schlag lösen zu können. Solche Auffassungen wurden vor allem von dem sogenannten anti-autoritären Flügel der politischen Studentenbewegung der sechziger Jahre vertreten. Spätestens jedoch im Zusammenhang mit den Studentenunruhen im Mai 1968 in Frankreich wurde für jedermann sichtbar, daß eine solche kleinbürgerlich-revolutionaristische Konzeption zum Scheitern verurteilt war. Aber nicht alle Anhänger anti-autoritärer Auffassungen waren in der

des ruinieren städtischen Mittelschichten, sozial entwurzelte Studenten, das Lumpenproletariat aus den Slums der kapitalistischen Großstädte und die psychisch Kranken das revolutionäre Subjekt unserer Tage seien.

Elitärer Wahnwitz – fanatische Zerstörungswut

Geprägt von der Ideologie der bürgerlichen Klasse, daß Persönlichkeiten und nicht die Volksmassen Geschichte machen, verkündeten die Theoretiker dieser Gruppierungen, daß jeder mit der Revolution zu jeder Zeit beginnen könne. Sie stellten die Behauptung auf: „Einige Dutzend Kämpfer, die wirklich beginnen und nicht endlos diskutieren, können die Szene grundlegend verändern ...“³ Mit einem solchen elitären Wahnwitz, durch die Taten einzelner Revolutionen machen zu können, erhofften die intellektuellen Wortführer der anarcho-terroristischen Gruppen, für sich jene Führungspositionen zu erobern, die ihnen die Monopolbourgeoisie mit dem beschleunigten Proletarisierungsprozeß nicht mehr gewährte. Ganz deutlich kam das bereits 1968 in der sogenannten Sorbonne-Charta anarchistischer Studenten zum Ausdruck, in der es hieß: „Das ist der Widerspruch, mit dem wir, Kinder der Bourgeoisie, uns konfrontiert sehen. Wir sind nicht mehr von unserer zukünftigen Stellung als Leiter überzeugt. Das ist die einzige Wurzel unserer Revolutioniertheit ...“⁴ Der kleinbürgerlich-antiproletarische Charakter dieser Gruppierungen kam auch darin zum Ausdruck, daß sie nicht in den Klassen- und Volkskämpfen, sondern in der Auslösung blutiger Krawalle, in Bankeinbrüchen, Bombenattentaten und Flugzeugentführungen die Triebkraft revolutionärer Prozesse sahen. Mit solchen kriminellen Methoden wollten sie die öffentliche Stimmung hin bis zu einem alles zerstörenden Bürgerkrieg anheizen. Was danach kommen sollte, das wußten sie nicht zu sagen. Die hier skizzierten Hauptelemente des Konzepts der anarcho-terroristischen Gruppierungen zeigen, daß es sich bei diesen

außen bis auf geringe Reste zerschlagen und die meisten Akteure verhaftet.

„Zur „Verfestigung der Ordnung“ beigetragen

Zieht man eine Bilanz der Theorie und Praxis dieser anarcho-terroristischen Gruppen, so hat die großbürgerliche „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ ausnahmsweise recht, wenn sie am 3. Dezember 1974 konstatierte, daß die „RAF“ und ähnliche Gruppierungen durch ihre terroristischen Aktivitäten nicht das kapitalistische System erschütterten, sondern „am Ende eine Verfestigung der Ordnung“ erreichten, „zu deren Beseitigung sie angetreten waren“. Ideologen, Publizisten und Politiker der Monopolbourgeoisie nutzten dagegen sofort die pseudorevolutionären Phrasen und kriminellen Akte des Anarcho-Terrorismus für die Entfaltung einer antikommunistischen Hysterie und zur Kriminalisierung aller fortschrittlichen Ideen, Kräfte und Organisationen aus. Dabei ging F. J. Strauß auf dem CSU-Parteitag 1977 so weit, jeden, der einen Kapitalisten als „Ausbeuter“ und die Proletarier als „Ausgebeutete“ bezeichnet, des Terrorismus zu bezichtigen.

Gleichzeitig zogen bürgerliche Politiker und Publizisten alle Register, um mit diesem Terrorismus einen allgemeinen Abbau bürgerlich-demokratischer Rechte und Freiheiten zu rechtfertigen. So behandelte allein der Bundestag der BRD von 1970 bis 1977 unter diesem Vorwand mehr als 70 Gesetzesvorlagen, die in diesem oder jenem Maße eine Einschränkung der Rechte der BRD-Bürger beinhalten. Mit dem Argument des Terrorismus erfolgte in den imperialistischen Staaten auch ein präventiver Ausbau der staatlichen Repressivorgane, um nicht in erster Linie die Terroristen zu treffen, sondern um für die infolge der Verschärfung der Widersprüche des Kapitalismus zu erwartenden größeren sozialen und politischen Kämpfe der Arbeiterklasse und ihrer Verbündeten noch besser gerüstet zu sein.

International versuchten die Vertreter der Monopolbourgeoisie mit dem Verweis auf den Terrorismus, den gerechten Kampf der nationalen Befreiungsbewegungen in Asien, Afrika und Lateinamerika mit dem kriminellen Terrorismus gleichzusetzen. Sie verfolgten damit das Ziel, den nationalen Befreiungsbewegungen jede völkerrechtliche Legitimität abzusprechen.

Terrorismus und imperialistische Geheimdienste

Bei der politischen Einschätzung des heutigen Terrorismus ist aber außer den angeführten Aspekten noch ein weiterer, sehr entscheidender Gesichtspunkt zu berücksichtigen. Besonders die reaktionärsten Kreise des Monopolkapitals und die imperialistischen Geheimdienste erkannten sehr schnell die relativ leichte politische Manipulierbarkeit der Terroristen und die Verwendungsmöglichkeit des pseudolinken Terrorismus für ihre fortschrittsfeindliche „Strategie der Spannung“ sowohl in einzelnen imperialistischen Ländern als auch im internationalen Bereich. Um dem weltweiten Einfluß des realen Sozialismus und der Hinwendung vieler Menschen in den

hinter dem angeblich „linken“ Terrorismus ganz andere Kräfte als Inspiratoren und Planer wirkten. So wurde bekannt, daß bereits 1968 einer der Unterausschüsse des USA-Repräsentantenhauses allen Geheimdienstorganen der Vereinigten Staaten empfahl, bei ihren Operationen stärker pseudolinke Kräfte und Gruppierungen zu nutzen. Terroristische Gruppen boten hier offensichtlich die günstigsten Ansatzpunkte, denn schon im März 1972 erklärte die Pariser Zeitung „Le Monde“, daß mindestens 10 Prozent aller Mitglieder solcher pseudolinken Vereinigungen Agenten der Polizei oder der Geheimdienste wären.

Das exemplarischste Beispiel für eine solche Manipulierung des Terrorismus durch ultrarechte Kreise und Geheimdienste bietet in den siebziger Jahren Italien. Angesichts der Stärke der kommunistischen und Arbeiterbewegung in Italien und der Tatsache, daß in diesem Land ohne und gegen die Kommunisten offensichtlich keine wichtige politische Entscheidung von zentraler Bedeutung mehr getroffen werden kann, konzentrierten sich die reaktionärsten Kräfte des internationalen Monopolkapitals besonders auf diesen NATO-Staat. Außerdem konnten sie sich hier auf eine breitere offen neofaschistische Bewegung und auf offen neofaschistische Terrorbanden stützen. Mit der Entfaltung eines pseudolinken Terrorismus unter dem Deckmantel angeblich „roter“, „proletarischer“ bzw. „kommunistischer“ Terrorgruppen sollten im großen Umfang brutale Kapitalverbrechen verübt und den Linken, insbesondere den Kommunisten, angelastet werden. Damit erhoffte man, eine neue Welle des Antikommunismus auszulösen, die öffentliche Meinung nach rechts zu drängen und die IKP von den Volksmassen zu isolieren.

Direkt bestätigte die aktive Einwirkung der CIA auf die italienische Innenpolitik bereits 1974, wie der österreichische Publizist H. Irnberger bezeichnenderweise in seinem Buch „Die Terrormultis“ anführt, der damalige USA-Außenminister H. Kissinger vor einem USA-Kongreßausschuß. Kissinger erklärte damals den Abgeordneten: „Sie halten uns die Tätigkeit der CIA in Chile vor. Sie würden uns noch heftigere Vorwürfe machen, wenn wir nichts täten, um zu verhindern, daß Kommunisten in Italien und anderen Ländern Westeuropas an die Macht kommen.“⁷ Interessant ist in diesem Zusammenhang der Zeitpunkt der Aussage Kissingers, denn er stimmt genau mit der Zeit überein, in der in Italien die sogenannten „brigate rosse“ („Rote Brigaden“) und ähnliche Gruppen ihren Terrorfeldzug immer mehr ausweiteten.

¹ W. I. Lenin, Werke, Bd. 6, Dietz Verlag Berlin 1956, S. 473

² Der Weg in die Gewalt, München-Wien 1978, S. 69/70

³ Kollektiv RAF: Über den bewaffneten Kampf in Westeuropa, Westberlin 1971, S. 43

⁴ Zitiert in E. J. Batalow: Philosophie der Rebellion, Berlin 1975, S. 206

⁵ „das da“, Hamburg 1977, Nr. 11, S. 12

⁶ Zitiert in „Neue Zeit“, Moskau 1978, Nr. 17, S. 28

⁷ H. Irnberger: Die Terrormultis, Wien – München 1976, S. 226

Ausbildung junger Kader

Frauen bekunden ihre Entschlossenheit gegen Neokolonialismus und Imperialismus zu kämpfen.

Fotos: ZB

kleinen, von den werktätigen Massen isolierten Grüppchen nicht um Vertreter linker oder gar marxistischer Ansichten handelte, sondern um Akteure eines kleinbürgerlichen terroristischen Putschismus. Dies mußte nachträglich auch einer der Gründer und Wortführer der sogenannten Rote-Armee-Fraktion („RAF“), H. Mahler, bestätigen. In einer auch weiterhin von linksradikalen Ansichten geprägten Stellungnahme zum Konzept der „RAF“ erklärte er 1977: „Für ein bürgerliches Individuum ist es von dem Erlebnis moralischer Empörung und gesellschaftlicher Ohnmacht nur ein kleiner Schritt in putschistisches Wunschenken.“⁵

Schon bald nach den ersten Versuchen der anarcho-terroristischen Gruppen, ihre abenteuerlichen Revoltetheorien in die Tat umzusetzen (1968/69 Gewaltkrawalle und Sprengstoffattentate der „Weathermen“ in den USA, 1971/72 etwa zwei Dutzend Bombenanschläge der „Brigade der Bösen“ in Großbritannien, 1970/73 Flugzeugkidnapping, Sprengstoffanschläge, Entführungen und Morde in Japan, 1970/72 Sprengstoff- und Mordanschläge in der BRD), wurden diese terroristischen Vereinigungen zumeist durch eingeschleuste Agenten von innen und mit einem großen Polizeiaufgebot von außen bis auf geringe Reste zerschlagen und die meisten Akteure verhaftet.

„Zur „Verfestigung der Ordnung“ beigetragen

Zieht man eine Bilanz der Theorie und Praxis dieser anarcho-terroristischen Gruppen, so hat die großbürgerliche „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ ausnahmsweise recht, wenn sie am 3. Dezember 1974 konstatierte, daß die „RAF“ und ähnliche Gruppierungen durch ihre terroristischen Aktivitäten nicht das kapitalistische System erschütterten, sondern „am Ende eine Verfestigung der Ordnung“ erreichten, „zu deren Beseitigung sie angetreten waren“. Ideologen, Publizisten und Politiker der Monopolbourgeoisie nutzten dagegen sofort die pseudorevolutionären Phrasen und kriminellen Akte des Anarcho-Terrorismus für die Entfachung einer antikomunistischen Hysterie und zur Kriminalisierung aller fortschrittlichen Ideen, Kräfte und Organisationen aus. Dabei ging F. J. Strauß auf dem CSU-Parteitag 1977 so weit, jeden, der einen Kapitalisten als „Ausbeuter“ und die Proletarier als „Ausgebeutete“ bezeichnet, des Terrorismus zu bezichtigen.

Gleichzeitig zogen bürgerliche Politiker und Publizisten alle Register, um mit diesem Terrorismus einen allgemeinen Abbau bürgerlich-demokratischer Rechte und Freiheiten zu rechtfertigen. So behandelte allein der Bundestag der BRD von 1970 bis 1977 unter diesem Vorwand mehr als 70 Gesetzesvorlagen, die in diesem oder jenem Maße eine Einschränkung der Rechte der BRD-Bürger beinhalten. Mit dem Argument des Terrorismus erfolgte in den imperialistischen Staaten auch ein präventiver Ausbau der staatlichen Repressivorgane, um nicht in erster Linie die Terroristen zu treffen, sondern um für die infolge der Verschärfung der Widersprüche des Kapitalismus zu erwartenden größeren sozialen und politischen Kämpfe der Arbeiterklasse und ihrer Verbündeten noch besser gerüstet zu sein.

kapitalistischen Staaten zu den Idealen des Friedens, der Demokratie und des sozialen Fortschritts entgegenzuwirken, waren sie daran interessiert, den nach außen hin „links“ auftretenden Terrorismus weiter zu erhalten und noch weiter auszubauen.

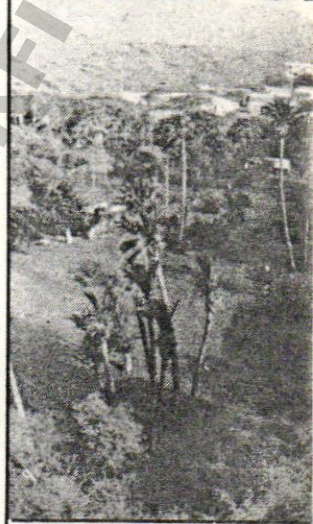
Mitte der siebziger Jahre entstanden daher in einer ganzen Anzahl von kapitalistischen Ländern – z. B. der Türkei, in Spanien und Mexiko – neue pseudolinks agierende Terrorgruppen oder – wie in der BRD und Japan – entfachte eine „neue Generation“ von Terroristen unter den alten Namen „RAF“ bzw. „Vereinigte Rote Armee“ eine bislang nicht gekannte Welle krimineller Gewaltakte. Diese neuen Terroristen verband – außer daß sie vor der Öffentlichkeit ihr brutales Banditentum mit der Freipressung von verhafteten Anarcho-Terroristen zu rechtfertigen versuchten – kaum noch etwas mit den früheren anarcho-terroristischen Gruppierungen. „Sie malen sich rot an“, schrieb der Mailänder „Corriere della Sera“ über diese Terroristengruppen, „weil es heute Mode ist, aber genauso hätten sie sich in einer anderen Zeit Braun- oder Schwarzhemden angezogen.“⁶

Immer mehr sprachen auch jetzt bürgerlich-liberale Publikationsorgane in den imperialistischen Staaten den Verdacht aus, daß hinter dem angeblich „linken“ Terrorismus ganz andere Kräfte als Inspiratoren und Planer wirkten. So wurde bekannt, daß bereits 1968 einer der Unterausschüsse des USA-Repräsentantenhauses allen Geheimdienstorganen der Vereinigten Staaten empfahl, bei ihren Operationen stärker pseudolinks Kräfte und Gruppierungen zu nutzen. Terroristische Gruppen boten hier offensichtlich die günstigsten Ansatzpunkte, denn schon im März 1972 erklärte die Pariser Zeitung „Le Monde“, daß mindestens 10 Prozent aller Mitglieder solcher pseudolinks Vereinigungen Agenten der Polizei oder der Geheimdienste wären.

Das exemplarischste Beispiel für eine solche Manipulierung des Terrorismus durch ultrarechte Kreise und Geheimdienste bietet in den siebziger Jahren Italien. Angesichts der Stärke der kommunistischen und Arbeiterbewegung in Italien und der Tatsache, daß in diesem Land ohne und gegen die Kommunisten offensichtlich keine wichtige politische Entscheidung von zentraler Bedeutung mehr getroffen werden kann, konzentrierten sich die reaktionärsten Kräfte des internationalen Monopolkapitals besonders auf diesen NATO-Staat. Außerdem konnten sie sich hier auf eine breitere offen neofaschistische Bewegung und auf offen neofaschistische Terrorbanden stützen. Mit der Entfachung eines pseudolinks Terrorismus unter dem Deckmantel angeblich „roter“, „proletarischer“ bzw. „kommunistischer“ Terrorgruppen sollten im großen Umfang brutalste Kapitalverbrechen verübt und den Linken, insbesondere den Kommunisten, angelastet werden. Damit erhoffte man, eine neue Welle des Antikommunismus auszulösen, die öffentliche Meinung nach rechts zu drängen und die IKP von den Volksmassen zu isolieren.

Direkt bestätigte die aktive Einwirkung der CIA auf die italienische Innenpolitik bereits 1974, wie der österreichische Publizist H. Innberger bezeichnenderweise in seinem Buch „Die Terrormultis“ anführt, der damalige USA-Außenminister H. Kissinger vor einem USA-Kongreßausschuß. Kissinger er-

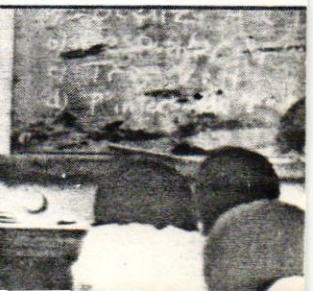
KAPV

Blick auf die Hauptstadt P

Ausbildung junger Kader

Trojanisches Pferd des Imperialismus (III)

Terroristen – Spießgesellen der Reaktion

Von Dr. sc. Norbert Madloch

Im Frühjahr 1978 erregte die barbarische Entführung und Ermordung des Vorsitzenden der Christdemokratischen Partei Italiens (DC), A. Moro, durch die Terrorbande „Rote Brigaden“ die gesamte Weltöffentlichkeit. Moro war ein Mann seiner Klasse, aber er war realistisch genug und angesichts des politischen Kräfteverhältnisses in Italien bereit, die Italienische Kommunistische Partei stärker in die Regierungsverantwortung einzubeziehen. Reaktionsäre Kreise im In- und Ausland betrachteten ihn deshalb als einen Abtrünnigen und suchten ihn „auszuschalten“. Ein enger Mitarbeiter Moros, der DC-Senator V. Cerrone, äußerte deshalb nach der Ermordung des DC-Vorsitzenden: „Meines Erachtens war Moro nicht zu retten. Es war im voraus beschlossen, ihn zu ermorden... Die ‚Roten Brigaden‘ waren nur eine Dekkung für jene, von denen der Gedanke der Entführung ausgegangen war.“¹

Charakter und Funktion der „Roten Brigaden“

Damit stellt sich die Frage, wer sind „jene“ und in welchem Verhältnis stehen sie zu den „Roten Brigaden“? Zur Beantwortung ist ein Rückgriff in die jüngste Geschichte notwendig. Ende der sechziger Jahre bildeten sich in Italien wie in anderen kapitalistischen Ländern eine Vielzahl linksradikaler Gruppierungen. Rechte und offen neofaschistische Kräfte sowie die Geheim-

Meinung nach muß die erste Tat die Zerstörung der Staatsstruktur sein, und dies unter dem Deckmantel von Aktivitäten der Linksextremisten und Philochinesen. Wir haben bereits Elemente in all diese Gruppen eingeschmuggelt; diesen müssen wir offensichtlich unsere Aktivitäten anpassen: Propaganda und Gewalttätigkeit, die aussehen, als kämen sie von unseren kommunistischen Gegnern.“² Gleichzeitig war diesem Material zu entnehmen, daß faschistische Kräfte bereits in die Vorläuferorganisation der „Roten Brigaden“, den „Collettivo Politico Metropolitano“, Agenten eingeschleust hatten. Kurze Zeit später trat dann Renato Curcio, der seine politische Laufbahn in der offen neofaschistischen Terrorgruppe „Ordine nuovo“ („Neue Ordnung“) begann, offen als Gründer der „Roten Brigaden“ auf und verkündete nach außenhin ähnliche Theorien wie die Anarcho-Terroristen in anderen imperialistischen Ländern. Fast gleichartig argumentierte auch Domenico Delli Veneri, Sohn eines Industriellen, der als geistiger Kopf der süditalienischen Terrorgruppe „Nucleo Armati Proletari“ („Bewaffnete proletarische Kerne“) auftrat.

„Stabilisierungsaktionen in Freundesländern“

Weiterhin enthüllte vor wenigen Monaten die italienische Zeitschrift „Europeo“ die Existenz eines vom Juni 1970 datierten Geheimdienstdokuments der US-Army. Dieses als „FM 30-31“ gekennzeichnete Geheimdienstpapier enthält detaillierte Anweisungen für „Stabilisierungsaktionen

des an einem Bankboten zu einer lebenslänglichen Haftstrafe verurteilt worden waren. Des weiteren verfügen die „Roten Brigaden“ aber auch über gute Kontakte zu einflußreichen Kreisen der italienischen Carabinieri, Polizei, Justiz und zu einigen Ministerien. Diese Beziehungen sind so eng, daß – wie die Springer-Zeitung „Die Welt“ am 13. Mai 1978 schrieb – bestimmte italienische Behörden schon einen Tag vor der Entführung A. Moros detaillierte Kenntnisse über die gesamte Aktion besaßen.

Charakteristisch für die „Roten Brigaden“ und ähnliche Terrororganisationen ist, daß zwischen ihnen und den offen neofaschistischen Terroristengruppen enge Wechselbeziehungen bestehen, die teilweise bis zum Austausch von Personen reichen. So sind z. B. nach Aussagen italienischer Experten die „NAP“ fast identisch mit den offen neofaschistischen „Aktionsgruppen Mussolinis“. Auch in den Zielen und Methoden ihrer terroristischen Aktionen sowie den objektiven politischen Wirkungen ihrer brutalen terroristischen Gewaltakte gibt es zwischen den offen neofaschistischen Gruppen und den „Roten Brigaden“, den „NAP“ usw. kaum Unterschiede. Alle sind geprägt von einem fanatischen Haß auf die Italienische Kommunistische Partei, die Gewerkschaften, auf fortschrittliche bzw. realistisch denkende Persönlichkeiten aus bürgerlichen Kreisen und sind bestrebt, die vom italienischen Volk errungenen demokratischen Rechte und Freiheiten gewaltsam zu liquidieren. Es ist deshalb völlig berechtigt, die „Roten Brigaden“, die „NAP“, „Prima Linea“ und ähnliche Gruppen ihrem Wesen nach als neofaschistische Terrorbanden zu bezeichnen.

minieren unter den heutigen Terroristen der „RAF“ immer mehr Leute aus den bourgeoisien Oberschichten der BRD, wie z. B. die beiden Fabrikantentöchter Hanna und Friederike Krabbe, Susanne Albrecht (Tochter eines schwerreichen Seerechtsanwalts und ehemaligen CDU-Bürgerschaftsabgeordneten in Hamburg) oder Volker Weingraber, Edler von Grodeck. Ideologisch und personell hat die jetzige „RAF“-Gruppe kaum noch etwas mit der zerschlagenen Gruppierung gleichen Namens der frühen siebziger Jahre zu tun. Die Wochenzeitung „Die Zeit“ (BRD) erklärte schon am 7. März 1975: Die neuen Terroristen „sind Nachahmer, aber keine Nachfolger der inhaftierten RAF-Mitglieder“.

Im Unterschied zu den frühen siebziger Jahren bemüht sich die heutige „RAF“ kaum noch, ihre terroristischen Gewalttaten, abgesehen von einigen dünnen Phrasen, ausführlich theoretisch zu rechtfertigen. Wenn auch wie bei den „Roten Brigaden“ bislang noch keine direkten personellen Kontakte der jetzigen „RAF“ mit offen neofaschistischen Kreisen der BRD bekannt geworden sind, so laufen dennoch objektiv und subjektiv die Terroraktionen der „RAF“ in die gleiche politische Richtung wie bei den Neofaschisten. Völlig berechtigt erklärte deshalb der Pressesprecher der DKP, E. Weber: „Ihre Methoden unterscheiden sich in nichts von den Handlungen gedungener Mörder, von den Praktiken neofaschistischer und rassistischer Kräfte.“⁴ Mit anderen Worten mußte diese Einschätzung auch der einzige noch überlebende Gründer der sogenannten „RAF“, H. Mahler, bestätigen. In einem Fernseh-

In der weltweiten Auseinandersetzung zwischen Sozialismus und Imperialismus haben die Ideologen und Medien der Bourgeoisie maoistischen, terroristischen, trotzkistischen und anarchistischen Gruppierungen eine wichtige Rolle zugebracht. Was ist diesen Gruppen gemeinsam, wodurch unterscheiden sie sich? Wie und wo wirken sie? Welche Entwicklung haben sie genommen, und welche Gefahren gehen von ihnen aus? Diese und andere Fragen beantwortet Dr. sc. Norbert Madloch in einer fünfteiligen, in loser Folge erscheinenden Serie. Der erste Beitrag erschien in Ausgabe Nr. 9/79, Seiten 8/9. Der zweite Beitrag der Serie in Ausgabe 20/79 sowie die nachstehende Folge befassen sich anhand von konkreten Beispielen mit den heutigen Erscheinungsformen und Funktionen des Terrorismus sowie den Hintergründen seiner Entwicklung unter den gegenwärtigen Existenzbedingungen der monopolkapitalistischen Gesellschaft.

den sich in Italien wie in anderen kapitalistischen Ländern eine Vielzahl linksradikaler Gruppierungen. Rechte und offen neofaschistische Kräfte sowie die Geheimdienstorgane imperialistischer Staaten waren nachweislich schon zu dieser Zeit bemüht, in solche Gruppen einzudringen bzw. selbst solche pseudolinken Vereinigungen zu bilden. Am 20. November 1978 enthüllte in diesem Zusammenhang die Züricher Studentenzeitschrift „das konzept“ folgendes: Im September 1967 wurde in der Schweiz die promaoistische „KPS/ML“ gegründet. Zu den führenden Mitgliedern dieser maoistisch orientierten Gruppe und damit auch zu den gerngesehenen Gästen der Berner Botschaft der VR China gehörten Guérin Sérac und Robert Leroy. Beide waren bis 1945 Offiziere der Waffen-SS-Einheit „Charlemagne“ und danach aktiv in der französischen rechtsradikalen Terrorvereinigung „Organisation de l'Armée Secrète“ (OAS) tätig. In den sechziger Jahren wirkten diese Verbrecher aber nicht nur in der „KPS/ML“, sondern unterhielten auch gleichzeitig enge Verbindungen zum faschistischen portugiesischen Geheimdienst PIDE und der von diesem Geheimdienst geleiteten Presseagentur AGINTER. Ende der sechziger Jahre bekam der aus rechts-extremen Kreisen Italiens stammende und als Journalist der „KPS/ML“-Zeitung „Etincelle“ arbeitende Mario Merlino von Sérac und Leroy den Auftrag, sich aktiv an der Gründung der italienischen Anarchistengruppe „22. März“ zu beteiligen. Diese Gruppierung erlangte kurze Zeit später durch ihre Terrorakte und Verbindungen zu den „Roten Brigaden“ eine traurige Berühmtheit.

Zu der portugiesischen AGINTER-Agentur, hinter der CIA-Leute standen, unterhielten aber auch seit 1965 italienische Faschisten direkte Kontakte. 1978 unterrichtete der italienische Senator und Präsident der „Internationalen Föderation der Widerstandskämpfer“ (FIR), A. Banfi, die Öffentlichkeit davon, daß der italienische AGINTER-Kreis 1968 ein Strategiepapier erarbeitet hatte, in dem es hieß: „Unserer

die italienische Zeitschrift „Europeo“ die Existenz eines vom Juni 1970 datierten Geheimdienstdokuments der US-Army. Dieses als „FM 30-31“ gekennzeichnete Geheimdienstpapier enthält detaillierte Anweisungen für „Stabilisierungsaktionen in Freundesländern“, d. h. in NATO-Staaten. Vorgesehen ist darin u. a., Agenten in pseudolinke Organisationen einzubauen, um zur gegebenen Zeit Operationen auslösen zu können, die von der Provozierung von Unruhen bis zu politischen Morden reichen sollen. Diese Gewalttaten sollten dann der rechten Reaktion den Vorwand liefern, um ein Regime der „starken Hand“ zu errichten.

Verfolgt man die seitherige Entwicklung des Terrorismus in Italien, so zeigt sich eine fast wörtliche Befolgung dieser Pläne der offenen Neofaschisten und des US-Geheimdienstes. Das trifft besonders auf solche nach außen hin pseudolinks agierenden Gruppen wie die „Roten Brigaden“, die „Nucleo Armati Proletari“ („NAP“), „Prima Linea“ („Erste Reihe“) und ähnliche Terrorvereinigungen zu.

Diese Gruppierungen setzen sich zumeist aus großbürgerlichen Elementen, sozial und moralisch „kaputten Typen“ des Kleinbürgertums sowie aus demoralisierten und entwurzelten Kräften des Lumpenproletariats zusammen. Getrieben vom Abenteuerlust und den pseudolinken Phrasen der Terroristengruppen Glauben schenkend, schlossen sich diesen kriminellen Banden aber auch eine Anzahl von jungen Menschen aus den mannigfaltigen linksradikalen Organisationen Italiens an. Enge Verbindungen halten diese Terroristenvereinigungen auch zu italienischen Mafia und Unterwelt. Das offenbarte eindeutig die von den „Roten Brigaden“ im Zusammenhang mit der Entführung von Moro veröffentlichte Liste jener Inhaftierten, die man freipressen wollte. Darin waren neben dem 1976 verhafteten Renato Curcio u. a. aufgeführt: G. Panizari, ein Juwelenräuber, der sich im Gefängnis der „NAP“ angeschlossen hatte; S. Notarnicola, Mitglied der berühmten Mailänder Cavallero-Gangsterbande; sowie drei weitere Banditen, die 1974 wegen Mor-

den und sind bestrebt, die vom italienischen Volk errungenen demokratischen Rechte und Freiheiten gewalttätig zu liquidieren. Es ist deshalb völlig berechtigt, die „Roten Brigaden“, die „NAP“, „Prima Linea“ und ähnliche Gruppen ihrem Wesen nach als profaschistische Terrorbanden zu bezeichnen. Unterschiede bestehen lediglich darin, daß erstens die „Roten Brigaden“ und gleichartige Gruppierungen ihre Eskalation des Terrorismus auch weiterhin mit pseudolinken Phrasen und Schlagworten aus dem Maoismus zu bemänteln versuchen und daß es zweitens diesen Gruppen auf Grund ihrer pseudolinken Phrasologie immer noch gelingt, aus dem Bereich des Linksradikalismus neue Kräfte und Sympathisanten zu gewinnen.

Einen fast gleichartigen Charakter wie die „Roten Brigaden“ haben auch türkische Terrororganisationen und die spanische Terroristenvereinigung „GRAPO“, die in den letzten Jahren aus der Pro-Pekinger „PCE/r“ entstand.

Die terroristische „RAF“ in der BRD

1977 erreichte in der BRD mit der Ermordung des Generalbundesanwalts Buback, des Bankiers Ponto, des Unternehmerverbandspräsidenten H. M. Schleyer und ihrer Begleiter die terroristische Gewaltkriminalität einen bisherigen Höhepunkt. Die Verantwortung für diese brutalen Mordakte, hinter denen eine zielgerichtete Systematik erkennbar war, übernahm jeweils sofort die sogenannte „RAF“.

In ihrem terroristischen Vorgehen weist diese Gruppe viele Ähnlichkeiten mit den italienischen „Roten Brigaden“ auf. Wie bei den „Roten Brigaden“ wurden auch bei der „RAF“ seit Mitte der siebziger Jahre die brutalen Gewaltakte immer barbarischer. Gemeinsam ist ihnen auch, daß sie fast die gleiche Sozialstruktur aufweisen. Neben lumpenproletarischen Elementen, die, wie schon K. Marx und F. Engels vermerkten, „sich zu reaktionären Umtreiben erkaufen lassen“, sozial und politisch entwurzelten kleinbürgerlichen Kräften do-

scheiden sich in nichts von den Handlungen gedungener Mörder, von den Praktiken neofaschistischer und rassistischer Kräfte.“⁴ Mit anderen Worten mußte diese Einschätzung auch der einzige noch überlebende Gründer der sogenannten „RAF“, H. Mahler, bestätigen. In einem Fernsehinterview sagte er: Die heutige „RAF“ lasse sich von dem Prinzip leiten: „Es muß erstmal ganz schlimm werden, damit es besser wird. Das heißt, der Faschismus muß hervorgekitzelt werden...“ Auf Grund dieser Konzeption könne man die jetzigen „RAF“-Mitglieder „auch subjektiv nicht mehr als Linke ansprechen...“, sie sind eine Schachfigur und werden von ganz anderen Leuten gesetzt im politischen Kräftespiel...“⁵ Und an anderer Stelle äußerte Mahler: „Die Kapitalisten wissen, daß die Krise lange dauern wird, und deswegen bereiten sie das Terrain vor, indem sie sich der RAF bedienen.“⁶

Das hier von Mahler angedeutete Wirken von Hinterleuten des Terrorismus erklärt auch viele Mysteriositäten im Zusammenhang mit der „RAF“ in der BRD. So würde z. B. in den ersten offiziellen Mitteilungen der BRD über den terroristischen Anschlag auf die BRD-Botschaft am 24. April 1975 in Stockholm erst von sieben, später jedoch nur noch von sechs beteiligten Terroristen gesprochen. Frage: Wer war der siebte Terrorist? Nach westdeutschen Pressemeldungen galt das Zuchthaus Stuttgart-Stammheim als das sicherste der BRD. Trotzdem fand man nach dem bis heute nicht gänzlich geklärten Tod der „RAF“-Gründer A. Baader, G. Ensslin und J. C. Raspe fast ein ganzes Waffenarsenal in ihren Zellen. Frage: Wer brachte wann diese Waffen ins Gefängnis? Kurz nach der Entführung von H. M. Schleyer erhielt die Polizei eine sichere Information über das erste Versteck von Schleyer in Erfstadt bei Köln. Diese Mitteilung verschwand auf nebulöse Art und Weise im System der Fahndungsorgane. Im August 1978 führten mehrere wegen des Mordes an Schleyer steckbrieflich gesuchte Terroristen Hubschrauberflüge über dem Rhein-Main-Gebiet durch. Im Auftrag des damaligen Leiters

der Abteilung Terrorismus im Bundeskriminalamt (BKA), G. Boeden, durften BKA-Beamte diese Terroristen nur beobachten, jedoch nicht verhaften. Angesichts solcher sehr merkwürdigen Umstände ruft es kaum Verwunderung hervor, daß es in der BRD wie in Italien bislang nicht gelungen ist, die Kerngruppen der „RAF“ und der „Roten Brigaden“ hinter Schloß und Riegel zu bringen. Die meisten im Zusammenhang mit den Morden an Buback, Ponto und Schleyer inhaftierten „RAF“-Terroristen wurden entweder im Ausland verhaftet oder auf Grund von Hinweisen der Öffentlichkeit durch örtliche Polizeibehörden ergriffen – kaum jedoch infolge der mit allen technischen Raffinessen ausgerüsteten zentralen BRD-Fahndungsinstanzen.

Eine Antwort auf in dieser Beziehung auftretende Fragen erhält man nicht mit tiefenpsychologischen Deutungen über die Handlungsmotive der Terroristen, sondern nur, wenn man den Terrorismus in die weltweiten Klassenaussetzungen, in die fortschrittsfeindlichen Aktionen der reaktionärsten Kräfte des Monopolkapitals einordnet.

In politisch brisanten Situationen besonders aktiv

Die Entwicklung und der Charakter des heutigen Terrorismus in einigen imperialistischen Ländern sind zum großen Teil ein Ergebnis der wachsenden moralischen Verrohung und Kriminalität, eine Folge der sozialen, politischen und ideologischen Krisen und Zersetzungserscheinungen der gegenwärtigen Stufe des Imperialismus. Dieser Nährboden für mannigfaltige irrationelle Entwicklungen – darunter auch des Anarcho-Terrorismus – reicht aber für sich genommen noch nicht aus, um die Dimension des derzeitigen Terrorismus zu erklären. Den Schlüssel für eine plausible Antwort findet man nur, wenn die Dialektik von Imperialismus und Terrorismus näher untersucht wird.

In der Geschichte des Kapitalismus waren für die Bourgeoisie schon immer Gewalt und Terror zentrale Elemente ihrer Profit- und Machtsicherung. Wie Karl Marx nachwies, kam „das Kapital von Kopf bis Zeh, aus allen Poren, blut- und schmutztriefend“ zur Welt, und für eine entsprechend hohe Profitrate „existiert kein Verbrechen, das es nicht riskiert, selbst auf die Gefahr des Galgens“. Angesichts des veränderten Kräfteverhältnisses in der Welt sind heute die extremsten Kreise des Monopolkapitals noch viel mehr als früher im Kampf gegen den realen Sozialismus und die Kräfte des gesellschaftlichen Fortschritts bereit, alle nur möglichen Mittel zur Wahrung ihrer Maximalprofite und der politischen Macht des Imperialismus einzusetzen.

Unzählbar sind die Toten, die dem Terrorismus der Monopolbourgeoisie in unserer Epoche zum Opfer fielen. Hier sei nur an die heimtückischen Morde an Karl Liebknecht und Rosa Luxemburg, an die vielen Ermordeten in der Zeit der faschistischen Barbarei erinnert. Aber auch gegenüber realistischer denkenden Angehörigen der eigenen Klasse scheuten diese reaktionären Kräfte nicht vor Mord zurück.

Das zeigen die Ermordung des ehemaligen Generaldirektors des AEG-Konzerns und

schaden, als es lupenreine Faschisten je hätten tun können“

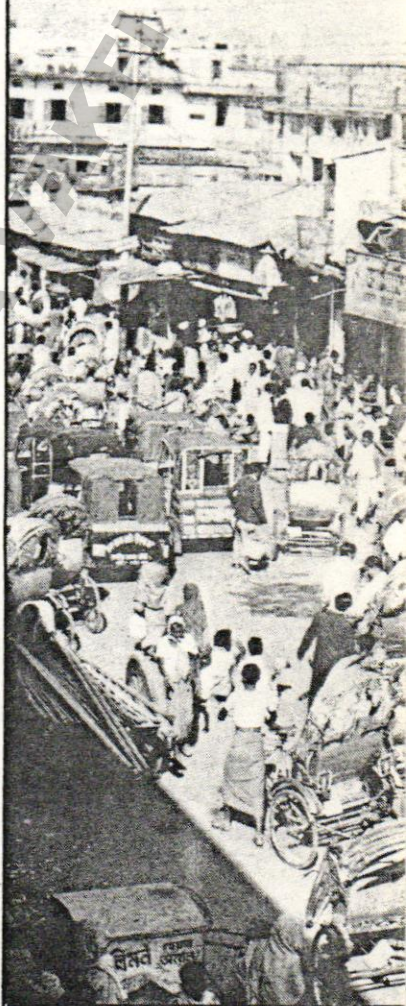
Doppelte Moral der Bourgeoisie

Ein zentraler Aspekt der Terrorismusstrategie des Imperialismus besteht aber auch darin, daß einflußreiche Kräfte des Monopolkapitals daran interessiert sind, den Terrorismus in die sozialistischen Staaten zu exportieren. Aus diesem Grunde begünstigen sie z. B. in der BRD solche Terroristen wie die Nachfolger der berüchtigten faschistischen kroatischen Ustaschabewegung und verweigern mit juristischen Finessen die Auslieferung der nachweislich an Eisenbahn- und Flugzeugattentaten, an Morden und anderen Terroranschlägen beteiligten Verbrecher an Jugoslawien oder des terroristischen Doppelmörders Weinhold an die DDR. Ganz offen zeigt sich die Privilegierung von Terroristen auch in jenen Fällen, wo kriminelle Elemente Flugzeuge aus sozialistischen Ländern entführten. Entgegen den sonst üblichen Verdammungsworten des Terrorismus in den imperialistischen Massenmedien werden diese terroristischen Banditen als „Freiheitskämpfer“ gefeiert, denn – so die Doppelmoral der großbürgerlichen „Frankfurter Allgemeinen Zeitung“ (BRD) am 7. Februar 1978 – „mit Terrorismus haben Flugzeugentführungen aus sozialistischen Ländern in ‚kapitalistische‘ nichts zu tun ...“

Ungewöhnlich großzügig erweisen sich die BRD-Justizorgane auch gegenüber den alten und neuen faschistischen Terroristen. Dies demonstrierten erst jüngst die Freisprüche für faschistische Massenmörder im Düsseldorfer Majdanek-Prozeß oder die Tatsache, daß in den letzten vier Jahren von insgesamt etwa 750 eingeleiteten Ermittlungs- und Strafverfahren gegen neofaschistische Akteure weniger als 8 Prozent mit einer Verurteilung, zumeist nur zu einer geringen Geldstrafe, endeten.

All dies zeigt, daß heute der Terrorismus von einflußreichen Kräften des Monopolkapitals bewußt als Instrument des politischen Klassenkampfes genutzt wird. Allerdings sind die Positionen der Monopolbourgeoisie und ihrer Politiker zum Terrorismus nicht einheitlicher Natur. Die Kreise, die sich mehr auf die Realisierung der Diktatur des Monopolkapitals in Gestalt der gegenwärtig bürgerlich-parlamentarischen Form orientieren, sind zwar für die Nutzung des Terrorismus im Sinne des Antikommunismus und zur Perfektionierung des staatsmonopolistischen Herrschaftssystems, zugleich aber auch für die Abwehr terroristischer Anschläge auf den bürgerlichen Staat und die Verhaftung der Terroristen. Das kann man jedoch nicht von jenen Kräften sagen, die einen reaktionären, antidemokratischen und autoritären Ausweg aus den gegenwärtigen Krisen des Kapitalismus anstreben. Sie wollen einen „starken Staat“ durch den Abbau der sozialen Errungenschaften der Werktätigen und der bürgerlich-demokratischen Rechte. Mit der Begünstigung und Förderung des Terrorismus beabsichtigen sie, die gegenwärtige Form der Machtausübung in den imperialistischen Staaten zu diskreditieren und bei den Massen ein Bedürfnis nach mehr Sicherheit auszulösen, das von diesen reaktionären Kreisen mit einem Aus-

BANGLA

Bangladesh ist einer der dichtbevölkersten Staaten der Erde. Jährlich vergrößert sich seine Einwohnerzahl um 2 Millionen Menschen. 90 Prozent der Bevölkerung leben von den Einkünften aus der Landwirtschaft, die die Grundlage der Wirtschaft des Landes bildet.

Bangladesh befindet sich in einer komplizierten, widersprüchlichen innenpolitischen Situation. Seit Anfang April d. J. besitzt es wieder ein aus Wahlen hervorgegangenes Parlament. Das seit Mitte August 1975 verhängte Kriegsrecht wurde aufgehoben. In diesem Zusammenhang hat die Kommunistische Partei nach einer schwierigen Phase die legale Arbeit wiederaufgenommen.

Durch die Wahlen festigte sich die Stellung von Präsident Ziaur Rahman und der von ihm geführten Nationalistischen Partei Bangladeshs (BNP). Der Präsident bezeichnete die BNP als den „Garanten für Stabilität, Frieden, wirtschaftlichen Fortschritt und Demokratie“. Er versicherte, seine Politik auch weiterhin „auf die Prinzipien des Nationalismus und des Islam“ zu gründen. Um der prekären ökonomischen Situation – trotz einiger guter Ernten

Die Entwicklung und der Charakter des heutigen Terrorismus in einigen imperialistischen Ländern sind zum großen Teil ein Ergebnis der wachsenden moralischen Verrohung und Kriminalität, eine Folge der sozialen, politischen und ideologischen Krisen und Zersetzungerscheinungen der gegenwärtigen Stufe des Imperialismus. Dieser Nährboden für mannigfaltige irrationelle Entwicklungen – darunter auch des Anarcho-Terrorismus – reicht aber für sich genommen noch nicht aus, um die Dimension des derzeitigen Terrorismus zu erklären. Den Schlüssel für eine plausible Antwort findet man nur, wenn die Dialektik von Imperialismus und Terrorismus näher untersucht wird.

In der Geschichte des Kapitalismus waren für die Bourgeoisie schon immer Gewalt und Terror zentrale Elemente ihrer Profit- und Machtsicherung. Wie Karl Marx nachwies, kam „das Kapital von Kopf bis Zeh, aus allen Poren, blut- und schmutztriefend“ zur Welt, und für eine entsprechend hohe Profitrate „existiert kein Verbrechen, das es nicht riskiert, selbst auf die Gefahr des Galgens“. ⁷ Angesichts des veränderten Kräfteverhältnisses in der Welt sind heute die extremsten Kreise des Monopolkapitals noch viel mehr als früher im Kampf gegen den realen Sozialismus und die Kräfte des gesellschaftlichen Fortschritts bereit, alle nur möglichen Mittel zur Wahrung ihrer Maximalprofite und der politischen Macht des Imperialismus einzusetzen.

Unzählbar sind die Toten, die dem Terrorismus der Monopolbourgeoisie in unserer Epoche zum Opfer fielen. Hier sei nur an die heimtückischen Morde an Karl Liebknecht und Rosa Luxemburg, an die vielen Ermordeten in der Zeit der faschistischen Barbarei erinnert. Aber auch gegenüber realistischer denkenden Angehörigen der eigenen Klasse scheuten diese reaktionären Kräfte nicht vor Mord zurück.

Das zeigen die Ermordung des ehemaligen Generaldirektors des AEG-Konzerns und späteren Außenministers der Weimarer Republik, W. Rathenau, oder das Mordkomplott gegen den USA-Präsidenten J. F. Kennedy. Auch Schleyer, der bei Tarif- und Streikämpfen der Arbeiterklasse in der BRD brutal mit Aussperrungsterror vorgegangen war, galt nach Aussagen der „Süddeutschen Zeitung“ (BRD) vom 21. Oktober 1977 „manchem in der Metallindustrie als zu nachgiebig“.

Typisch für die Aktionen des heutigen Terrorismus ist, daß sie zumeist in politisch brisanten Situationen, in Zeiten gesteigerter politischer Aktivitäten der Volksmassen und vor politisch wichtigen Wahlen stattfinden. In Italien, der BRD, in Spanien und Portugal, in der Türkei und anderen kapitalistischen Ländern waren und sind dabei eindeutig die Absichten erkennbar, eine Linksentwicklung der werktätigen Massen zu verhindern, den Antikommunismus anzuhetzen und den extremsten Kräften der Reaktion den Weg zu bahnen. Über diese Wirkungsrichtung des Terrorismus schrieb am 8. Mai 1978 die in der BRD erscheinende „Frankfurter Rundschau“, „daß die Terroristen den Linksparteien weitaus mehr

Zeitung“ (BRD) am 7. Februar 1978 – „mit Terrorismus haben Flugzeugentführungen aus sozialistischen Ländern in ‚kapitalistische‘ nichts zu tun ...“

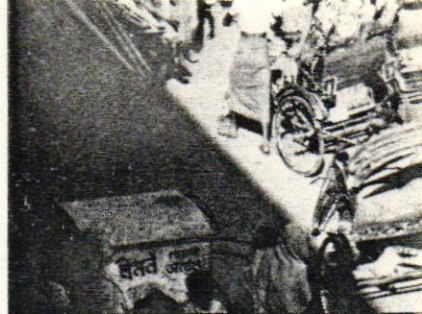
Ungewöhnlich großzügig erweisen sich die BRD-Justizorgane auch gegenüber den alten und neuen faschistischen Terroristen. Dies demonstrierten erst jüngst die Freisprüche für faschistische Massenmörder im Düsseldorfer Majdanek-Prozeß oder die Tatsache, daß in den letzten vier Jahren von insgesamt etwa 750 eingeleiteten Ermittlungs- und Strafverfahren gegen neofaschistische Akteure weniger als 8 Prozent mit einer Verurteilung, zumeist nur zu einer geringen Geldstrafe, endeten.

All dies zeigt, daß heute der Terrorismus von einflußreichen Kräften des Monopolkapitals bewußt als Instrument des politischen Klassenkampfes genutzt wird. Allerdings sind die Positionen der Monopolbourgeoisie und ihrer Politiker zum Terrorismus nicht einheitlicher Natur. Die Kreise, die sich mehr auf die Realisierung der Diktatur des Monopolkapitals in Gestalt der gegenwärtig bürgerlich-parlamentarischen Form orientieren, sind zwar für die Nutzung des Terrorismus im Sinne des Antikommunismus und zur Perfektionierung des staatsmonopolistischen Herrschaftssystems, zugleich aber auch für die Abwehr terroristischer Anschläge auf den bürgerlichen Staat und die Verhaftung der Terroristen. Das kann man jedoch nicht von jenen Kräften sagen, die einen reaktionären, antidemokratischen und autoritären Ausweg aus den gegenwärtigen Krisen des Kapitalismus anstreben. Sie wollen einen „starken Staat“ durch den Abbau der sozialen Errungenschaften der Werktätigen und der bürgerlich-demokratischen Rechte. Mit der Begünstigung und Förderung des Terrorismus beabsichtigen sie, die gegenwärtige Form der Machtausübung in den imperialistischen Staaten zu diskreditieren und bei den Massen ein Bedürfnis nach mehr Sicherheit auszulösen, das von diesen reaktionären Kreisen mit einem Ausbau des staatlichen Repressivapparates nach innen und der forcierten Aufrüstung nach außen gleichgesetzt wird. Hier beantwortet sich auch die Frage nach den Hintermännern des Terrorismus.

Im Dienste der „Strategie der Spannung“

Es sind die reaktionärsten Kreise des internationalen Monopolkapitals und des Militarismus, die danach streben, den internationalen Entspannungsprozeß rückgängig zu machen und die eine Rückkehr zum kalten Krieg erreichen wollen. Nicht von ungefähr setzte die Eskalation des Terrorismus in den europäischen kapitalistischen Staaten etwa zur gleichen Zeit ein, da in Helsinki die Konferenz für Sicherheit und Zusammenarbeit konstruktive Beschlüsse zur Festigung des Friedens in Europa beschloß. Angesichts des starken Wunsches der Volksmassen in allen Ländern zur Stabilisierung des Weltfriedens fiel es den reaktionären Kräften des Imperialismus schwerer, ihre Pläne offen zu verkünden.

(Fortsetzung auf Seite 10)

Bangladesh ist einer der dichtbevölkersten Staaten der Erde. Jährlich vergrößert sich seine Einwohnerzahl um 2 Millionen Menschen. 90 Prozent der Bevölkerung leben von den Einkünften aus der Landwirtschaft, die die Grundlage der Wirtschaft des Landes bildet. Bangladesh befindet sich in einer komplizierten, widersprüchlichen innenpolitischen Situation. Seit Anfang April d. J. besitzt es wieder ein aus Wahlen hervorgegangenes Parlament. Das seit Mitte August 1975 verhängte Kriegsrecht wurde aufgehoben. In diesem Zusammenhang hat die Kommunistische Partei nach einer schwierigen Phase die legale Arbeit wiederaufgenommen.

Durch die Wahlen festigte sich die Stellung von Präsident Ziaur Rahman und der von ihm geführten Nationalistischen Partei Bangladeshs (BNP). Der Präsident bezeichnete die BNP als den „Garanten für Stabilität, Frieden, wirtschaftlichen Fortschritt und Demokratie“. Er versicherte, seine Politik auch weiterhin „auf die Prinzipien des Nationalismus und des Islam“ zu gründen. Um der prekären ökonomischen Situation – trotz einiger guter Ernten der vergangenen zwei Jahre – und der hohen Auslandsverschuldung von über 4 Mrd. US-Dollar zu begegnen, proklamierte Z. Rahman eine „Politik der Produktion“, d. h. die entschiedene Erhöhung der heimischen Wirtschaftsleistung.

1
Blick in eine der Straßen nahe des Flußhafens von Dacca

2
Kinder – so dieser Schuhputzer – sind mitunter die einzigen Ernährer ihrer Familien. Fotos: ZB

3
Bangladesh ist bemüht, die nationale Unabhängigkeit zu festigen und die Volkswirtschaft, besonders die Industrie, zu entwickeln, aus der bisher nur etwa 8 Prozent des Bruttosozialprodukts stammen. Betriebe wie diese moderne Telefonfabrik sind noch selten.

Größtes UTC-Vorhaben des Landes

Es liegt in der Dialektik der Entwicklung, daß die Söhne der Brigadiere von damals heute daran gehen, die Pumpstationen des Carasu-Systems abzureißen, um einem noch gewaltigeren Großbau des Sozialismus Platz zu schaffen. Auf mehr als 25 km Länge wird der Donau-Schwarzmeer-Kanal, der gegenwärtig zwischen Cernavoda und Agigea südlich von Constanta gebaut wird, dem Lauf des alten Hauptkanals des Bewässerungssystems folgen, der auf eine Sohlenbreite von 70 Metern und einen Wasserstand von sieben bis acht Metern ausgebaut wird. Auf diesem Teil des Kanalbaus kann man häufig leistungsfähige Maschinen aus der DDR im Einsatz sehen – Zugschaufelbagger aus Nordhausen und Zeitz, die sich für diese Erweiterungsarbeiten vorzüglich eignen.

Seit dem schweren Erdbeben, das die rumänische Hauptstadt vor zwei Jahren erschütterte, sind viele neue Wohnhäuser errichtet worden. Bauarbeiter aus allen Teilen des Landes, wie diese Arbeiter aus Zalau, unterstützen die Bukarester Wohnungsbauer.

Foto: ZB

terschiedlichsten Zusammensetzung. Wie schon vor 20 Jahren übernahm auch hier die Jugend den schwierigsten Teil der Aufgabe. Der Bau des Donau-Schwarzmeer-Kanals ist heute das größte Jugendobjekt, das der Kommunistische Jugendverband Rumäniens in seiner Regie hat. Genauer gesagt handelt es sich vorerst um 10 km Kanaltrasse, doch diese Kilometer haben es in sich. Im Abschnitt zwischen den Trassenkilometern 45 und 55 waren die höchsten Erhebungen abzutragen. Die Kuppen der Dobrudschahügel, die

Kollegen, die mit mehreren hundert Lastkippern, darunter einigen „schweren Brummern“ vom Typ „Belas“, den roten, weißen oder braunen Mergelboden der Dobrudscha abfahren. Von den annähernd 15 000 Arbeitern, die beim Kanalbau beschäftigt sind, arbeiten mehr als 3000 im UTC-Objekt. 1500 von ihnen sind Schüler und Studenten aus mehreren Bezirken des Landes, die für drei Monate beim Kanalbau eingesetzt sind und eine Fachausbildung als Techniker, Mechaniker, Schlosser oder Baumonteure erhalten. 200 von ihnen arbei-

ten. Der Bau des Donau-Schwarzmeer-Kanals ist heute das größte Jugendobjekt, das der Kommunistische Jugendverband Rumäniens in seiner Regie hat.

Man rechnet damit, den Bau bis 1982/83 abschließen zu können. Dazu zählen auch die beiden mehr als 300 m langen Schleusen mit jeweils zwei 25 m breiten Kammern, deren Fundamente bei Cernavoda und Agigea bereits emporwachsen. Weiter gehören dazu sechs Straßen- und Eisenbahnbrücken über den Kanal und der Ausbau der Häfen von Cernavoda, Medgidia und Basarabi. Mit einer Kapazität bis zu 5000 t/d werden Schiffe auf dem um 400 km kürzer gewordenen Weg zwischen Constanta und Cernavoda pro Jahr 100 Mill. t Lasten befördern, doch nicht zuletzt wird der Kanal auch zum weiteren Aufblühen der einst ausgedörrten Dobrudscha beitragen – mit seinem Wasser sollen 1 Mill. ha Land für die Landwirtschaft nutzbar gemacht werden.

Trojanisches Pferd des Imperialismus

(Fortsetzung von Seite 9)

Sie suchten deshalb nach neuen Wegen und Formen, um ihre alte Politik zu verwirklichen. Neben der Entfaltung einer demagogischen und verlogenen „Menschenrechts“-Kampagne gegen die sozialistischen Staaten sollte ihnen die Förderung eines nach außen hin pseudolinks auftretenden Terrorismus dazu dienen, den Staaten der sozialistischen Gemeinschaft und den Kommunisten zu unterstellen, sie würden in ihrem heutigen nationalen und internationalen Kampf terroristische Methoden anwenden. Damit sollte eine neue Welle des

Antikommunismus erzeugt und zugleich der Friedenswille der sozialistischen Staaten in Zweifel gestellt werden. Sehr aufschlußreich sind in dieser Beziehung die Äußerungen des ehemaligen Chefredakteurs des „Münchener Merkur“, F. Wördemann, der nicht ausschließt, „daß terroristische Gewalt als Werkzeug eines interessierten Dritten geplant und gesteuert eingesetzt wird. Die Möglichkeiten des verdeckten Kampfes (im NATO-Strategiedokument MC 13/3: Covered Actions) werden um eine entscheidende Variante erweitert.“⁸ Andere bürgerliche Autoren sprechen in einem solchen Zusammenhang vom Terrorismus bereits als einer Form des „Ersatzkrieges“, und sie betonen dabei: „Die individuelle Motivation der Terroristen spielt dann nur noch eine untergeordnete Rolle.“⁹

Faßt man die vielen Belege über den heutigen Terrorismus zusammen, dann lüftet sich

auch das Geheimnis, wo die von den bürgerlichen Massenmedien so oft gesuchte Zentrale des Terrorismus zu finden ist: im CIA und in den Geheimdiensten der NATO-Staaten. Hier sitzen die Kräfte, die im Auftrag und im Sinne der reaktionärsten Kreise des internationalen Monopolkapitals die „Strategie der Spannung“ planen und steuern und sich dabei im großen Umfang des Terrorismus bedienen. Sie handeln auf Geheiß jener Kreise, die sich nicht mit den Veränderungen im weltweiten Kräfteverhältnis und im internationalen Klima abfinden wollen und deren Ziel es ist, eine weitere Linkswendung der Volksmassen in den kapitalistischen Staaten zu verhindern. Damit bestätigen sich auch voll und ganz die Einschätzungen der kommunistischen Parteien, daß der heutige Terrorismus ein Instrument im Kampf gegen den gesellschaftlichen Fortschritt verkörpert und die

Terroristen willfährige Werkzeuge und Spießgesellen der Reaktion sind.

¹ zitiert in „Neue Zeit“, Moskau 1978, Nr. 43, S. 30

² „Volksstimme“, Wien, 7. 4. 1978, S. 11

³ K. Marx/F. Engels: Manifest der Kommunistischen Partei, in: MEW, Bd. 4, Dietz Verlag Berlin 1969, S. 472

⁴ „UZ“, Düsseldorf, 18. 10. 1977, S. 1

⁵ „Frankfurter Rundschau“, Frankfurt/M., 22. 3. 1978, S. 15

⁶ „konkret“, Hamburg 1978, H. 1, S. 24

⁷ K. Marx: Das Kapital, Erster Band, in: MEW, Bd. 23, Dietz Verlag Berlin 1969, S. 788

⁸ F. Wördemann in M. Funke: Terrorismus, Düsseldorf 1977, S. 140/141

⁹ K. M. Kreis in M. Funke: Terrorismus, a. a. O., S. 170

Notlar:

"giderik olgunlaşan bunalımın ve devimsi durumun gün güne daha çok zayıflatıldığı bir halke." (S.7)

(Opportunistler) ... "Devimsi durumun varlığını yadsımaya kalkıyor, üstelik Leninileri 'devim hayaliliği' ile suçluyorlar." (S.9)

"Yurdumuzda giderik olgunlaşan devimsi durum. giderik olan foris tehlikesi. Bu tehlikeyle devimsi durumun birbirinden ayrılmazlığı." (S.11)

"Bağımlılık sorun. Yer. yabanc. tehlikesi. tehlikeye karşı halkın en geniş cephesini seçilerek ülkeyi devime götüme yollar..." (S.11)

→ Devimsi Herkes } bu konuda üç yanlış
→ Zayıf Halke } görüş var:

1. Devimsi Herkes Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleri

2. (Üstün kapak birinde) gelişmiş kapitalist ülkeler

3. Bugün artık devimsi herkes yaktır.

S. 19 Yeni sömürgecilik ile ilgili açıklamalar yanlış değil ancak yanlış da değil.

!!
"1978'de tarımda işleyen traktör sayı 400 000'in üstündedir. Doğu ve güneydoğu Anadolu'da kalıntı-
lar yer yer sürüyor ama tarımda da kapitalist
üretim ilişkileri kesin olarak egemendir." (S.30)

Burada "küçük meta üretimi" ile "kapitalist üretim"
karşıtılmış! Eğer doğru ise, köylüye toprak
dağıtmak işi olurdu!

"Ne var ki, ülkede yeterli sermaye birikiminin
yokluğu ve 1929 bunalımının etkileri, bugünkü
devletini ekonomize doğrudan kahlama, yani
'devletçilik' (etatizm) siyaseti izlemek zorunda
bıraktı." (S.31)

* !
"1970'lee geldiğimizde artık devletin rolü
nitelik olarak farklıdır." Devamında
ilginç! (S.31)

~~"Tehelllele devletin tek bir mekanizmada"~~

* ?
"Tehelllele devletin tek bir mekanizmada
büyümlerine paralel olarak planlanma
rolü ve önemi giderek artıyor. Devlet kurum-
ları için bağlayan, özel sektör için 'yol gösterici'
olan beş yıllık planlar, devleti finans oligarşi-
sinin fikirlerine, stratejisine bağlamada can
alan rol oynuyor." (S.32)

Devletin, beş yıllık planların değerlendirişini tek yönü! Planlara konusundaki konum kesiminin rolü konusundaki etkilerinin nasıl açıklanarak?

Devletin rolü Türkiye'de ötede benî diğer, klasik kapitalist ülkere kıyasla farklıdır. Türkiye bu alanda tek öncel değil. Yeni, nitel bir değışiklik neye dayandırıyor, belli değil. S. 31-32 de sayılanlar ötede benî var.

Bu sorunun incelenmesi gerek!

Şöyle soralım: Türkiye'de devlet mekanizması sistemdeki rolü ya da öncelikle tekeli kapitalistlerin çıkarlarının tekeli olmayan kapitalistlere dayatmış için kullanılıyor mu? Kanımca henüz bu noktaya gelinmedi. Günümüzün tüm burjuvaziye "tekel" deyip için itinden çıkıyor!

Yani tekelin çıkarı ne, ~~gerek olan~~ burjuvazinin diğer kesimlerinin çıkarı ne, belli değil!

"Herşey finans-kapitale submaltodur.
(Sosyal demokrasinin getirdiği bir yolluk
plan bile!) " (S.36)

→ S.36, Dipnot (8) kayırdta incele!

"Türkiye'de de, Batı'da olduğu gibi, teheller
ve finans-kapital oluşmuş ve devletle bütün-
leşmiş, onun ele geçirmiştir. Ama bu oluşum,
genel ekonomik farklılık nedeniyle, Batı'daki
sonuçları doğurmuyor, doğurmaz." (38.s)

!!!! *

"... mülkiyetin tabanını genişletmek hafifletmiştir!"
(S.38)

"Türkiye 1968'lerden bu yana, zaman zaman
ilerleyen, gerileyen ama giderek yükselen,
olgunlaşan bir süreç içinde devrimci durum
yaşar." (S.38)

bunların ≠ devrimci durum

Orta Doğu ve Arap ülkelerinde mitchilik
yasa insaat fimekarm "semaye ikran" na
önem veriyor. (S.39) Tartışmal bir örnek!

Dikkat S.41-42: deki "Tarihçenin örnekteki
iki yolla kavşak" fikri doğru.

"Ancak, iyi sınıf hareketinin vardığı
öznamı, bunun anlamını gösterilmek-
tir. Bu konuda deyimini; çeşitlerde önemli
bazı yanlışlar yapılmaktadır." (80.S.)

Serdikül hareketin gelişmesinde bahrederke
Disk'i tinnüyle olene bir tırtekmis, gibi
ele alıyor. (S.81)

Yönüköğ, tekel den burjuvaziⁿⁱ kendisinin
 geniş kütlesi diye adlandırdığı "Hindistan, Pakistan,
 Türkiye, İran, Yunanistan, ... Portekiz..." gibi ülkelerde
 artık ileri, devimsi bir güç olmaktan çıkmıştır
 diyor. Bu tezini uzunca bir bölümde anlatıktan sonra
 şöyle öteleyor: "Bu ülkelerde bir yandan ekonomik
 olgular, öte yandan çoklu toplumsal ve siyasal olgular,
 onun uluslararası olgular tekel den burjuvazi ileri,
 devimsi bir güç olmaktan çıkmıştır. Burjuvazinin
 bu kesimi giderek hem toplumsal, hem siyasal
 anlamda ötekliğini yitirmelidir (eğer kaldıysa)
 yitirmelidir." (İşçileri, 6.12.79, S. 12)

Bir bu tezin eleştirisi gerekende örne Y.'nın ~~te~~
 el-çabukluğu-maifet okuyuşuna yuttural istediği
 bir hakiketsizlik iddet edelim. "... tekel den burjuvazi
 ileri, devimsi bir güç" diyor ve ileri ve
 devimsi kavramların birlikte kullanış ~~ve~~ sanki
 bu iki öteklik mutlaka birlikte olursun, devimsi
 olmaktan ileri olamazsın, fikrinin asılama ihtiyacı.

Oysa bildiği gibi ileri kavram daha geniş ~~ve~~ kapsamlıdır:
 her ileri devimsi değildir, fakat her devimsi ileridir.
 Y. burada, ~~tekel den~~ ulusal burjuvazinin ~~belli~~ süre

konum ülkelerde ileri olabileceğini örne örnekleri altında ulusal burjuvazi
 devimsi sayıklara fikrinin asılama ihtiyacı. Bu,
 Y.'nin silik silik burjuvaziye tahritatlarından biridir.

YENİ DÖNEM, YENİ OLANAKLAR

27 Mart sabahından bu yana birçok bakımdan yeni bir dönemdeyiz. Bu yeni dönemi halk başlattı. Halk 26 Mart yerel seçimlerinde ANAP'ı, biz de dahil hiç kimse- nin beklemediği kadar büyük bir yenilgiye uğratarak yeni bir politik duruma yol açtı.

Oluşan yeni durumun başlıca özellikleri nedir?

En önemli özellik halkın yüksek sesle konuşmaya başlamasıdır. Seçim sonuçları halka durumun değişebileceğini, bu değişimde kendisinin de bir rol oynayabileceğini gösterdi. Halkın kendine güveni ve cesareti arttı. İşçi direnişlerinin seçim sonrasında hızla yaygınlaşmasında ve istikrarlı bir nitelik kazanmasında bunun payı büyüktür.

Şimdi işçi ve sendika hareketinin yanı sıra gençlik ve aydın hareketinde, öteki demokratik yığın hareketlerinde, Kürt ulusal hareketlerinde bir yükseliş gündeme gelebilir. Halk, önümüzdeki dönemde demokratik istemleri için daha aktif bir politik mücadele içinde olacaktır.

ANAP'ın 1992'ye kadar iktidarda kalması olanaksızlaşmıştır. Ergeç erken seçim gündeme gelecektir. Seçim ortamına girilmesi ülkede politik aktifliği daha da hızlandırıcı bir rol oynayacaktır. 26 Mart'da ANAP'ı zirveden indirme gücüne sahip olduğunu görmüş olan halkın, kalıcı politik değişiklikler için daha kararlı bir tutum almaya yönelmesini beklemek yanıltıcı olmayacaktır.

Oyların partiler arasındaki dağılımı, hiç bir partinin tek başına istikrarlı bir hükümeti taşıyacak durumda olmadığını bir kere daha gösterdi. Ama aynı dağılım, çok çeşitli hükümet seçeneklerinin söz konusu olabileceğini de ortaya çıkardı. Partiler şimdi halkın ve kamuoyunun etkisine eskiye oranla daha açıktır.

Bütün bunları dikkate alarak diyebiliriz ki, 12 Eylül yapılarının krizi derinleşmiş, demokratik bir gelişmenin olanakları artmıştır. Şimdi yalnızca bir hükümet değişikliği için değil, rejimde bir değişiklik için mücadele öne çıkarılmalıdır. Eğer iyi hazırlana bilinirse, erken seçimlerden rejimin değişmesine, demokrasiyel geçilmesine yol açabilecek bir sonuç alınabilir.

Dün, 26 Mart seçimlerine kadar adım adım demokratik hedefleri yaşama geçirecek, hükümeti kısmi ödönlere zorlayacak ve güç biriktirmeye hizmet edecek bir politika zorunluydu. Yeni dönemde ise, demokratik rejim sorununu bir bütün olarak toplumun gündemine getirecek, demokrasi için her alanda atağa geçilmesini sağlayacak bir politika gereklidir.

Erken seçimlerden politik güçler oranında demokrasiden yana önemli bir değişiklik getirecek bir sonuç elde edebilmek, bu seçimlere nasıl gidileceğine bağlıdır.

Gerek ANAP, gerekse SHP ve DYP, kendileri açısından en elverişli zamanda erken seçime gitmek istiyorlar. Burada demokrasinin gelişebilmesi açısından kritik olan, cumhurbaşkanlığı seçimleri konusudur. Cumhurbaşkanının demokratik bir seçim yasasına göre oluşmuş yeni bir parlamento tarafından seçilmesi zorunludur. O nedenle erken seçimlerin en geç Eylül ayında yapılması, bütün demokrasi güçlerinin ortak istemi olmalıdır.

Erken seçim ortamının ana politik tartışma konusu rejim sorunu olabilecek mi? Yoksa ANAP gitsin, SHP ya da DYP gelsin gibi dar bir kapsam mı söz konusu olacak? Seçim öncesi genel politik aktivite partilere en çok hangi misyonu yükleyecek?

Özgül bir durum vardır. Parlamentodaki her üç parti de bugün bulundukları politik konumdan daha sağa ya da daha sola, daha doğrusu derece derece demokrasiye geçilmesini engelleyici, yavaşlatıcı yada hızlandırıcı, derinleştirici bir konuma geçebilecek durumdadır.

Bugünkü ortamı en iyi etkileyebilmek, ancak rejim sorununu en genel boyutlarıyla politik yaşamın ana konusu olarak gündeme getirmekle, herkesin bu konuda açık bir tutum almasını sağlamakla olanaklıdır.

Partilerden bağımsız demokratik hareketlerin artması ve etki kazanması, bu görevi yerine getirme olanaklarını artırmaktadır.

Demokrasinin tutarlı savunucuları olarak işçi ve sendika hareketi ile aydınlar konumlarını daha belirginleştirmişlerdir.

İşçi ve sendika hareketinin yanı sıra, kendi demokratik istemleri ile çok çeşitli kesimler geniş bir eylemlilik içine girebilme olanakları vardır. Yığınsal demokratik hareketler, ülkenin dört bir yanında, çok çeşitli meşru demokratik istemler öne sürerek yükselir, geniş bir birleşik yığınsal demokratik hareket ortaya çıkabilir. Halk yığınları bugünden demokratik rejimin anahatlarının belirlenmesine katılma olanakları genişlemiştir.

İşçi ve sendika hareketlerini, gençlik ve kadın hareketini, çevre koruma hareketini, yerel demokratik girişimleri, Kürt ulusal hareketini kendi istemlerini dile getirmede desteklemek, bu hareketlerdeki farklı politik akımların diyalog ve işbirliği için çaba göstermek gerekmektedir.

"Demokrasi Kurultayı", aydınlarımızın bütün toplum üzerinde kalıcı etkiler yaratacığı bir girişimdir. Bu, çevresine demokrasi ve hümanizm saçan, demokrasi anlayışının sınırlandırılmasına, çarpıtılmasına izin vermemeye, evrensel demokratik değerleri bizim ülkemizde gerçekleştirmeye kararlı Türkiye seçkinlerinin bir kü-

meleşmesi olarak kalıcılaşabilir.

Çeşitli halk hareketlerinin ve aydınların demokratik etkinliklerini desteklemede, demokratik bir seçim yasası, 141-142-163'ün kalkması, politik tutukluların serbest bırakılması, Kürt halkı üzerindeki baskıya son verilmesi ve yeni, demokratik bir anayasa talebinde birleşecek sol güçler politik yaşamdaki rollerini artırmalıdır.

Bütün bunlar, muhalefet partilerinin seçim programlarında demokratik istemleri, özellikle rejim sorununu daha çok dikkate almalarını, ANAP'ın 12 Eylülcülükle, militarizmle uzlaşmasının önlenmesini, seçimlerde partilerin alacağı oy oranlarından görece bağımsız olarak, yeni parlamentonun kaçınılmazlıkla demokratikleşme yönünde adımlar atmasını, demokratik bir rejim ve anayasa konusunda genel bir mutabakat sağlanmasını gündeme getirecektir. Belirleyici olan erken seçimlere nasıl bir ortamda gidileceği, halkın aktivitesinin artmasının, demokratik istemlerin yükselmesinin, demokratik işbirliklerinin ve kümeleşmelerin yaygınlaşmasının sağlanması olacaktır.

Bunun için şimdi tamamen dışa dönmek, bütün olanakları birleşik demokratik yığın-sal hareketin gelişmesi için seferber etmek, sol güçler arasında iyi işleyen bir ilişkiler ağını zaman yitirmeden kurmak gerekmektedir. Gelecekteki demokratik rejimin anahatları, halkın ve demokrasi güçlerinin, demokratik kurum ve kuruluşların bugünkü etkinlikleriyle belirlenmeli ve çeşitli eylem ve girişimlerin toplamı olarak erken seçimlere kadar ortak bir demokrasi projesi ortaya konulmalıdır.

Şimdi yerel seçimler sonrası içine girdiğimiz yeni dönemde demokrasi mücadelesinin güçlenmesi, gelişmelere müdahale olanaklarının artması, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü elde etmeyi de kolaylaştıracaktır. Demokratik bir rejim sorunu ile bunlar artık etle tırnak gibidir. Birbirinden ayrılamaz.

Şimdi düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne sahip olmayanların, bu özgürlükleri fiilen elde etmek için girişimlerde bulunmaları son derece yerinde olacaktır. İşçilerin meşru istemlerle, kamuoyunca benimsenen yöntemlerle toplantı, gösteri ve grev haklarını fiilen kullanmayı başarmaları güzel bir örnektir.

Bütün bu süreçte, ülkemiz Marksistlerinin kendi yasal komünist partilerini hazırlamak için harekete geçmeleri büyük önem taşımaktadır. "Geniş olsun, hepimizin olsun!" Bütün Marksistlerin parti konusundaki ilkesel yaklaşımı böyle olursa, yasalda gerçekten güçlü bir komünist partisi oluşturmak olanaklı olacaktır.

Demokratik bir rejimle, özgürlüğe, birliğe her zamankinden daha yakınız. Mücadele asıl şimdi başlıyor.

21.04. 89 12:27

Admiral's

YENİ DÖNEM, YENİ OLANAKLAR

27 Mart sabahından bu yana birçok bakımdan yeni bir dönemdeyiz. Bu yeni dönemi halk başlattı. Halk 26 Mart yerel seçimlerinde ANAP'ı, biz de dahil hiç kimsenin beklemediği kadar büyük bir yenilgiye uğratarak yeni bir politik duruma yol açtı.

Olusan yeni durumun başlıca özellikleri nedir?

En önemli özellik halkın yüksek sesle konuşmaya başlamasıdır. Seçim sonuçları halka durumun değişebileceğini, bu değişimde kendisinin de bir rol oynayabileceğini gösterdi. Halkın kendine güveni ve cesareti arttı. İşçi direnişlerinin seçimler sonrasında hızla yaygınlaşmasında ve istikrarlı bir nitelik kazanmasında bunun payı büyüktür.

Şimdi işçi ve sendika hareketinin yanısıra gençlik ve aydın hareketinde, öteki demokratik yığın hareketlerinde, Kürt ulusal hareketinde bir yükseliş gündeme gelebilir. Halk, ^{önümüzdeki dönemde} demokratik istemleri için daha aktif bir politik ^{mücadele içinde olacaktır.} ~~mücadele içinde olacaktır.~~

ANAP'ın 1992'ye kadar iktidarda kalması olanaksızlaşmıştır. Ergeç erken seçim gündeme gelecektir. Seçim ortamına girilmesi ül-
kede politik aktifliği daha da hızlandırıcı bir rol oynayacaktır.

Oyların partiler arasındaki dağılımı, hiç bir partinin tek başına istikrarlı bir hükümeti taşıyacak durumda olmadığını bir kere daha gösterdi. Aynı dağılım, çok çeşitli hükümet seçeneklerinin söz konusu olabileceğine de ortaya çıkardı. Partiler şimdi halkın ve kamuoyunun etkisine eskiye oranla daha açıktır.

Bütün bunları dikkate alarak diyebiliriz ki, 12 Eylül yapılarının krizi derinleşmiş, demokratik bir gelişmenin olanakları artmıştır. Şimdi yalnızca bir hükümet değişikliği için değil, rejimde bir değişiklik için mücadele öne ^{41 karlıdır.} ~~çıkartılmaktadır.~~ Eğer iyi hazırlanmış-

bilinirse, erken seçimlerden rejimin değişmesine, demokrasiye geçilmesine yol ~~ç~~abilecek bir sonuç alınabilir.

Dün, 26 Mart seçimlerine kadar adım adım demokratik hedefleri yaşama geçirecek, hükümeti kısmi ödünlerle zorlayacak ~~muhtemel~~ ve güç biriktirmeye hizmet edecek bir politika zorunluydu. Yeni dönemde ise, demokratik rejim sorununu bir bütün olarak toplumun gündemine getirecek, demokrasi için her alanda atığa geçilmesini sağlayacak bir politika gereklidir.

Erken seçimlerden politik güçler oranında demokrasiden yana önemli bir değişiklik getirecek bir sonuç elde edebilmek, ~~erken bu~~ seçimlere nasıl gidileceğine bağlıdır.

Gerek ANAP, gerekse SHP ve DYP, kendileri açısından en elverişli zamanda erken seçime gitmek istiyorlar. Burada demokrasinin gelişebilmesi açısından kritik olan, cumhurbaşkanlığı seçimleri konusudur. Cumhurbaşkanının demokratik bir seçim yardımıyla ~~göre~~ oluşmuş yeni bir parlamento tarafından seçilmesi zorunludur. O nedenle erken seçimlerin en geç Eylül ayında yapılması, bütün demokrasi güçlerinin ortak istemi olmalıdır. ~~konusu~~

Erken seçim ortamının ana politik tartışma ~~rejim sorunu~~ olabilecek mi? Yoksa ANAP gitsin, SHP ya da DYP gelsin gibi dar bir kapsam mı söz konusu olacak? Seçim öncesi genel politik aktivite partilere en çok hangi misyonu yükleyecek?

Özgül bir durum vardır. Parlametodaki her üç parti de bugün bulundukları politik konumdan daha sağa ya da daha sola, daha ~~derece derece~~ sağa demokrasiye geçilmesini engdleyici, yavaşlatıcı ya da hızlandırıcı, derinleştirici bir konuma geçebilecek durumdadır.

Bugünkü ortamı en iyi etkileyebilmek, ancak rejim sorununu en genel boyutlarıyla politik yaşamın ana konusu olarak gündeme getirmekle, herkesin bu konuda açık bir tutum almasını sağlamakla olanaklıdır.

Partilerden bağımsız demokratik ~~hareketlerin~~ ~~muhtemel~~ artması ve etki kazanması, bu görevi yerine getirme olanaklarını artırmak-

lerde partilerin alacağı oy oranlarından görece bağımsız olarak, yeni parlamentonun kaçınılmazlıkla demokratikleşme yönünde adımlar atmasını, demokratik bir rejim ve anayasa konusunda genel bir mutabakat sağlanmasını ^{gündeme getirecektir.} ~~muhtemel~~ belirleyici olan erken seçimlere nasıl bir ortamda gideceği, halkın aktivitesinin artmasının, demokratik istemlerin yükselmesinin, demokratik işbirliklerinin ve kümeleşmelerin yaygınlaşmasının sağlanması olacaktır.

Bunun için şimdi tamamen dışa dönmek, bütün olanakları birleşik demokratik yığınasal hareketin gelişmesi için seferber etmek, sol güçler arasında iyi işleyen bir ilişkiler ağını zaman yitirmeden kurmak gerekmektedir. Gelecekteki demokratik rejimin ana hatları, halkın ve demokrasi güçlerinin, demokratik kurum ve kuruluşların bugünkü etkinlikleriyle belirlenmeli ^{ve} çeşitli eylem ve girişimlerin toplamı olarak ^{in toplamı olarak} ortak bir demokrasi projesi ~~muhtemel~~ ortaya konulmalıdır.

Şimdi yerel seçimler sonrası içine girdiğimiz yeni dönemde demokrasi mücadelesinin güçlenmesi, gelişmelere müdahale olanaklarının artması, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü elde etmeyi de kolaylaştıracaktır. Demokratik bir rejim sorunu ile bunlar artık etle tırnak gibidir. Birbirinden ayrılamaz.

Şimdi düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne sahip olmayanların, bu özgürlükleri fiilen elde etmek için girişimlerde bulunmaları son derece yerinde olacaktır. İşçilerin meşru istemlerle, kamuoyunca benimsenen yöntemlerle toplantı, gösteri ve grev haklarını ^{fiilen kullanmayı başarmaları} güzel bir örnektir.

Bütün bu süreçte, ülkemiz marksistlerinin kendi yasal komünist partilerini hazırlamak için harekete geçmeleri büyük önem taşımaktadır. "Geniş olsun, hapimizin olsun!" Bütün marksistlerin parti konusundaki ilkesel yaklaşımı böyle olursa, yasalda gerçekten güçlü bir komünist partisi oluşturmak olanaklı olacaktır.

Demokratik bir rejime, özgürlüğe, birliğe her zamankinden daha yakınız. Mücadele asıl şimdi başlıyor.

ADIMLAR

Sn. MEHMET KARACA

(1)

YKP MK son plenumunda (29 Aralık 1988) ülkedeki iç politik gelişmelerle ilgili şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Ülkenin politik yaşamı hızlı gelişmeler dönemine girdi. Bunun en temel özelliği, derin hükümet bunalımının halkın ve ülkenin çıkarları aleyhine çok geniş politik, toplumsal ve ahlaki boyutlar almasıdır. Hükümete güven ve bağlılığa yönelik en ciddi yara peşisıra ortaya çıkan skandallar, bunalımın sabit nedenleri şunlardır: 1) Hükümetin temel konularda (büyük tekellere tanınan imtiyazların kaldırılması, halkın yararına ekonomik kalkınma, AET, NATO, üslen ve nispi temsil sisteminin onaylanması vb.) verdiği vaatleri açıkça terketmesi ve politikasının halk karşısı, tutucu, otoriter yönde değişmesi. 2) Hükümetin genelde uyguladığı ekonomik politika ve özellikle de kemerleri sıkma politikası sonucunda toplumsal sorunların keskinleşmesi ve ekonomik durumun sürekli kötüleşmesi. Emekçilerin yığın sal grev ve protesto eylemleri, gençliğin hakları için sürdürdüğü mücadele, bu politikanın halk karşısı karakterini açıkça ortaya koymaktadır. 3) Hükümetin antidemokratik biçim ve yöntemleri daha geniş kullanması. Grev ve gösterilere polisin saldırısı, PTT'deki skandallar, telefonların dinlenmesi, hükümet yanlısı basının saldırgan tutumu, televizyonun PASOK'un propaganda aracı olarak kullanılması vb."

YKP MK Genel Sekreteri Harilaos Florakis Şubat ayında Sol Birliğin büyük toplantısında şunları söylüyordu:

"Yaklaşık 8 yıldır hükümette olan PASOK'un çalışmalarını halk tanıdı. PASOK değişim hareketi olarak iktidara geldi; ancak sistemin, rejimin mantığı içinde politika izledi; şimdi daha da kötüsü, ülkenin geriye gidişinin temsilcisi haline gelmiştir."

Ekonomi, buhalımın batağına girdi. Ülkenin üretim gücü yararsız hale getirildi; sosyal sorunlar artıyor. Yunanistan AET içinde son sıraya inerken, büyük tekelin kârları rekor düzeye ulaşıyor.

Yükselen NATO askeri harcamalarının yanı sıra, hükümet nükleer silahlar ve Amerikan üslerinin kalması için ABD ile yeni bir anlaşma için görüşmelerde bulunuyor. (ABD ile üslerle ilgili yapılan anlaşma Aralık 1988'de sona ermesine rağmen üsler kaldırılmadı.)

Hükümet barış ve yumuşama üzerine konuşurken, aynı anda ülkede Yeni Demokrasi Partisinin desteğiyle nükleer ve askersel Batı Avrupa Birlik planına katılıyor."

7 Mart tarihli Politik Büro'nun açıklamasında şunlar deniyor:

"Ülkedeki son gelişmeler, özellikle de "Banker Koskots" skandalına hükümet üyelerinin, bizzat başbakanın ve çevresindeki insanların dolaysız karışması ülkede yeni bir durum yarattı. Bu olayların ne ölçüde gerçeği yansıttığından bağımsız, ülkeyi sarsan bu skandallarda hükümetin muazzam büyüklükteki politik sorumluluğuna yeni bir boyut kazandırdığı kadar, halk ve

ülke için gittikçe büyüyen mevcut politik krizinde de yükselmesine yol açıyor.

Hükümet yönetiminin yeni durumu değiştirmek için yaratmış olduğu "gizli tertip", "dış merkezler" iddiaları kamuoyunu aldatma teşebbüsünden, kendi sorumluluklarını gizlemeden başka birşey değildir. Elbette, ülkemizde kendi çıkarları doğrultusunda politik gelişmelerin oluşması için her fırsatı değerlendiren, planlayan dış merkezler vardır. Ancak hükümet yönetimi, verdiği vaatlere rağmen Yeni Demokrasi Partisi ile anlaşarak 8 yıldır ülkemizdeki ABD-NATO desteklerini dokunmadan bıraktı; Yunan halkının geleceğini NATO'nun silah satışlarıyla ipotek etti ve son dönemde nükleer ve konvansiyonel silahlarda Batı Avrupa Birliğine katılmaya karar verdi. Şimdi de dış müdahaleleri, ülkenin bugünkü duruma gelmesine yolaçan sorumluluktan kurtulmak için kanıt olarak ortaya koyuyor.

YKP MK PB, yaratılan bu yeni durum karşısında, partinin geçmişteki sap-tamaları temelinde, seçimlere gidecek hükümet konusunu koymuş; bu hükümetin A. Papandreou yönetimi altında ülkenin sorunlarını halledecek, bunun da ötesinde seçimlerin normal demokratik işleyiş ve huzur içinde geçmesini güvenceye alacak hiçbir politik ve ahlaki otorite sağlamadığını vurgular. Bu hükümetin iktidarda kalması, ülke için tehlike ve istikrarsızlıkların kaynağını oluşturuyor.

Başbakan, ülkenin çıkarını dikkate alarak görevden ayrılmasıyla bugünkü bunalımdan çıkış ve yeni bir hükümetin oluşmasını kolaylaştırmak için son fırsata sahiptir. Bugünkü Meclisteki çoğunluk çerçevesinde bile oluşturulabilecek yeni bir hükümet, derhal nispi seçim sisteminin Mecliste onaylanmasını sağlayacak, ülkedeki normal demokratik gelişmeleri ve seçimlerin huzur içinde geçmesi için belli bir güvenceyi sağlayacaktır.

PB, Yunan halkının bunalımdan demokratik çıkış yolu için skandalların iç yüzünün açığa çıkarılmasına somut katkıda bulunarak ülkenin yeni bir hatta girmesinin güvencesini oluşturan Sol Birliğin halk içinde daha da güçlenmesi gerektiğinin altını çiziyor!

H. Florakis, yukarıdaki noktalar çerçevesinde Başbakana muhalefet parti liderleriyle ortak görüşme için girişimde bulunmasını önermiş ve bu Papandreou tarafından reddedilmişti. PASOK dışında tüm muhalefet liderleri politik krizden çıkış için demokratik kurumların işleyişi üzerine mutabakata vardılar ve Ocak ayında Cumhurbaşkanı Hristos Sartzedakis ile görüştüler; Krizden demokratik çıkış yolu için nispi temsil sistemiyle derhal seçimlere gidilmesi ortak değerlendirmesini yaptılar.

Mart ayı içinde hükümetin hazırladığı seçim yasa tasarısı, iki partili sistemi koruyan, nispi temsil sistemi olmayan, küçük partilerin oylarının çalındığı (+1) sistemdi. PASOK ve Yeni Demokrasi P. bu seçim yasası üzerine anlaşırken, Meclisteki muhalefet partileri oylamaya katılmadılar. Bu seçim yasasıyla, Sol Birlik ^{Partileri} geçen seçimlerdeki gücünü koruduğu düşünülürse 26

milletvekili çıkaracak.

Şubat ayı içinde YKP,Yunan Solu(FAR),Birleşik Demokratik Sol(EDA), Yunanistan Köylü Partisi (AKE),Birleşik Sosyalist Parti(ESPE) ve PASOK'tan ayrılan eski bakan,milletvekili ve diğer şahsiyetler biraraya gelerek Sol Birliği oluşturdular;program çalışmalarına başladılar.Sol Birliğin ilkeleri kamuoyuna şöyle açıklanıyordu:

1)Sol Birlik,sadece seçimleri ilgilendiren ve seçim sonuçlarından sonra sona erecek bir seçim işbirliği değildir;Solun ve ilerlemenin politik ve toplumsal güçlerinin programını gerçekleştirmek hedefiyle iktidar perspektifi olan birliğidir.

2)Birlik,birliğe katılanların ideolojik ve genel politik bağımsızlığını ortadan kaldırmıyor.

3)Birlik,programı temelinde politik yaşamda,Mecliste ve toplumsal mücadeleler içinde halkın çıkarlarının,demokratik ve sendikal özgürlüklerin savunulması ve genişletilmesi için mücadele verecektir.

4)Birlik,düşüncelere karşılıklı saygı ve eşikliği temel alacaktır.Birlikte yer alan her üyenin katkı ve görece ağırlığının eşitlenmesi,gözardı edilmesi anlamına gelmiyor eşitlik.Aynı şekilde,büyüklüğü adına Birlik üyesinin her düşünce ve önerisinin zorunlu kabulü anlamına da gelmiyor. Kural,bu görüşlerin verimli bir sentezi olmalıdır.

H.Florakis,"Sol Birlik bir seçim taktiği değil;ulusal bağımsızlık,demokrasi ve toplumsal ilerleme için uzun yıllardır sürdürülen mücadele ve gösterilen çabaların bir ürünüdür.Elbette PASOK'un politikasının iflasi Birliğin oluşumunu kolaylaştırdı;günümüz dünyasındaki derin değişimler de oluşumuna yardım etti.Ama Birlik herşeyden önce tüm ilerici,sol güçlerin ortak eyleminin gerekliliğinin bir ifadesidir.Temel olarak da,2000 yılının eşiğinde ülkenin,Yunan halkının büyük sorunlarına ilerici,sol yanıtlar verilme gereksiniminin doğması ve büyümesidir.Günümüzün gerektirdiği birliğin objektif temelleri bunlardır.

PASOK hükümetinin yolaçtığı gittikçe genişleyen ve keskinleşen bunalım karşısında Sol oturup beklemedi.Ülkenin demokratik bir çıkış yolu için eylem ve girişimlerle birlik çalışmalarını hızlandırarak yanıt verdi. Sol Birlik,çözüm olarak halkın yararına ülkenin ekonomik ve teknolojik yeniden yapılanması için demokratik kalkınma planını gösteriyor.Ulusal bağımsızlığı güvence altına alacak,demokrasinin genişlemesini,halkın toplumsal ve çalışma yaşamındaki haklarını güvenceye alacak,genişletecek,çevrenin korunmasını sağlayacak yeni tip bir kalkınma yolu öneriyor"

SOL BİRLİK Program önerisinden:

Programın "Avrupa perspektifi-Görüşler Ve Gerçeklik" bölümünden:

"(...)1992'ye yaklaşırken AT'daki gelişmeler,bütünleşme sürecinde sol ve ilerici güçlerin,toplumsal hareketlerin ortak müdahalelerini hızlan-

dırıyor; aynı zamanda zorunlu kılıyor. Birlik, bu hatta, dıştalama ve ayırım yapmaksızın barış ve uluslararası işbirliğini ilerleten hedefler öne koyuyor. Topluluk kurumlarının demokratikleşmesini hedefliyor. Kararların bürokrasi merkezlerinin tekeline olmaması için bu yönde atılacak en önemli adım, Avrupa Parlamentosunun rolünün Bakanlar Konseyinin yetkileri aleyhine güçlendirilmesi ve komisyonların faaliyetlerinin arttırılmasıdır."

"Aktif ve bağımsız dış politika" bölümünden:

"(...) Sol Birlik NATO'dan çıkmayı hedefliyor. ABD üslerinin, nükleer silahların ülkede bulunmasının karşısında yeralıyor ve uzaklaştırılması için mücadele ediyor. Halkımız için tehlike ve sorunların kaynağı olduğu defalarca kanıtlanmış olan askeri-politik mekanizmalardan ülkemizin kurtulması, Avrupa ve dünyada yabancı üslerin ve genelde yabancı asker varlığının kaldırılması yönünde şekillenen eğilimle uyum içindedir. Yumuşama ve askeri paktların karşılıklı kaldırılması için genel mücadeleyi kolaylaştırmakta, bölgemizde ve dünyadaki barış yönündeki genel çalışmalara katkıda bulunmaktadır.

Sol Birlik, Türkiye ile ilişkilerin ve özellikle kıta sahanlığı sorununun iki halk arasında barışçı diyalogla, Uluslararası Adalet ilkeleri, iki ülkenin ulusal egemenliği temelinde, Helsinki Sonuç Belgesi ruhunda, NATO müdahaleleri, hakemlik ve silahlanma yarışı olmaksızın çözülebileceğine inanıyor. Somut olarak kıta sahanlığı sorunu uluslararası adalet ve pratik temelinde, uyuşmazlığın Lahey Adalet Divanına sevk edilmesiyle halledilmelidir. Sol Birlik, Ankara çevrelerinin her tür yayılmacılık hedefinin karşısında yeralır; Türkiye halklarıyla anlaşmazlığı yoktur. Sol üe ilerleme güçleri, Yunanistan ve Türkiye halkları arasında karşılıklı güven ve dostluğu hedefliyor; Türkiye halkının demokratik ve sendikal özgürlüklerinin tam sağlanması için verdiği mücadeleyle dayanışma içindedir.

(...) Yunanistan Kıbrıs sorununun çözümü çabalarına kararlı biçimde katkıda bulunmalıdır. Ülkeyi ikiye bölme yönünde her tür çözümü dışlamayı temel alacak ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı, toprak bütünlüğü, egemenliği ve bağlantısızlığını güvenceye alacak çözümü bulmalıdır.

Kıbrıs sorunu üzerine bir anlaşma, Türk ordularının ve yerleştirilenlerin çekilmesi konusunu kapsamalı; uluslararası güvencelere dayanmalı ve iki toplumun uyum içinde yanyana yaşamasının önkoşullarını yaratmalıdır.

-Balkanlardaki işbirliğinin gelişmesi, yarımada'daki diğer ülkelerle ekonomik ve kültürel ilişkilerin gelişmesi, Balkanların nükleer ve kimyasal silahlardan arındırılmış kuşağa dönüştürülmesi. Nereden gelirse gelsin, tarihin çözmüş olduğu sorunları yeniden açan veya ülkelerin içişlerine karışmaya sevkeden kışkırtma ve teşebbüslerden kaçınma.

Akdenizde nükleer silahlar, yabancı üs ve filolar, savaş ocakları ve müdahaleler olmaksızın barış ve işbirliğinin öne sürülmesi. Sol Birlik, bu doğrultuda bir "Akdeniz Helsinki" hedefiyle konferans toplanması önerisini

-5-

destekliyor."

YKP MK Genel Sekreteri H.Florakis,Nisan ayı içinde Çin,Fransa ve İtalya'ya ziyaret ederek,üç ülkenin komünist parti genel sekreterleriyle görüştü.11-12 Nisan tarihleri arasında Çin'i ziyaret eden Florakis,bu ulkeyi ziyaret eden ilk YKP lideri oluyordu.Florakis,bu ziyaretinin ÇKP ve YKP arasındaki ilişkilerde yeni bir dönüm noktasını temsil ettiğini,iki partinin dostluğunun daha da güçlenmesi için büyük bir öneme sahip olduğunu vurguladı.Fransa ve İtalya ziyaretlerinde egemen olan konu,Avrupa'nın bütünlüğü^{esmesini} ilgilendiren sorunlar ve Ortak Pazardı.

- Türkiye'deki son gelişmeleri bir yana bırakırsak Komünistlerin de ağır boman eğilimi oki, Türkiye'de cunta henüz "gitmedi".
- Basın da "Eren cuntası" "Eren-Özal diktatörlüğü" "Otoriter banka rejim" "Anti-demokratik rejim" "Göstermelik parlamento" gibi ifadeler e sık rastlanır.
- Ancak 16 Kasım 82 TBKP liderlerinin dönüşü ile birlikte bugüne değin olan değişim ve gelişmeler, Demokrasi ve insan hakları değ rultusundaki savarım ve ^{politik görüşlerin} dönüş eylemine büyük değ er biçiyorlar. Kimi kaygılarını da belirtmekten geri durmuyor kimi leri.

Alaettin

9 Mayıs 89

ATI NA

Sn. MEHMET KARACA

-1-
Değerli yoldaşlar!

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde yapılan 4. Festival Halklık Toplantısına, ardından da Kıbrıs'ta gerçekleştirilen KÖB genişletilmiş MYK toplantısına ülkeden gelecek kâhân yoldaş, dönüşü öncesi ekteki raporları kaleme almıştır. Gerek ülkedeki organın, gerekse kendisinin bu alandaki ilk deneyimi olduğu görününe alındığında yaptığı çalışmaların oldukça verimli ve faydalı olduğu görülmektedir. Kendisiyle ülkeye dönmekten önce de tekrar görüşme olanağına ulaşıldı. Belli deneyleri aktarmaya çalıştı. Kendisinin de aktardığı sonuçlar var.

Üzerinde tekrar durulması açısından şu noktaların önemli olduğunu düşünüyorum:

- 1.) Artık uluslararası ilişkiler doğrudan ülke ile kurulmaya başlandı. Bunun koşullar dayatıyordu ve alınan karar tamamıyla doğrudur. Ancak ülkede buna uygun çalışma henüz yürütülmemiştir. Hem kadro, hem de maddi-tekniğe açıdan çalışma güvence altına alınmalıdır. Uluslararası İlişkiler yan birisi olarak ele alınır, gereken önem verilmezse birincisi; yönetim, ikincisi; uluslararası örgütler nezdinde prestij kaybı, üçüncüsü; alınan kararlar selâhiyeye düşer.

Bu durumlara düzünmek için;

- a) Gençlik organında işi sadece bu olan sorumlu bir yoldaş olmalı. PB karar doğrultusunda Festival'den sonra da eylem birliği çalışmalarını uluslararası ilişkiler birimi çalışmalarıyla ilintili olacağından sorumlu yoldaş iki işi, ama olaya "uluslararası ilişkiler açısından" bakarak görebilir. Balkan Gençliği ile de etkinlikleri ulusal planda eylem birliği çerçevesinde yürütmek istediğinden bu da uygundur. Neki, yakın bu yoldaş herhangi bir üniversitedeki eylem birliği çalışmalarını işin masaya oturmuşlardır. Sorumlu yoldaşa bağlı 2-3 sürekli birliktelik çalışan yoldaşları bir birce oluşturulabilir. Ayrıca da dönem dönem yararlanarak veya pasif görülecek (sevinç, yakın iltisam vs.) gençlerle de bir koordinasyon oluşturulabilir.

Yoldaşın gençlik organında yer alması iki açıdan önemli. Birincisi; örgütü tanımak ve ona uygun çalışabilmesi açısından. İkincisi; organ çalışmalarına

kendi sorumluluk alanından doğrudan katkıda bulunmamı açısından. Uluslararası alandaki deneyimler ortaya aynı bir canlılık katabilir.

Bunun yanı sıra; Sadettin'in askerliğini bitirmiş olman gerekir. Bu alanda çalışmaya bile 6 ay bu türünün çalışmalarına yardımcı olmanızı sağlamak lazım. Aslında keşke böyle bir sorumluluğu o üstlenebilse...

b) Tüm uluslararası ve ulusal gençlik ve öğrenci örgütlerinde artık "Deniz Yayıncılığı" adımı var. Naki bu yetmez. Orada sürekli yabancı dil bilen birinin bulunması belki sağlanamaz ama DDGF ve UÖB, bu dönemde de Festival Haft. Komitesi, sık sık telefon, telex ve telgraf ile ilişki kurar. DDGF sürekli böyledir. Ve onlarla çok kısa sürede ilişki kurulması gerekir.

Şu an en iyi yol telex'dir. Telex'e de yine en geç ertesi gün hızlı yanıt verilmesi gerekir.

Yoksa durum ne oluyor? DDGF, UÖB, Festival Komitesi, Bulgarlar... ya Duisburg'a telex çekiyorlar, telgraf çekiyorlar ya da dün olduğu gibi Parti MK'sına başvuru yapıyorlar.

Ve biz ister istemez yine derinleşe gidiyoruz. Bu onların da kolayına geliyor. Ama biz onlara karşı da kendimize karşı derinleşe gidiyoruz. Hele, bir süre Festival Komitesi ile ilişki kurmak isterlerse kesinlikle reddetmek lazım. Biz tek başımıza, hele de Parti olarak bu işe hiç karışmıyoruz, ülkede Ulusal Halklık Komitesi vardır, adımı bellidir. Yarın bir iş akşadığında ve Koreli yoldaşlar örneğin bir DHKD'li ya da SGB'liye "biz TBKP'yi bilgilendirdik" dediklerinde biz herşeyin suçlusu oluruz.

Kore Elçiliğinden aktarılan, istenen bilgileri ben 20 Mayıs'ta ülkede bizim yoldaşlara aktaracağım onlar kendileri ilişki kurup sonucu çözümledikler. DDGF ile konuşum onların hiç karışma getirmesi yokmuş.

Tüm bu ilişkilerin ülkeden yürütülmesi için.

1.) Telex ve telefon ve onun gerektirdiği maddi kaynak.

2.) Bunun önemiyle ilgili olarak doğrudan ve sürekli ilişki.

Ayrıca artık Deniz yayıncılığı seçti ülkelerden davetler, mektup v.s. gelir. Bunların hepsinin zamanında yanıtlanması veya ilgili yerlere mesaj gönderilmesi

gerekir.

- 2.) PB'nin DDGF ve UOB üyeliği konusunda ilke genelik organına yapığı öneri konusunda ilke genelik organının göniği veya başka göniği varsa o istenebilirse iyi olur. (Yazılı olarak)

Çünkü bu konuyu önümüzdeki aylarda DDGF ve UOB ile göniğmek gerekecek. Oraya belli bir somut düzence ile hazırlıklı gitmek, gereğinde daha sonra geriye gitmek gerekecek. Bu göniğmeye ilkerden de 1 veya 2 yoldasın katılmam gerekecek. Ve bu yoldasların en az birinin organ üyesi olmanın önemi taşıyor. Diğeri ise uluslararası ilişkilerden sorumlu veya büro üyesi olabilir.

Not: Ekte raporların birisi ilkerden gelen yoldasın genelik örgütlenmesi konusunda kimi göniğlerini işeniyor. Boş zamanında kaleme alınıp onu da iletilebilir.

Selamlar.

Ekrem Konuk.

Değerli Yoldaşlar,

Genel Sekreterlerimizin ülkeye dönüşüyle başladığımız

~~deneyim~~ yasallaşma mücadelemiz yaklaşık bir yılı dolduruyor.

Türkiye'de ve ~~Avrupa'da~~ Batı Avrupa'da ki bir yıllık politik faaliyetimizi değerlendirdiğimizde, somut olarak kazanımlarımız ve eksikliklerimiz üzerine neler söyleyebiliriz?

Komünist partisini yasal olarak kurma talebiyle ülkeye dönen iki genel sekreter, Türkiye'de bütün politik güçleri bu konuda tavır almak zorunda bıraktılar. ~~Bunun~~

~~temel nedenleri şunlardır: 1. Türkiye'de komünist partisinin yasal olarak kurulması için gerekli olan~~
~~gerekli olan~~ değer, ~~deneyim ve örgütlenme~~ değer,

güven konusundaki korku kaldırılmasını isteyen demokrasi
güçleri, işin yanında demokrasiye karşı olan güçleri,
yasadışı siyaseti destekleyen demagog, milliyetist
güçleri bir davadan koruyarak geçersiz kılacaklardır.
kır.

Siyasi partilerin konuya nasıl baktığını bu partilerin
yöneticilerinin açıklamalarından görmek mümkündür.
Hava muhalefet partisi lideri Erdal İnönü, "Her düşün-
ceyi serbestçe örgütlenmesinden yasa olduklarını, ikti-
dara geldiklerinde bu alandaki tüm kısıtlamaları
kaldıracıklarını ve komünist partisinin yasal olarak
kurulmasından yasa olduklarını açıkladı. DSP de,
SHP ile aynı tutumun olarak komünist partisinin ye-

gerici-militarist ve liberal ayrışmasının bir konusu oldu. ANAP içinde 141-142'nin kalkması fikrine karşı çıkmayan liberal bir grup ortaya çıktı ve bu grup her türlü düşüncenin örgütlenmesine hoşgörü ile bakışını ifade etti.

Kısacası ülkemizde, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar geniş politik güçler, komünist hareketin yasallaşması talebinden yana tutum aldılar. Gericiler, militarist güçler, geniş bir çevrenin komünist hareketin yasallaşması talebini desteklemesi karşısında savunma konularında kalmıştır. Gericiler basın, cumhurbaşkanı ve başbakanın, SGM sorumluluğunu vb., çevrelerin, kutlu ve sangın yoldaşların ülkeye dönecek-

lerinin açıklandığı Ekim 1987'den bugüne kadar ki konuyla ilgili politik yaklaşımları, tutum ve açıklamaları sayısız gelişki ve tutarsızlıkla belirlemektedir. Komünist partisinin yasal olarak kurulması konusunda Başbakan Özal, "kurulabilir ama daha vakit var" şeklinde görüşünü açıklarken, öte yandan Teodorakis ile görüşmesinde ve uluslararası platformlarda Batı Avrupalı siyaset adamlarına "kendisinin komünist partisinin yasal olarak kurulmasından yana olduğunu ancak ondan önce bu konuyu karşı çıktığını" söylemektedir. Evren önceleri yaptığı bir konuşmada "Her ülkenin bir özelliği olduğuna, bizim bölgemizin böyle partilerin kurulma

sine müsait olmadığını" söylerken, daha sonra "böyle partilerin kurulabilmesi için halkın cehaletten kurtulması ve ulusal gelirin artmasının zorunlu olduğu" söylemek durumunda ~~bulunmuştur~~ kalmıştır.

Bu politik gelişmelere bakarak, öncelik şu sonucu çıkarmak mümkündür: İltizamizdeki politik gelişmelere ~~devlet~~ müdahalede bulunmak, değişik güçlerin tutum almasını sağlamak ve politik rejimin geleceğinin belirlenmesinde sine etkiye bulunmak konusunda komünistler tarihımızda ilk kez insiyatifi ele almayı başarmışlardır. Demokrasinin kilit bir sonucu parti tarafından politik gündeme getirilmiş ve gözölmüden gündemden inmeyerek bir düzeye çıkarılabilmektedir.

(8)

Bu kendi başına tarihsel bir kazanımdır.

Gelişmeler ülkeye dönüşle birlikte komünistlerin, halkımızın karşısına kendi açık kimlikleriyle ve politik görüşleriyle çıkma istemidir, komünizmin vicdanında haklılık kazandığını ortaya koyuyor.

Yıllardır keba anti-komünist propagandanın dayandığı, komünistleri itbel yalavarla karalamaya yöntemleri önemli darbe yemiş ve dönüş öncesi kimi gençleri çevrelerin köşkleme istedikleri anti-komünist kışeri, geniş politik çevreleri etkilememiştir. Komünistlerin yasal talaba talebi karşısında gericileşen, komünist harekete yönelik yalavarlar üretmez bir duruma düştüğü

Yeni bir döneme girildiği açıktır. İlkemizde yıllarca egemen olmuş, komünistleri "karanlık iş yapan, yeraltında gizli faaliyet yürüten, duvardan emir alan" kişiler gibi gösterme çabası, genel sekreterlerin girişimi ve komünist partisinin açık faaliyete talebi karşısında dayanaksız kalmıştır.

Komünist hareket ouyullardır ilk kez gerçek niteliğiyle, demokratik insancıl yönüyle, emeklerden yane koranlı tutumuyla, ulusal çıkarlarını savunucusu olarak halkın önüne çıktı. Komünistler ilk kez halka doğrudan, açık seslenebildiler. Komünistleri ilk kez gerçek yanlarıyla tanıma olanağına kavuştı. Sargın ve kuth yoldaşların Akm önünde

yaptıkları sorgu savunmaları, komünistlerin gerçek amaçlarını, mücadele anlayışlarını, halkın gözleri önüne seren, onların halktan gizledikleri hiçbir şeyleri olmadığını açıkça ortaya koyan, halkla komünistler arasında önümüz, onlarca yıllık kalın duvarlarda gedik açan tarihsel birer belgedir.

TİP ve TKP yönetimlerinin TBKP adı altında birleşme ve Türkiye'de legal faaliyette bulunma amaçlarını açıklamalarının ardından, genel sekretelerleri ülkeye gönderme kararını duyurmalarına basın büyük bir ilgi gösterdi. Hemen her açıklama, her basın toplantısı hatırı sayılır genişlikte gazetelerde yer aldı.

Ayrıca ülkenin en yüksek tirajlı ve etkili gazetele-

ni sorğun ve kufu yoldaşlarla yopulmuş söyləşilər ya-
 gınladılar. Komünistlər həsin acaqlığıyla gəlmiş amma-
 larını, ne təciddiklərini, neyə kəşf olubkəşfını, neyi
 savuyubduklarıni aqlatmaq üçün. Doğrudan komünistlərin
 vicdanına səslənəbilməyə olanağın bulduklar. Başında
 köpə yazarlarıda komünist partisinin özünəməxsus
 sorunuvar. İlgisiz kəlmədi. TBKP'nin yasaqlanmış
 liderlərinin ülkəyə dönməsi, gözaltıya alınması is-
 kece görümləri, tutulubkəlmələri, haklarıda
 düşmənlərinin iddialarına, bircok kez ~~həminə~~
 məhkəmə qarşısında çıxarılaraq ~~qərar~~ ~~qərar~~ ~~qərar~~
 çıxarıldı. Komünistlər ilgilə qol soyğida köpə yazı-

(11)

yayınlandı. Cumhuriyet gazetesinin eksiksiz bütün köşe yazarları TBKP'nin yasallaşması istemini destekleyen yazılar kaleme aldılar. Nokta ve Yeni Gündem dergileri TBKP'yi kapak konusu yaptı. Milliyet gazetesi 1987 yılının olayı olarak "yasakların kalkması-erken seçim-TBKP'nin dönüşü ile bağlı olarak hızlanan demokrasi sürecini" yaptı.

Başının TBKP davasında suçluların yanında yer alması önemli bir gelişmeydi. "En çok satan gazete" ünvanına sahip Hürriyet'in, 8 Haziran'daki ilk dönüşünün ardından attığı "Böyle Düşüne Olmaz" şeklindeki manşet bunun somut bir örneği idi. Tercüman ve Türkiye gazeteleri, ~~genel~~ genel sek-

reterlerin döwüşünden kısa bir süre önce başlattık-
 ları kaba anti-komünist kampanyada yalnız kal-
 dılar ve daha sonra bunu sındırmaz konuma gel-
 diler. Basının bu olumlu yaklaşımı sonucunda, parti
 programımızda yer alan politik yaklaşımlarımız, komü-
 nist hareketin yasallaşması konusu konusunda sü-
 rekli tartışılmış, ilgi merkeziinde olmuş ve hareketini-
 zin geniş bir propagandası gerçekleştirilmiştir. Geçmiş,
 demokratik, komünist partisi, yeni düşünce tarzına
 sahip komünist partisi imajınız giderek belirlenmek-
 tedir.

TBKP davası, ulusal ve uluslararası çapta göste-
 rilen geniş bir dayanışma hareketinin konusu oldu.

Ülkemizin tanınmış aydınlarının TBKP davasına yaklaşımları çok önemlidir. Aziz Nesin, Bekir Yıldız, Demirtaş Ceyhan, Vedat Türkali ve Emil Galip Sandalcı'nın ortak imzasıyla yayınlanan "Demokrasi için Dayanışma Çağrısı" kampanyasında büyük ilgi gördü. Davanın başlamasından 3 gün önce yapılan açıklamaya göre, kısa sürede ülkemizin tanınmış sanatçı, bilim adamı, aydın, avukat ve yazarlarımızda içinde 40 binden aşkın yurttaş çağrısı imzalanmıştır.

8 Haziran günü başlayan TBKP davası, dayanışma hareketinin olağanüstü boyutlarının somutlandığı bir eylem günü oldu. Davadan hemen

[illegible]

~~sunulmuştu.~~ Davada 700'ün üzerinde savun-
ma avukatının görev almış olması da bir başka
önemli desteğin göstergesiydi. Sonuç olarak, genel
sekreterlerinin ifadesi ile portümüz TBKP, dava-
nın başladığı gün "legaliteye ilk adımını atmış"
oldu.

Uluslararası dayanışmanın boyutları ise ul-
sal parlamentolardan, uluslararası kurum ve kuruluş-
lara kadar tüm Batı Avrupa'ya, sosyalist ülkelere,
Latin Amerika ülkelerine, Orta ve Yakın doğu böl-
gelerine yayılmış bulunuyor. Batı Avrupa'nın birçok
ülkesinde ve çok sayıda kentinde yapılan sokak
gösterilerinden ulusal parlamentolardaki tartışma-

lara, hükümetler düzeyindeki tepkilere kadar olacak-
 ce etkili dayanışma eylemleri örgütlenmiş bulun-
 yor.

Avrupa Parlamentosu, değişik aralıklarla yap-
 tığı toplantılarda TBKP liderlerinin durumunu sürekli
 gündeminde tuttu ve onların serbest bırakılmasını,
 özgürce politik faaliyette bulunma haklarının tanı-
 nmasını isteyen tam 4 ayrı karar kabul etti. Dönüşün
 hemen ardından Uluslararası Af Örgütü "Acil Eylem"
 çağrısı yaptı. Ayrıca Uluslararası Af Örgütü, dışın-
 ce ve insanlardan dolayı suçlandıkları için kurtulmuş ve
 sergisi yoldaşları ~~1988~~ "Hazine, Temmuz ve Ağustos
 aylarının tutukluları" ilan etti.

TBKP liderlerinin durumuyla ilgili olarak sayısız politik parti, örgüt ve kuruluş girişimde bulunarak Sargın ve Kutlu Yıldoza özgürlük istedikler. Genel sekreterlerinin tutuklanması ve TBKP davası, Batı Avrupa ve sosyalist ülkeler basınında, radyo ve TV kurumlarında geniş yankı uyandırdı. Uluslararası basın-yayın kuruluşları konuyla ilgili geniş haber ve yorumlara yer verdiler.

TBKP davasını bugüne kadar yüzlerce yabancı gözlemci, dünyanın çeşitli yörelerinden çok sayıda hukukçu, milletvekili, aydın ve gazeteci izledi. Çoğunluğunun sosyal demokratların, yeşillerin ve liberallerin oluşturduğu yabancı gözlemciler, oldukça geniş

politik

bir Aygelporeyi temsil ediyorlar. Bu kişiler komünist partisinin yasallaşma mücadelesine güçlü bir destek verdiler ve etkin bir dayanışma çalışması yürüttüler.

Olar ülkemizdeki gelişmelerden ve TBKP davasından derinden etkilenmiş olarak döndüler. Ülkelerinin kamuoyunda dava ile ilgili gelişmeleri duyurmak, daha geniş kitleleri dayanışma hareketine kazanmak için bütün güçleriyle çaba sarfettiler. Olar bugün Türkiye demokrasi güçlerinin çok daha yakın ve karınli dostlarıdır.

Bütün bu gelişmeler gösteriyor ki, Türkiye artık 16 Kasım 1987 öncesi Türkiye değildir. Bir yıl öncesiye kıyasla ülkemizde işkence karşıtı cepheğin,

141-142 karıştı cephenin genişlemiş olduğunu ve komünist partisinin yasallaşması konusunda, politik güçler dengesinde olumlu ~~bir~~ bir değişikliğin sağlandığını söylemek mümkündür. Ancak bu olumlu değişikliğin, yasallaşmayı sağlayacak ölçüde olmadığı da açıktır.

Değerli Yoldaşlar,

Bu politik sonuçlara bir dizi eksikliğimize rağmen ulaşılmıştır. Yasallaşma mücadelemizde son bir yıllık politik faaliyetimizi değerlendirdiğimizde, partimizin bütün olaneklarını ve kadro potansiyelini harekete geçirdiğimizi söylemek mümkün değildir. Partimizin geneli için doğru olan bu sep-

lama, Batı Avrupa içinde geçerlidir. TBKP davası
 ile ilgili son derece etkili ve çok boyutlu bir uluslar-
 arası dayanışma hareketinin örgütlenmesinde Batı Au-
 rupa parti örgütlerimiz birinci derecede rol oynadı.
 Daha önce değindiğimiz, uluslararası dayanışmanın
 yasallaşma mücadelemize getirdiği çok yönlü po-
 litik kazanımların yanı sıra, yaz aylarına denk ge-
 tirilen duruşma günlerine rağmen, her duruşmaya
 katılan ^{geniş} uluslararası gözlemciler aracılığıyla devamını
 uluslararası kamuoyunun sürekli gündeminde tutul-
 ması sağlandı. Partimizin açtığı mali özveri kam-
 panyasına, Batı Avrupa parti örgütlerimiz büyük bir
 aktiflikle katıldı. Sekiz ay gibi kısa sayılabilecek

bir sürede toplam 300 bin TL, aşan bir katkı sağlandı.

Bu olumlu sonuçlara rağmen dayanışma çalışmalarımızı, istediğimiz düzeye çıkarabilmiş değiliz. Bu çalışmalar Batı Avrupa'da sınırlı sayıda ülkede yoğunlaşmış bulunuyor. Ayrıca dayanışma çalışmalarımızın büyük çoğunluğu, az sayıda parti kadrosunun omuzlarına yüklenmiş durumda. Bu faaliyetimizi bütün parti örgütlerimizin, bütün kadrolarımızın günlük politik çalışmasının bir parçası haline getirmiş değiliz. Bütün fabrikalarımıza rağmen dayanışma çalışmalarımız hala, genel sekreterlerimizle dayanışma örgütlemek gibi dar

bir ikerikle sınırlı görünüyor. Bunun ülkemizde
 çok yönlü yürütülen demokrasi mücadelesinin bir
 parçası olduğu ve partimizin Batı Avrupa'daki po-
 litik faaliyetinin bugünkü koşullarda temel yönü-
 nü oluşturduğu yeterince açık değildir. Ülkemiz-
 de demokrasi ve insan haklarına yönelik her giri-
şime karşı dayanışmalı olmak, buna karşı aktif tutum
almak ve temel hak ve özgürlükleri savunma
her harekete destek vermek ve etkili bir dayanış-
ma örgütlemek konusunda ciddi zayıflıklarımız
vardır. TBKP davasının gündeme geldiği günlerde
 ülkemizde yaygınlaşan ve genel sekreterlerimizin de
 katıldığı, hapishanelerdeki politik ~~ve~~ tutukluların

sürdüğü ağırlık grevleri, ülkede yoğunlaşan iş-
kence tartışmaları ve en son Irak'lı köçlerin

Türkiye'ye sığınasal göç olayında parti örgüt-
leniş olarak
rimizin "politik duyarsızlıkla" tanımlanabilecek

yaklaşımları bunun en garip örnekleridir. Bu

durum yalnızca, TBKP'nin yasallaşma mücadelesiyle

ülkemizin demokratikleşmesi arasındaki sıkı bağın,

kommünistlerin demokrasi ve insan haklarının en ka-

rarlı ve özverili savaşçıları olduğu gerçeğinin so-

net yaşamda yeterli ağırlıkta görülmesini

engellemekle kalıyor. Bizim ülkede mü-

cadele kararlılığının yükselmesine katkıda bulunma,
dışımızdaki sol

güçlerle, geniş demokrasi güçleriyle diyalog ve

işbirliğini geliştirme olanaklarımızı da denetliyor.

Kutlu ve Sergin yoldaşların ardından, poli-
tik göçmenlerin ülkeye geri dönüş hareketini örgüt-
leme görevini önümüze koyduk. Ancak aldığımız
karara rağmen, bunu hedeflediğimiz tarihte yasama
geçirmeyi başaramadık. Alınan kararın uygulan-
maması kuşku yok ki, bir dizi olumsuzluk yarattı.

Parti yönetiminin / yönütüğümüz / yasallaşma mücadelesinde ka.

penyakit yang disebabkan oleh infeksi bakteri, virus, jamur, dan parasit.

warum ist es kein ^{terrestrisch} gärtnerische Aneinanderreihung

deir bir izlenimin dogmasına yolaçti. İlkbaharda

Ülkeye geri dönmek üzere hazırlanan kadrolarımız

üzerinde ete eleme kararı olumsuz etki yaptı. Ge-

nel sekreterlerimizin ardından basında ve Türkiye kampanyasında politik göçmenlerin ülkeye dönüşü konusunda bir beklenti ve ilgi doğmuştu. Erteleme kararı bu oluştuktan yeterince yararlanamamızı beraberinde getirdi.

Parti yönetiminizin erteleme kararı almasında, politik göçmenlerin ülkeye dönüş hareketinin politikamızla, demokrasi ve yasallaşma mücadelemizle bağının yeterince kurulmaması, dönüş hareketinin dışımızdaki sol güçler tarafından bize yönelen eleştirileri kampanyasının ^{hedefi} ve birisi soldan tecrit etme girişimlerinin aracı haline getirilme etkili oldu. ~~Memnuniyetle~~
~~siyasetin politik göçmenlerin dönüşüne her zaman politik~~

~~goddess of the goddesses and goddesses of the goddesses~~ goddess,

[illegible]

~~bu~~ Bu gelişmeler kimi parti üyelerimizi olduğu gibi yönetici konumunda kadrolarımızı da etkiledi. Sonuçta gerek partiyi ve kadroları daha iyi hazırlamak, ~~ve~~ dışımızdaki sol güçlerin eleştiri kampanyasını seriletmek ve bu konuda onlarla birlikte, ortak insiyatif geliştirme olanaklarını sonuna kadar değerlendirmek amaçla erteleme kararı alındı.

Bu kararın değindiğimiz olumsuz etkilere rağmen gelişmeler, ~~politika~~ bugün, politik göçmenlerin geri dönüş hareketine daha geniş güçlerin politik desteğinin sağlanmasının olumlu olduğunu gösteriyor.

Köln toplantısı, henüz elle tutulur somut sonuçlar vermiş olmasa da, çok değişik (politik) görüşte göçmenlerin, özgünce ülkeye geri dönme talebi etrafında birleşmesini olanağı kılan bir platform yarattı. Bu platform aynı zamanda ülkeye dönme kararı veren politik göçmenlerle dayanışma içinde olmayı kendisine bir amaç olarak belirledi. ~~Her platformundaki sol güçler~~ ~~gelişmelerin gelişmelerinde olduğu gibi~~ ~~de~~ Batı Avrupa'daki bu gelişmeler ülkeyi'de etkiledi. İnsan hakları, Barış, politik göçmenlerle ilgili olarak özel bir komisyon kurdu. Muhalefet partilerinin birçok yöneticisi politik göçmenlerin ülkeye dönmesi ve vatandaşlık ^{kararının} çıkarılma ~~kararının~~

geri alınması doğrultusunda açıklamalar yaptı. Önmüzdeki dönem politik göçmenlerin ülkeye geri dönüş eylemini gerçekleştirmek amacıyla neler yapmamız gerektiğini bu toplantıda daha kapsamlı tartışmamız gerekiyor.

Değerli Yoldaşlar,

Dışımızdaki devrimci sol güçler, genel sekreterlerin ülkeye dönüş girişimini başlangıçta genellikle olumsuz karşıladı. Par. Bu güçler arasında "rejimle peronluk", "uzlaşma", "ANAP'ın manevralarına menip yonulmuş he-sap yapma" ve "TBKP'nin dar parti çıkarları doğrultusunda kimseye danışmadan harekete geçmek" ^{vb.} bize yönelen eleştirilerin dayandığı başlıca argümanlardı. ~~Bunun~~

[illegible]

Bu dönemde devrimci sol güçlerle diyalog ve ilişkilerimizi geliştirmek, politikamızı açıklamak, görüş alışverişinde bulunmak ve tartışmak amaçla çaba sarfettik. Bir çok politik akıncı, en üst düzeyde yöneticileriyle bir dizi görüşme yapıldı. Bu görüşmeler ,devrimci sol güçler arasında di-

yalog ve işbirliğini geliştirmek, sol içinde yeni bir tartışma kültürü yaratmak konusunda güçlenen yeni örgüt çabalarını daha somut görmemize yardımcı oldu. Karşılıklı diyalog, bu güçlerle aramızdaki önyargıların ~~ve diğerlerinin~~ zayıflamasına katkıda bulundu. İlişkilerimizi geliştirmeye elverişli, daha olumlu bir atmosferin doğmasına yardımcı oldu. Bunun sonucunda Batı Avrupa'nın birçok yerinde, yönetici kadroların keşildiği, değişik konularda, bir dizi ortak iş içi tartışma toplantıları düzenlendi. Bazı yerlerde ortak iş yapma konusunda somut adımlar atıldı. Ne varki, bu girişimlerimizin sürekliliğini sağlamak, elle tutulur somut sonuçlara ulaşmak kon-

sunde bir dizi eksiklerimiz var. Yukardan, üst düzeyde diyalogları geliştirme kabelerimizi, her düzeyde, kadrolar arasında yakınlasmayı, işbirliğini ve işbirliğini sağlayacak girişimlerle tamamlama konusunda yetersiz kalıyoruz. Sonuç olarak sol içinde diyalog ve işbirliğini geliştirme konusunda, bugün varolan olanaklarımızın çok azını değerlendirebiliyoruz. Daha genel sekreterlerin dönüş kararı alınmadan önce, 7 Ekim'de ~~de~~ Boran ve Kutlu yoldaşların düzeyledikleri ortak basın toplantısında "ülkemizde komünistlerin birliğini TİP ve TKP'nin birleşmesinden ibaret görmediğimiz ve TBKP'nin tüm komünistleri tek bir örgütsel çatı altında birleştirmeye ka-

dar birlik qobolarını sürdüreceği" açıklandı.

Genel sekreterlerimizin dönüş kararından sonra, yasal TBKP'nin TİP ve TKP'den ibaret olmayacağı, daha geniş komünist qevreleri kucaklayacağı ve yasallaşma mücadelesinin, ülkemizde komünistlerin daha geniş örgütsel birliğini sağlamada, yeni olanaklar getireceği doğrultusunda yaklaşımlarımız dile getirildi. Ancak bu yaklaşımlarımızı sol rtude, marksist aydınlar arasında açıklama faaliyetimiz qok yetersiz kaldı. Bu durum bizi, "sadece TBKP'nin açıklarını düşünmekle" sağlayıcıları güçlendirdi. Partimiz, geniş gçlerle beğbesiklik, sol güçlerin birliği ve komünistlerin birliği gibi, bugün ülkemizdeki demok

rası mücadelesinin kilit sorunlarında, en gerçekçi ve ~~gerçekçi~~ yapıcı politikalara sahip olmasına karşın bundan çok az yararlanabilmektedir.

Değerli Yoldaşlar,

Yasallaşma mücadelemizde son bir yıllık politik faaliyetimizi değerlendirirken dile getirdiğimiz bu eksiklik ve yetersizliklerimizin temelinde yatan başlıca neden nedir? Partimizin olanaklarını ve kadro potansiyelini bütünüyle harekete geçirmemizi engelleyen nedir?

Partimizin bir özü sorunu olduğu ~~bir~~ soru değildir. Yakın geçmiş içinde, birbirinden farklı özellikleri olan süreçleri ve dönemleri içine

yaşamak durumunda kaldık. 12 Eylül sonra gelen darbe, toparlanma dönemi, politikamızı geliştirme ve gerçeğe yaklaştırma çabaları, politik birlik süreci, parti yaşamını demokratikleştirme, canlandırma girişimleri, ~~ulusal~~ ~~ulusal~~ ~~ulusal~~ kendimizi yenileme çabamız, program ve parti anlayışımızda köklü değişiklikler, program ve fikir tartışmaları, ardından başlattığımız yaşama mücadeleleri... Biz bütün bu süreçleri yeterli bir ideolojik-politik ve örgütsel hazırlığımız olmadan yaşamak zorunda kaldık. Dönemi getirdiği görevleri bir sıraya koyma, bunları adım, adım çözerek gitme, sonuçlarını sindirerek ve soluma olarak ilerleme olmadığımız olmadı. Bu durumu, uluslararası komünist

hareketi ve onun her ulusal kolunu, qağımızın ve
 ülkenin gerçeklerini yakalamak zorunluluğu ile karşı
 karşıya geldiği, yaşanan olağanüstü dönem ve olağan-
 üstü görevlerden kendi payımıza düşen olarak te-
 değerlendirmek mümkün. Ve bu durumu bir dizi
 d'gütsek eksikliklere, yetersizliklere ve sorunlara
 yol açması da doğaldır.

Ancak bugün partimizin bütün potansiyellerini
~~var olan~~ harekete geçirmekte yetersiz kalmışız, yaşa-
 dığımız olağanüstü yoğun sürecin getirdiği sorun-
 larla ^{tek başına} başa çıkmak olanaklı değildir. Çünkü biz, bu
 süreçte, önümüze çıkan ~~çok sayıda~~ görevleri temel
 olarak çözmeyi başarmış bir partiyiz. Ancak bu

başarılar, önümüzdeki yetersizliği aşmaya tek başına kâfi gelmiyor.

Bugün parti üyelerimiz açısından politikamızın amaçları, ~~politik stratejimizin~~ ^{politik} ~~lesigle/strategimiz~~ ^{lesigle/strategimiz} ~~arasındaki bağ yeterince açık değildir. Parti üyemiz, yürüttüğümüz politik mücadelede kendi rolünü ve önemini yeterince görmüyor, kendi varlığını bu mücadele içinde yeterince hissedemiyor ve günlük yaşamı ve pratiği ile partinin politik mücadelesi arasındaki bağı yeterince canlı bir biçimde yaşamıyor. Parti yöneticilerimizin bu konularda yol gösterici izlevi ise yeterli kalıyor. Bu nedenle, partinin potansiyellerini harekete geçirmekte karşılaştığımız güçlüklerin nedenle-~~

rini indelerken, geçtiğimiz dönemde değişen, ~~ve~~ geli-
 ve yenilenen
 sen/politikamız, stratejik yönelimimiz karşısında
 fazla bir değişikliğe uğramayan politik faaliyet
 anlayışımız, ~~parti~~ örgütsel gelişme sürecimiz üzerin-
 de durmak gerekiyor.

Partimizin yukarıdan aşağıya bütün kademele-
 rinde, örgütsel gelişmemizin politikalar, beşeriyet-
 tir. Bizim ~~eskiye~~ oranda köklü bir biçimde değişen
 politik ve programatik yaklaşımlarımıza karşılık
 örgütlerimizin günlük pratik faaliyeti hemen hemen
 hiç değişmemektedir. Yığınlar içinde gelişme biçim
 ve yöntemlerimiz aynı kalmaktadır. Parti gelişme-
 si ve politik faaliyetten anlaşılan, çoğunlukla "par-

ti toplantısına" ve "parti eylemlerine" katılmakla sınırlıdır. Eski alışkanlıklar ve çalışma stili varlığını en güçlü bir biçimde, yıllarca kengün tekrarlaya geldiğimiz örgütsel çalışma alanında sürdürmektedir.

Politik çalışma anlayışımızı köklü bir biçimde yenileme zorunluluğu, iki nedenden dolayı, kaçınılmaz bir görev olarak önümüzde duruyor. Birincisi, bizim politikamız eskiye oranla köklü bir biçimde değişmiştir. Politikamızdaki yenileme süreci, esas olarak sol harekette varolan bir zayıflığı aşma amacımızla bağlıdır. Bu zayıflık komünistlerin, sol güçlerin, somut gerçekle bağlarının kopması,

günlük politik gelişmelerin dışında kalma ve toplumsal yaşamdan soyutlanmak olarak tanımlanabilir.

Bugüne kadar izlenen politikalar sol güçleri, politik gelişmelerin dışında, toplumsal olarak marginal bir güç konumuna getirmiştir. Bizim politikayı yenileme çabamız, özünde gerçeğe dönme, onu çok yönlü ^{güncel} kucaklayabilme, politik gelişmelerin içinde olma ve onu etkileme çabasıdır. Toplumsal yaşamın bütün alanlarında, varolan durumu değiştirmeye yönelik gerçekçi ve yapıcı ~~her~~ politikalara sahip olma çabasıdır.

Politikada yenilenme sürecinde bu alanda belli adımlar atıldı. Ancak ~~her düzeyde~~, her düzeyde, parti örgütlerimizin ne ölçüde somut gerçekle yüz yüze

ve ne ölçüde politik gelişmeleri etkilemeye, varolan durumu değiştirmeye yönelik bir örgütsel faaliyet içindedir sorusuna olumlu yanıt vermek mümkün değildir.

Politik gelişme anlayışımızı değiştirmemizi zorulu kılan ikinci neden attığımız yasalara adı-
mıdır. Bu adım bizim daha geniş ölçüde legal ola-
naklardan yararlanmamızı, açık kimliğimizle politik
yaşamda daha geniş ölçüde yer almamızı zorulu
kılıyor. Bu durum, bizim yıllardır alıştığımız eski
gelişme anlayışımızın, örgütsel faaliyet içinde kadro-
larımızda varolan psikolojinin köklü bir biçimde
değişmesi anlamına geliyor. Yasal olanakların çok

dale geniş olduğu Batı Avrupa'da, bizim eskiden beri varolan örgütsel biçimlerle, partimizin yasallaşma adımına uygun bir politik faaliyet yürütmemiz olanaklı değildir.

Değerli Yoldaşlar,

Politik çalışma anlayışımızı değiştirmek, yukarıdan aşağıya, her düzeyde parti kadrolarının, kendilerini çok yönlü yenilemesi ~~de~~ süreci ile bağlıdır. Kendimizi yenileme süreci, politikanın geliştirilmesi ve yasaama geçirilmesine aktif olarak katılmaksızın, politik gelişmeleri etkilemeye ve varolan durumu değiştirmeye yönelik bir örgütsel faaliyet olursanız ve parti üyesinin, bireyin yaratıcı eylemi ve

girişimciliği yükselmeksizin başarıya ulaşamaz.

Parti içinde kendimizi ve politik gelişme anlayışımızı yenilemek için güçlü bir iradenin yer almasına ihtiyacımız var. Yasallaşma mücadelesinde partimizin bütün potansiyellerini karekete geçirmek bununla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu irade ancak, ortaya koyduğumuz parti politikasının gerçekliğine ve sonuç alıcılığına inanç ve parti üyelerinin karar alma süreçlerine daha aktif katılımı temelinde yaratılabilir. Yılların getirdiği eski alışkanlıkları, ^{yolağlığı} bunların birimiz üzerindeki ağır yükü ve örgütsel gelişimadale ateleti böylece güçlü bir irade ile aşabiliriz.

Parti politikamız bize, politik gelişmeleri etki-

leme ve durumu değiştirme konusunda yeni oluşuk
toplumsal yaşamın değişik alanları
lar getiriyor. Bugün ülkemizde / gelişen mücadelelere
Batı Avrupa'dan güçlü bir destek sağlamak, etkin
bir dayanışma hareketi örgütlemek ve politik ge-
lişmeleri etkilemek için yapabileceğimize çok şey
vardır. Bugün Batı Avrupa'da sol güçlerin, geniş
demokrasi güçlerinin diyalog ve işbirliğinin geliş-
mesine katkıda bulunmak için yapabileceğimize çok
şey vardır. Türkiyeli hükümetlerin, ülkedeki demok-
rasi mücadelesine daha geniş ölçüde destek vermesini
ni sağlayabilmek için yapabileceklerimiz vardır. Po-
litik faaliyet anlayışımız, her düzeyde parti örgüt-
lerimizin gövde, pratik eylemi bu alanlarda somut,

elle tutulur sonuçlar almaya yönelik olmalıdır. Örgütsel çalışmaların başarısı, onun bizim politik amaçlarımıza ulaşmamıza ne ölçüde katkıda bulunduğu, bu amaçlarımıza bizi ne ölçüde yakınlıktındığı ile ölçülmelidir.

Değerli Yoldaşlar,

Yasallaşma mücadelemizde, son bir yıllık politik faaliyetimizde ortaya çıkan eksiklikleri tartışırken ve partimizin potansiyellerini harekete geçirmenin sonuçlarını indelerken, her düzeyde parti örgütlerimizin politik çalışmaya biçimine daha yoğun bir biçimde eğilimimizin gerekli olduğuna inanıyoruz. Politik çalışmaya anlayışımızı, onun örgütsel biçim ve yön-

temlerini yenilemek için ne yapmamız gerektiğini
 daha geniş tartışmak zorundayız. Bu parti çalışmalarında,
 "her parti üyesinin, hergün yapacağı politik
 bir iş vardır" anlayışını yerleştirmek için gerekli-
 dir. Toplantımızın bu konuda yeni düşünce ve yakla-
 şımlar getireceğine inanıyoruz. Özellikle Batı Avr-
 pa'da, partimizin yasallaşma adımıyla uygun bir
 örgütsel çalışmanın nasıl yürütüleceğini, ülkedeki de-
 mokrasi mücadelesine ^{kattırda} ~~katılma~~ bulunmak için, ~~ne~~
~~yapabileceğimizi~~ politik göçmenlerin geri dönüş ha-
 reketini örgütlemek için ve yasallaşma mücade-
 mizi yeni bir aşamaya yükseltmek için ueler
 yapılabileceğini tartışmak, yaklaşımlarımız sonu-

lamak açısından yeterli olacaktır. Bu konuda
getirilecek öneri, düşünce ve eleştirileri, por-
tümüzün potansiyellerini daha geniş ölçüde hare-
kete geçirmemizin yollarını göstereceğine ina-
nıyoruz.

YENİ DÜŞÜNCE TARZI - AÇIKLIK POLİTİKASI
TEZLER VE KONFERANSLAR SÜRECİ

Nazım İşçi

Partimiz, dünya komünist hareketinin genelinde varolan "krize" ek olarak, kendi içersinde zor bir dönemi yaşıyor. Bu zor dönemin bir an önce ve en önemlisi, büyük yaralar açmadan nasıl atlatılacağı sorusuna ise, kanımca verilecek tek bir yanıt vardır : Yeni düşünce tarzı kapsamında, daha fazla açıklık, daha fazla demokrasi.

Ben burada büyük lâflar edip "Açıklıktan ne anlıyoruz, daha fazla demokrasi nedir ?" gibi soruların detayına inmeyeceğim. Zira bu terimlerin kavranış biçiminde, saptayabildiğim kadarıyla, partinin her düzeyindeki organlar ve tek tek komünistler arasında kanımca pek büyük bir fark yok. Amacım suçlu aramak ve onu mahkûm etmekte değildir. Fakat biz komünistler "durum kritiktir, krizi genişletir" diye de ağzımızı açmaz, bu sorunların zaman içersinde kendi tedavisini kendisinin yapacağını bekler ve bazılarının yaptığı gibi de "Bunlar kişisel sürtüşmelerdir" damgasıyla işin kolayına kaçarsak, kendimizi aldatmış oluruz. Nerde kaldı ki, durum kişisel sürtüşmeler şeklinde olsada, partimizin örgütleri ve tek tek komünistler arasında acilen çözüm gerektiren yaygınlıktadır.

Ben burada TBKP FAC Bölge Komitesi (BK) ve bu komitenin, "TBKP'nin B. Avrupa'daki politik faaliyetlerinin amacı üzerine tezler" hazırlamakla görevlendirdiği "Tez Komisyonunun" (TK) bir üyesi olarak, tezlerin hazırlık ve yaygınlaştırılması safhasında yaşadığım bazı olaylara, örnek olması açısından değinmek istiyorum.

TK'nun hazırladığı tezin, BK kanalıyla FAC parti örgütlerine indirilmesi yananda, Avrupa'da 1300 okuyucusu olan Yenyol (YY) kanalıyla da tüm Avrupa'ya, en geniş yığınlarla ve özellikle de bizim dışımızdaki sol güçlere, en ça-

buk ve en kısa yoldan ulaşımını sağlamak amacıyla YY'un 15 Haziran'da çıkacak sayısında "Çek-al" olarak yayınlanması dileğiyle 25 Mayıs'da YY'a ulaştırdık.Bu TK üyelerinin çoğunluğunun arzusuydu.

Partinin yayın organının bundan "Doğal" ne görevi olur diye düşünür ve "ha bugün çıktı, ha çıkacak" diye beklerken, tezin ek çek-al olarak yayınlanması 200-300 DM. maddi olanığın "yokluğuna" takılıverdi.Buna rağmen, 10 Haziran'a kadar aldığım bilgiye göre, dizgisi yetiştirilirse yayınlanacağı, yetiştirilemezse hemen ardından ek olarak yayınlanacağı biçimindi.Bildiğiniz gibi, TK'nun tezi 15 Haziran tarihli YY'da yayınlanmadı.Böylece de tezin en geniş çevrelere dağıtımı gecikti.Acaba bu "Gecikmenin" sebebi neydi ?

Gecikmenin nedenini 17 Haziran günü, çok samimi söylüyorum, bir organ üyesi olarak tesadüfen öğrendim : "TK'nun hazırladığı tez ayrı yayınlanmayacaktır.Batı Avrupa Yürütme Kurulu'nun (BAYK) hazırladığı tezlerle birlikte bir broşür halinde yayınlanacaktır".

O zamana kadar TK'u tezlerinin YY'da bu şekilde kullanılacağı konusunda ne FAC BK'nin ve ne de BK-Yürütme Kurulu'nun (YK) kararı yoktur.BAYK'i içersinde FAC BK'den iki yoldaşımız vardır.FAC parti organlarının , tezlerin bu şekilde kullanılmasına henüz onay olmadığına göre, olsa olsa "kişilerin rızası" alınmıştır.Bu konuda herhangi bir karar alındıysa BK-YK'nun 21 Haziran toplantısında alınmış olabilir.

Buradan çıkararak (Belgeliyemeyeceğime rağmen) şu iddiada bulunuyorum : TK'nun en geniş yığınlara ulaştırmayı amaçladığı tez taslağı 15 Haziran tarihli YY'da yayınlanması olanaklı olmasına rağmen YY'un Sorumlu Redaktörü, BAYK'u ve FAC BK'i YK'dan sorumlu kişi veya kişilerin onaylarıyla "Yetiştirilememiştir".Bu "kişi veya kişiler kimdir?". Tezlerin bu şekilde yaygınlaştırılacağı konusunda TK'na bilgi de verilmemiştir.Ayrıca, TK'u tezlerinin çek-al ola-

rak basılması 200-300 DM'a takılırken, BAYK tezleriyle birlikte broşür halinde yayınlanmasına gerekli olan daha büyük maddi olanak birdenbire, aniden "Gökten inivermiştir".

Olayın bu şekilde gelişmesinde başı çeken kesinlikle BAYK'dır. Daha önce "Tepeden indirdiği" tezlere gelen tepkilerden deneyler çıkaran BAYK, bu kez, TK'nun hazırladığı tezi bahane ederek birlikte çıkarılmasını istemektedir. Bu nedenle de FAC BK'nun görevlendirdiği TK'nun tezinin 15 Haziran tarihli YY'da yayınlanması kasten geciktirilmiştir. YY bu olayda, BAYK'na taraf olmuştur. FAC BK'i kişi veya kişileri bu olaya gözyummuşlardır.

Olayın bu yanını yaşayıp, 15 Haziran tarihli YY'da "Konferans hazırlığı" yazısını okuduktan sonra aklıma şu sorular geliyor :

1. Biri, BK'nin FAC'yi temsilen BAYK'da üyesi olan, diğeri de FAC parti sorumlusu olarak BAYK toplantılarına katılan iki yoldaşımız, kendi görevlendirdikleri TK'nun hazırladığı tezin Avrupa çapında en geniş yığınlara ulaşmasının en sağlıklı ve mantıklı yolu olan 15 Haziran tarihli YY'a "YETİŞTİRİLMEMESİNE", daha açık söylüyorum kasten geciktirilmesine neden müdahale etmemiş, neden suskunluk göstererek gözyummuşlardır ?

Hemen belirteyim ki, benim niyetim, YY'un neyi ne zaman basacağı konusundaki iç karar ve işlerliğine müdahale etmek değildir. Fakat bu olay müdahale sorunu da değildir. Ayrıca yine belirteyim ki, her üye ve organın olduğu gibi, BAYK'nin de görüş belirtmesi, eleştiri ve öneri getirmesi en doğal hakkıdır. Görüşlerin tabana indirilmesi hiç bir şekilde engellenmemelidir.

BAYK'u tez hazırlamaya herhalde FAC TK'nun tezleri ortaya çıktıktan sonra ve bir gece içersinde "İlham" gelerek başlamadı. Uzun bir çalışma dönemi ve zamanı gerektiren BAYK tezinin "Uzun zamandır" hazırlandığını varsaymak en man-

tıklı olanı.İşte burada ortaya şu soru çıkıyor.

2. Eğer BAYK tez hazırlama çalışmalarını uzun süredir sürdürüyorsa, yukarıda sözünü ettiğimiz BAYK içindeki iki BK üyesi yoldaşımız, böyle bir çalışmanın varlığından : FAC BK'ni ve en önemlisi kendisinin görevlendirdiği TK'nu niye bilgilendirmediler ? 17 Haziran'da tesadüfen öğrendiğimiz bu olayı TK üyelerinden neden gizlediler ? BAYK'u tez hazırladığına göre, FAC TK'nun ayrı bir tez hazırlamasının getireceği veya götüreceği, bunun gerekli olup olmadığı konusunu neden TK'nu üyeleriyle tartışmadılar ?

Bunlar bile, yukarıda sözünü ettiğim "Kasıtlı yetiştirme" olayının bir iddiadan öteye, doğruluğunu göstermez mi?

FAC BK'nin ve aynı zamanda BAYK'nin üyesi olan yoldaş, BK'nin görevlendirdiği TK'da da bulunuyordu.Kendisine TK toplantılarında ve en son 20 Mayıs'da TK üyeleri tarafından yöneltilen "BAYK'u tez hazırlıyor mu, hazırlayacak mı?" doğrultusundaki sorulara bu yoldaşın verdiği yanıt : "BAYK şu ana kadar böyle bir şey düşünmüyor" biçimindeydi.

Bunun doğruluğunu varsayacak olursak, BAYK'na gerçekten bir gece içersinde "İlham" gelmiş oluyor ve ortaya şu soru çıkıyor :

a) BAYK'u tez hazırlamaya 20 Mayıs'dan sonra, yani TK'nun tezi çıktıktan sonra başlamıştır.Bu durum, Şubat ayında yapılan FAC konferansında delegelerin istemi olan, tabandan farklı görüşlerden insanların biraraya getirilmesiyle oluşturulacak bir tez komisyonunun hazırlayacağı ve yine tabanda tartışmaya açacağı bir tezin özgürce tartışılma sürecine "Tepeden indirme tezlerle" müdahale etmek, yönlendirmek ve kısacası, bundan önce de olduğu gibi, fikir ve görüşlerin tartışılması yerine, tezlerin "Çarpıştırılması" tehlikesini getirmiyor mu ?

b) Bu tehlikenin getireceği, zamansız müdahalenin doğuracağı sonuçlardan, FAC konferansında delegelerin verdiği "Ders"den deney çıkarmayan, çıkarmak niyetini göstermeyip, Mart ayı başında ve daha henüz TK bile oluşturulma-

dan "B.Avrupa konferansının Haziran ayı ortasında yapılacağını (Bak YY 15 Mart) B.Avrupa ülkeleri, fakat en azından FAC BK'nin onayını alma "Gereğini" bile duymadan kendi kendisine ilân eden ve bu "Lokmayı yutmayan" parti örgütleri ve tek tek komünistlerin gösterdiği tepki sonucu geri çekilmek zorunda kalıp, bu olay üzerine bir özeleştiri yapmak veya insanlardan özür dilemek "Tenezzülünde" bulunmayanlar değil midir?

"Kollektif organ kararları da neymiş" der gibicesine, "Benim dediğim doğrudur, arkasından kilometrelerce birşey gelmez, ondan sonra sizin söyledikleriniz gelir" mantığı değil de nedir bu ?

Yanlış anlaşılmamak için vurgulayarak belirtiyorum : Şöyle veya böyle hiç bir görüş veya tezin yayınlanmasına karşı değilim, tam aksine her görüşün açıklanmasını savunuyorum.Benim için kimin, neyi ve nasıl hazırladığı değil, içindeki fikirler, görüşler önem taşır.Fakat burada akla şu soru geliyor :

3. İlk tezlerin ortaya çıktığı Kasım 1988'den bu yana her gün değişiklik gösteren, yenilenen fikir ve görüşler toplanıp, bunlar Avrupa ülkeleri, ülke konferanslarında somutlanmadan : BAYK'u hazırladığı ve önümüzdeki günlerde çıkarmayı kararlaştırdığı tezinin bazını nereden aldı ve bu tezi hangi gerçek temellere oturtuyor ? Avrupa ülkelerinde tek tek tez komisyonları mı kurulmuştur ? Eski tezlere bugüne kadar gelen ve hepimizin bildiği eleştirileri gözönüne almak yeni bir tez için yeterlimidir ? Yoksa BAYK'nun niyeti, eski tezde de olduğu gibi "Tarşımaların temel bazı benim çıkardığım tezlerdir" midir? Bu tür bir davranış, ülkelerin kendilerine özgü görüş ve fikir oluşum ve gelişiminin önünü tıkayan, zamansız bir müdahale değil midir ? Burada eleştiriye hedef olan iki yanlış bulunmaktadır.Birincisi, BAYK tezleriyle ülke içi tartışmalara zamansız müdahale sözkonusudur.İkincisi de, BAYK tezine baz oluşturacak kaynaklar ülkelerde yeterince tar-

tişilip olgunlaşmamış ve BAYK'da toplanmamıştır. Diğer bir deyişle, BAYK'nın bugün kendi tezlerini sunuş biçimi, aynı organın bundan önce hazırladığı ve sunduğu tezlerinden farklı değildir.

Peki yapılması gereken neydi ? Aranmış olsaydı bunun alternatifleri vardı.

a) FAC BK'nin görevlendirdiği gibi, her Avrupa ülkesinde de o ülkeye özgü "Tez komisyonları" oluşturulabilir, bunlar kendi geldikleri ülkenin görüşlerinin aktığı bir tez hazırlar, bu tezi ülkelerinde çeşitli zaman ve düzeylerde tartışabilirler, sonuçlarını, önce ülke konferanslarında ve daha sonra da B. Avrupa konferansında karara bağlayabilirlerdi.

b) Yukarıda belirttiğim, B. Avrupa ülkelerinde, o ülkeye özgü TK'ı "Alt Komisyonlar" olarak kabul edilebilir, ülke alt komisyonlarının birer veya birden fazla temsilcileri "Avrupa Tez Komisyonu" olarak toplanabilir, geldikleri ülkelerin görüş ve fikirlerini bu komisyonda bir teze aktarabilir, bunlar parti örgütlerinde tartışılarak önce ülke konferanslarına, daha sonra da Avrupa konferansına sunulabilirdi.

c) BAYK'nın görevlendireceği üye veya üyeleri de gerek (a) ve gerekse (b) kısmında önerilen kurumlarda doğal üye olarak bulunabilirlerdi.

Bütün bunlar yapılmadığına göre eteketi ne kadar yeni de olsa, BAYK yeni tezleri, Avrupa ülkelerinin yeni fikir ve görüşlerinin tartışılıp olgunlaşmadan hazırlanmış, eskinin sadece rütüj edilmesiyle yetinilmiş bir tez olmaktan ileri gidemeyecektir.

Bir başka konu da, "Konferans hazırlığı" başlıklı yazıda ve geçmişte, tezler ve konferanslar bağlantısı içersinde yazılan yazılarda yeralan : BAYK'nun "KARAR ALDIĞI" doğrultusundaki belirlemeler.

Daha önce sorumlu kişilerede açıkça söylediğimden burada

yazmakta sakınca görmüyorum.

BAYK'u benim için, seçimle işbaşına gelmeyen diğer tüm organ ve kurumlar gibi "Meşruluğu mechûl" kuruluşlardan-
dır. Bu sadece "Benim için" de değildir. Seçimle işbaşına
gelmeyen ve görevi adından da anlaşılacağı gibi "Yürüt-
me" olan bir kurulun, böyle TBKP'nin B. Avrupa politik
faaliyetleri gibi yaşamsal önem taşıyan bir konunun en
önemsiz sayılsa bile herhangi bir bölümünde "Karar alma-
sı" akıl almazdır. Peki bu kurumun "Görevi" nedir ? Bu ku-
rumun görevi, her "Yürütme" organı gibi çalışmaları or-
ganize etmek, önünü açmak, koordine ve danışmanlık yap-
maktır. Geçte olsa akılların başlara gelip, yeni yapıla-
cak olan B. Avrupa konferansına "Seçim" konusunu da sokma-
ları bunun böyle olduğunu nihayet anlayabilmiş olmaların-
dandır.

Şu habere bakın : "BAYK'nun, B. Avrupa konferansının Ha-
ziran ortasında yapılması doğrultusunda aldığı kararı,
Politik Büro (PB) onayladı". (Bak YY 15 Mart).

PB bu partinin Avrupa ve dolayısıyla da FAC örgütlerinin
yönetilmesini, böyle bir "Yürütme organının" aldığı "Ka-
rarlarla" yapıyorsa, buyursun yönetsin, ama en azından
doğru olmadığını bilsin. Durum böyleyse, peki o zaman ye-
ni düşünce tarzına, parti içi demokrasiye, ülkelerin
BK'lerine, parti örgütlerine, semt komitelerine ne ge-
rek var ki ? Hepsinin başına birir "Parti Komiseri" ta-
yin edip, bunlar da BAYK'na bağlanırsa, sorun çözülmüş
demektir.

Bütün bunlara rağmen BAYK'nun seçilmesi konusunun gün-
deme alınması sevindiricidir. Fakat bununla yetinilmeme-
lidir.

a) B. Avrupa konferansında adı geçen bu organın üyeleri-
nin seçiminde liste verilmesinden kesinlikle ve karar-
lılıkla vazgeçilmeli, aday önerilmesi konferans delegele-
rinin özgür iradesine bırakılmalı, konferans öncesi, alı-
şıla gelmiş her türlü "Manipulasyon ve şartlandırmalar-
dan" kaçınılmalıdır.

b) Niye sadece BAYK'nun yeniden seçimiyle yetinilmektedir ki ? Her B.Avrupa ülkesi, ülke BK'nin bu yeni düşünce tarzı ve tezlerdeki "Yeni örgütlenme ve yapılanma biçimi" gereğince ülke konferanslarında yeniden seçilmesi uğraşısını vermelidir. Bunun sakıncası nedir ki ? Bunun sakıncası olmadığı gibi, yönetici kadrolara ve organlara karşı en geniş düzeyde varolan, objektif veya subjektif nedenlerden kaynaklanan "Güvensizlik ve onları redetmeye kadar uzanan önyargılar"ın ortadan kaldırılmasına yardımcı olacak ve bu konuyu ülke konferansına alan her BK'nin saygınlığını arttıracaktır. Sakınca konusu yer kaybetme olmayacağına göre (!), ülkelerin konferanslarına BK seçimleri konusu mutlaka alınmalıdır. Bundan daha öteye, tüm B.Avrupa parti örgütleri yerel, bölgesel ve semt komisyonlarını yeni duruma uygun bir biçime getirecek şekilde yeniden seçmelidirler.

Yok eğer "Yönetici kişi, kadro ve organlara karşı güvensizlik yoktur, var olanlar ise subjektiftir" deniyorsa, (ki böyle diyen üst düzey yöneticileri bile var) o zaman başka.

Geçenlerde Düsseldorf'da dinlediğim SSCB Bilimler Akademisi üyesi Prof. Loginof şöyle demişti : "SSCB'de yönetici kişi ve organlara karşı korkunç bir önyargı ve güvensizlik vardır". Orda olanın bizde mutlaka olması şart değil ama, gerçekten yok deniyorsa, bunu söyleyen kişi ve organların parti örgütlerini, üyeleri ve yöneticileri ne kadar "Tanındığının" en çarpıcı bir örneğidir bu.

Nazım İşçi

D a ğ ı t ı m :

- .M.Karaca
- .O.Sakalsız
- .TBKP MK ve PB.
- .BAYK
- .FAC BK'i
- .Yayınlanması ricasıyla YY
- . Tanındığım ve ulaşabildiğim tüm PÖ ve yoldaşlara çoğaltılıp dağıtılması ricasıyla
- . FAB-BK'nin Tez komisyonuna

4 albas.

Sizdeki her bir boyu bir, yollarınızla ^{ilke} her bir kumurun
Sizdeki her bir TBKP'nin quvveti ve her bir quvveti, bir boyu.

Meseleye Şuradan başlanmakta yarar görüyordum. Ben
neden bu konuşma düzeni gördümü söylemişim. İnsan oyluna sahip
bir toplum düzenini seçtim. Çünkü düşünür insan iyiden güzelden
yana olmuştur böyle bir insanda kötüyü yan yana yığmaz.
İşte kısaca böyle başladım, ve inandım ki kardeşler, bizim gibi
tutkulu komünist partilerle karşılaşır. Yani ben başından
beri T.K.P.'in yanısıra T.B.K.P.'in politikasını benimsemişim. Hele günümüz-
deki koşullara göre uyguladığı politikaları ben daha da etkili kıldım.
Ve ben başından beri örgütlü çalışmaya benimsediğim için buradaki
politik faaliyetlerle aktif işleri görenek aldım, belki bir politik
çalışma grubumuz vardı. Ama ne yazık ki belki sizin de bildiğiniz gibi böyle karışık bir ortamda yaşamıyoruz. Ne idi bizim bu
duruma düşüren. Her şeyden önce bu insanı elemanları dikkatli
olmalı. Yani sen yapıyor diğerini bozuyorsa o insana yerinde
sayar. Bir de dikkatli olmayan bir politik sorumlunun dikkat-
sizliği için fazla sarf edilip olumlu bir sonuç alınması ve
partimiz dikkatli olmayan bu insanlara dikkatsizliğiyle
devam etmesinin göz önüne alarak bu durum karşısında dikkatli insanlar
ne yapmalı. İşte bunun cevabını bizim için vermiş durumlar vardı
sorumuz. Belki yanlış bir cevap oldu ama böyle bir dikkatli
hareket edilmeli. Ne idi bu Hasan dikkatliye yukarıda
bahsettiğim gibi kavgalıktan vs. dem vurmak. İşte soru-
mam. T.B.K.P.'in böyle sorumlusu böyle olmalı ki

~~İtalyan~~

İtalyan patronları çok güzel bir örnek

bir çok, Türk bu patronlarla anlaşmaları, eskileri ikereterek bile

olmadıkları için mahkemelik duruma düşmüşlerdir ve biz de insanların

ellerinden statü ve C.G.T'yi tanımla bu işin oynama, bizim

(Mucadele) arkadaşlarımız yaparsa biz kimi time şikayet edeceğiz

Dahide aeri. Çok zorlandığımız Muzaffer KÖRK. yoldanmış

kayıbetik. Muzaffer komünistler düştü olurlar güvenceyle

Hassan'da 7 ay çalışmasını rağmen ben kurum alamamıştım

Alli-Rıza hassan düştü olabiliriz güvenerek karışın den

Başka her şeyi sefer ber etmişti. Sadece ayatlı kul-

-bilmesi iem. Bunun dışında bir çok arkadaşın maddi ve

arineri? yolda sarsıldı ve Muthase'da hiç bir örgütün

başarısızlığı şeylerin üstünden gelen serefl? birliğimiz

, Serefl? basantın yüzünden ~~se~~ yorunur hale geldi.

Nasıl olurdu politik çalışmalarından başka birşey düşünmüştük Ali Kulu-

hasan dikineye adeta bize epey abrenen ve bütün ~~gizet~~ yurtdışının

değerlerin üstünden geçerek özel meselelerin ön planda koyup

Davamei gabakileri geri gitene kongreler bu durum birde abete

Sak yurtdışında ve yurtdışında düşünün Muthase'ın en güzel

yemle ve asiri dercede yanılarak Cabalar end edere natifi

Yönde Sarsılarak kenusduğumuz denek yemle kayıbetik yar

derneğimizi 5-6- aylık kirası ~~ödemem~~ Suspansiyon aldık bu par

raylar derneğimizin kirası bence odeneceği yerde ve yemle etendim

Ali arabes olucakmış Tuluş izine gidecektim. Biz de Alin

orabası ve Tuluş izini gene bize de ali hasan der

Gatlıs Çalışması ve hasan aliye para ödüyünceyse. Neymis

partinin il parayla ihtiyacı varmış. ~~neymiş~~. Keske öyle olsa

Canım feda olsun. Araştırdığınızlar gerek ortaya çıkar ve
bundan hiç utanmazlar. O kadar çok şey vardı anlatamam.
En önemlisi politik toplantılarda hasan ile komünist olmaması
hatta T.B.K.P. gibi şerefli bir kuruluş böyle bir adamı
olanmayacağı görünümünü uyandı birde ve birde bu kişiyi daha
fazla karşınıza görmek istemedik herkeş için ve ya kötürü
yaptık bildiğiniz bir bir yetkili yoldaşlarımız Muhase'ye defa-
lara geldiği halde birde görünmediler. Ve birde onların
vardı bir bildiği dargın sakıntılı ve idiyot ama yoldaşlar
Sabır taşına başlıyor. Dernek ekli konunun yitirdi
Adanlık olmaması sayılar düşünmeye başlıyor herhalde bir
dürüst insanlarda Muhase'ye daha yararlı beklentiler
olması bilineceğine inanıyor. Eğer partimiz Muhase'ye bir
an evet dikkate almayı, geçerse ilerde birer yoldaşın
birer iyileştirilmesi zorlaşacaktır.

Sevgiler
Salim Tekin